

www.ditucogivui.com

Nhật ký

Buồn

Phía sau

Song sắt

Đi tù có gì vui?

Nhật ký buồn phía sau song sắt

Mở đầu:

Ngày 18/11/2011 tôi ký lệnh tạm giam 4 tháng, mọi thứ dường như sụp đổ hoàn toàn, tra tay vào còng tôi vẫn cố bám víu vào những thứ mong lung, những hi vọng mỏng manh, nhưng rồi, mọi thứ đã không như tôi nghĩ. Ngày tôi bước chân ra trại thì thời gian đã là năm 2017

Mục lục

Phần 1 – Bắt đầu	2
Phần 2: Bị bắt - chuỗi ngày hỏi cung và lệnh khởi tố.	4
Phần 3: Bước chân vào trại giam - những điều mới lạ	7
Phần 4 - bản sắc riêng của trại tạm giam T16	12
Phần 5: Kỷ luật, chuyển phòng - những người bạn mới.	16
Phần 6: Những người bạn - sự bất tín, lật mặt.....	20
Phần 7: Những người bạn - sự bất tín, lật mặt.....	25
Phần 8 - Lật mặt.....	29
Phần 9: chuyển buồng	33
Phần 10: Khám phá	37
Phần 11: Những người bạn mới.....	41
Phần 12: Tản mạn vài câu chuyện.....	45
Phần 13: Anh G đi xử.	48
Phần 14: Những ngày tháng tế nhạ.....	52
Phần 15: Đi xử.....	56

Phần 16: Gặp lại người yêu.....	60
Phần 17: Khu cải tạo.....	64
Phần 18: Phân đội, về phân trại.....	69
Phần 19: Chuyển mâm, liên lạc lại với người yêu.....	73
Phần 20: Yêu lại từ đầu.	76
Phần 21: Gặp gỡ.....	79
Phần 22: Đặc xá.....	83
Phần 23: Chia tay em.....	86
Phần 24: Tể nhạt.....	89
Phần 25: Những nỗi buồn.....	92
Phần 26: Chuyển buồng – tách quấy.....	95
Phần 27 – Kết thúc – ra trại.....	98

Phần 1 – Bắt đầu

Hắn là nhiều người tự hỏi, tại sao một sinh viên như mình lại bước chân vào cánh cửa trại giam nhỉ?

Mình là 1 sinh viên bước chân từ tỉnh lẻ lên Hà Nội cách đây mười mấy năm, cái thời điểm mà internet bùng nổ như một cách mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Và mình từ bé có một niềm thích thú mãnh liệt với chiếc máy tính và mạng internet.

Những năm cấp 3 - tức là tầm 2004 - 2005 mình tiếp cận với internet, và thật sự bất ngờ khi thấy những đứa bạn mình làm được những trang web cá nhân với nội dung chia sẻ nghe nhạc và giới thiệu bản thân.

Mình thật sự bị cuốn hút rồi bắt đầu lên Google để tìm hiểu (thời đó mình cũng hay đọc echip, tạp chí vi tính... Nên cũng sớm biết đến Google) từ những trang web html với mẫu có sẵn chạy trên những tên miền (domain) miễn phí. Nhận được những lời khen ngợi từ bạn bè mình cảm thấy thật hạnh diện và vui sướng ... Cứ thế, mình lao đầu vào thế giới ảo, nơi mình được mọi người khen ngợi, tung hô... Nơi mình được thể hiện cái tôi của mình - nó khác xa với con người thật của mình - ít ra ngoài, ít tiếp xúc giao tiếp với người lạ, thậm chí là ít nói, lảm lý (theo nhận xét của nhiều người).

Cho đến 1 ngày mình muốn làm 1 trang web thật sự tâm huyết, mình quyết định tìm hiểu làm gì để có một cái tên miền .com theo ý mình, rồi mình Google tìm mọi cách cho đến 1 hôm mình đọc

được một bài viết hướng dẫn mua tên miền bằng thẻ tín dụng chùa. Mình say mê đọc và nó trở thành một từ khóa Google cả tuần đấy của mình.

Cuối cùng vào một ngày đẹp trời mình lập được nick trong một diễn đàn UG - (underground) là Cardchua.biz trong một lần open reg nick hiếm hoi sau cả năm hoạt động. Mình bắt đầu choáng ngợp với những thứ ở trong diễn đàn này, người ta chỉ cho nhau từng thứ, từng thứ nhỏ nhất để sử dụng bất hợp pháp những chiếc thẻ tín dụng mua được, xin được một cách khá dễ dàng...

Bạn cứ tưởng tượng trên Voz có phát card dt thì trên đó có phát thẻ tín dụng .. Hàng ngày có vô số bài viết, lượng thẻ phát ra cả nghìn một ngày - dù chất lượng không tốt lắm nhưng với những thành phần tập tọe như mình thì nó là cả một biển tài nguyên.

Mình mất 1 năm để nghiên cứu, học hỏi từ các thành viên khác. Khi đó, cái mục tiêu mua cái host, cái tên miền để làm web tự dựng nó thành cái mục tiêu buồn cười, giống như kiểu trẻ con hay ước lớn lên làm chú cảnh sát, làm bác sĩ hay làm phi công ấy... Lớn lên nhiều người thấy nó hơi buồn cười. Mình cũng vậy, khi làm được rồi thấy nó khá nhảm nhí (ngày xưa, mình từng ước mơ làm công an mạng)

Ở trong diễn đàn này, mình thấy các pro hay khoe về những chiếc điện thoại mới, những chiếc laptop thời thượng, những bộ quần áo giày dép hàng hiệu... Nó khiến mình cũng thêm khát và rồi mình bắt đầu thử.

Kỷ niệm đầu tiên của mình là 1 đôi giày Supra lại còn miễn thuế từ US trị giá gần 100\$. Bạn phải hiểu toàn đi giày 150 - 200k khi đi đôi giày này nó sẽ cảm giác khác ntn. Và khi xỏ đôi giày này vào chân. Mình không nghĩ nó sẽ thay đổi toàn bộ cuộc đời mình sau này.

Mình lao vào như điên, nhưng mà vẫn không ăn thua, chỉ mua được mấy cái áo, mấy cái đồng hồ rẻ tiền.

Lại mất hơn nửa năm trời, chỉ ở nhà, mình không lên lớp đại học nữa mà chỉ ngồi nhà ôm máy tính, vừa nghiên cứu, vừa chém gió với bạn bè online, nó là niềm vui của mình chứ không hề chán nản buồn ngủ như những tiết học khô khan trên trường, nó giống như một nỗi ám ảnh kinh khủng đến chán chường khi mà mình đi học 2- 3 năm rồi mà chả biết được tên 1 nửa số bạn học cùng lớp.

Mình ăn, ngủ thậm chí mơ cũng nghĩ về máy tính, làm sao để có thể mua được những thứ mình thích. Rồi cho đến một hôm qua một chút may mắn thêm ít ý tưởng cũ, mình đặt được một chiếc laptop về dùng... Đó là 1 chiếc Dell xps, 4GB Ram, 80GB ổ cứng nhưng đẹp. Gần 600\$ và nó là bước đà trượt dài bên con dốc của đời mình.

Khi đó, bạn tưởng tượng xem, 1 chiếc laptop 700\$ về việt nam sẽ mất khoảng 2tr tiền thuế, bán đi tầm 10 - 11 triệu, tức là lãi tầm 8~9 tr thôi là đầy người mua, và 1 tuần làm 1 lần thôi là cả tháng trừ chi phí đi cũng được tầm hơn 30tr. Bạn nghĩ gì khi sinh viên cách đây chục năm kiếm dc 30triệu/1 tháng mà chỉ ngồi nhà chơi. Và đấy mình đã sa ngã như thế. Cứ lún sâu dần dần cho đến cái ngày định mệnh đó.

04-01-2011

Mình dậy vì sáng hôm đó có chút việc, bỗng dưng có người gõ cửa, mình mở cửa ra thì có 1 ông anh hỏi rằng nhà này có bán không? Mình bảo không thì ông ấy bảo cho nhìn qua phòng mấy giây được không? Xong thò đầu vào nhìn 3 - 4 giây rồi bỏ đi.

9 giờ sáng, công an phường qua kiểm tra tạm trú tạm vắng, tất nhiên là chưa làm, thế là mọi người bị bắt phải khai lý lịch và chuẩn bị giấy tờ đi làm, sau khi lấy thông tin xong thì bọn mình được bảo là đi chụp thêm ảnh (và mình thật sự khá ngại thơ khi làm tạm trú mà còn bị yêu cầu email mà không thắc mắc gì), chiều hôm đó mình mang ảnh qua nhà ông bên phường nộp thì ông bảo liên hệ với 1 số điện thoại bên huyện Từ Liêm để nộp - mình vẫn ngại thơ tối hôm ấy lên công an huyện cùng mấy đứa bạn mà không ngờ rằng số phận đã an bài....

Phần 2: Bị bắt- chuỗi ngày hỏi cung và lệnh khởi tố.

(Câu chuyện có thật - tên một số địa điểm + nhân vật có thể thay đổi một chút)

Thật buồn cười vì chả có ai mang hồ sơ lên công an huyện để làm tạm trú, thế mà cả phòng mình lên C.A huyện Từ Liêm để làm thật và không chút may mắn nghi ngờ gì cả . 6 giờ tối, cả lũ cùng ngồi vào một phòng nhỏ phía sau phòng trực ban gặp 1 anh tên H. Khi nhận được đồng hồ sơ, a mượn chứng minh thư từng đứa, cầm lướt qua rất nhanh rồi trả lại, giữ lại chứng minh của mình rồi quay sang nói rằng mọi người có thể về. Riêng Quân ở lại anh hỏi 1 chút... Bọn bạn tôi ngơ ngác còn tôi thì hơi chột dạ một chút. Nhưng vẫn tự nhủ chắc ko sao đâu. Tôi vỗ vai thằng bạn cùng phòng bảo xuống cổng đợi tao mấy phút rồi cùng về.

Mình ngồi đó, cảm thấy hơi lạnh, anh H nhìn thẳng vào mắt tôi hỏi : Q, e có biết e đã làm những gì k?

Mình run run: em có làm gì đâu ạ!

A.H : thật k?

Mình : thật ạ.

A không nói gì cả, ra hiệu 1 cái, một anh nữa đi vào cầm theo một tập hồ sơ dày ngang quyển từ điển tiếng Anh, tờ bìa chính là tên Minh... A chìa tập hồ sơ bảo đọc đi.

Tay tôi run run cầm lấy, mở ra và đọc. Trang đầu tiên là 1 bản công văn được gửi đi từ Bộ công an tóm tắt lại đại loại là trong khoảng thời gian nằm vùng trên các diễn đàn UG (Underground – thế giới ngầm). Cùng kết hợp với trung tâm Vnnic VN đã phát hiện ra một số đối tượng sử dụng thông tin thẻ tín dụng của người nước ngoài đăng ký trái phép khá nhiều các tên miền .vn và dựa vào info đăng ký của 1 vài tên miền, bên công an đã điều tra ra được email mà tôi đã sử dụng để đăng ký những tên miền đó. Qua rà soát dựa trên các tài khoản của các diễn đàn như vnzoom, tinhhte..

Đã có được IP sử dụng. Qua kiểm tra đã xác định được danh tính của 3 - 4 đối tượng trong đó có mình. Và hôm nay họ quyết định mời mình lên đây để tâm sự .

Sau tờ công văn đó là bản chụp trang Facebook cá nhân của mình, bên cạnh đó là học bạ, bảng điểm trên trường cùng nhiều bằng chứng mà bên công an đã thu thập được. Đến lúc này mình mới cúi đầu nhận là mình có làm.

Thực sự, mình xem phim cũng hơi nhiều nên ảo tưởng cũng nhiều. Mình vẫn ngồi đấy run run và nghĩ biết đâu họ chỉ gọi mình lên đây và dọa mình, hoặc biết đâu lại bảo mình hợp tác làm việc cho họ thì sao.....

Mình được đưa lên tầng 2, chiếc laptop từ nhà được áp tải đến, sau 30 phút chờ quay thì mình cũng phải phun hết password máy tính lẫn email ra sau khi bị dọa nếu ko khai sẽ có một cuộc gọi thông báo trực tiếp về gia đình, cái đó làm mình sợ thực sự.

Tối hôm ấy, được ăn ké bữa cơm của công an huyện. Cơm hôm đó quả thật ngon, thịt gà nhưng không có canh vì mọi ng ăn hết rồi, chỗ đó chắc nấu nhiều quá nên chắc còn thừa. Dù sợ, nhưng đói nên vẫn mạnh dạn làm 1 bát tô... Ăn hết bát cơm lấy được 2 phần tự tin thì mình lại tiếp tục đánh mất đi nó lần nữa, khi bắt đầu bản lấy lời khai, khi viết tới thông tin điều tra viên - có đoạn công việc - ghi là C50 - tức là những anh này là người của Bộ chứ ko phải công an huyện như mình tưởng (thế nên mới có cơm gà đãi khách). Đêm hôm ấy, kết thúc buổi hỏi cung là 12h đêm, sau khi niêm phong lại mọi thứ, mình được hẹn hôm sau 7 giờ lên 40B Hàng Bài. Về đến nhà là đúng 12 rưỡi, và đêm hôm đó chả thể nào ngủ được.

40B Hàng Bài bé hơn 47 Phạm Văn Đồng rất nhiều, nó chỉ có 7 hay 8 tầng gì đó. Thời điểm đó địa điểm ở Phạm Văn Đồng xây cũng đã xong nhưng chưa hoàn thiện hết để chuyển về. Mình được dẫn lên tầng, qua một dãy hành lang, đến phòng sếp lớn của phòng đó để thông báo là mình lên trình diện, một người tầm ngoài 50 đeo lon thượng tá. Ông chỉ gật đầu rồi để tôi sang phòng làm việc bắt đầu hỏi cung...

Phòng này nó giống như được cải tạo từ 1 dãy hành lang, dài và hẹp. 1 cái bàn dài chạy bên mép tường từ đầu vào đến cuối, chỗ trống còn lại chỉ đủ để kê một cái ghế. Ai đi qua là phải đứng dậy để đi. Ấn tượng đầu tiên là vào trong phòng điều hòa rất lạnh, mình run vì lạnh chứ ko hẳn là run vì sợ.

Trở trâu thay là trong máy tính, trong email của mình có khá nhiều thứ buộc tội mình, những buổi hỏi cung kéo dài từ sáng tới tận chiều khá mệt mỏi mà mình thì lại có thói quen thức khuya, thế nên đôi khi lâu không hỏi gì là mình lại ngủ gật. Cứ thế cứ thế mấy hôm lại hỏi lại một lần xem có chi tiết gì khác không, hôm thì lại phải làm rõ thêm một điều gì đó, hôm thì lại chạy ngược, chạy xuôi nên hải quan để thu giữ hàng hóa kẹt lại trên đó.... Có những hôm ký nhận trên đồng giấy tờ in từ email của mình ra cũng ngót 3 - 4 tiếng và nó giống như một cực hình. Trang nào cũng "tôi công nhận đây là hình ảnh trong email của tôi". Cả năm không sờ vào cây bút thì nó giống như một hình thức tra tấn vậy.

Tuần đầu lên 2 - 3 lần, về sau đó cứ thưa dần, thưa dần.

Trải nghiệm ăn cơm trên Bộ cũng khá chán, vì lên làm việc từ sáng đến chiều, đôi lúc báo cơm nhưng có việc phải đi ra ngoài, mình lại được ăn ké cơm không mất tiền. Thật sự mình ăn là đói, cơm ngon nhưng hơi ít, được cái khá đông và nhiều người trẻ. Các bạn nữ xinh thôi rồi. Nhiều người khá tò mò hỏi mình là ai. Các anh cũng hay trêu bảo phòng mới tuyển lính mới đi làm Hồ sơ cũng tạm ổn rồi. Mình thấy mọi chuyện cũng ko có gì phức tạp nên nghĩ rằng chắc sẽ không sao đâu. Cuộc sống lại dần ổn định trở lại. Các anh cũng bảo nếu khai tốt, lập công thì sẽ ổn cả.

Một buổi chiều tháng 5, Một anh điều tra trẻ được cử sang làm việc với tôi nói rằng mọi thứ đã tạm ổn, làm một bảng tổng kết những thứ tôi đã vi phạm và tôi ký ở dưới là xong.

3 tháng nữa trôi qua thật bình yên đến lạ thường, duy chỉ có mẹ mình hôm ấy tự dưng gọi điện bảo rằng rất lo lắng, hôm trước mẹ lên chùa xin quẻ, quẻ nói rằng mình sẽ gặp 2 hạn là tai nạn và dính dáng đến pháp luật. Tai nạn thì mình bị rồi, cũng khỏi rồi. Mẹ dặn mình chú ý đừng làm gì dính dáng đến pháp luật nhé. Mình vâng dạ rồi vội cúp máy lòng hơi bâng khuâng.

Tháng 8, mình nhận được một cuộc điện thoại, gọi mình lên công an làm việc. Lần này là C45 chứ không phải là C50. Và người làm việc với mình là 1 chú trung tá cũng khá già. Lên đây mình mới biết được rằng hồ sơ mình được chuyển sang đây. Và mình vẫn ngây thơ nghĩ rằng nó vẫn rất bình thường.

Tình yêu!

Tiếp tục một tháng nữa trôi qua, mọi thứ hết sức ổn và tốt đẹp. Mình liên lạc được lại với người yêu cũ đã không nói chuyện với nhau gần 1 năm trời. Em ấy kém mình 5 tuổi, cùng quê, năm đó chuẩn bị bước chân vào lớp 12. Và thật hạnh phúc khi chúng mình bắt đầu lại mối quan hệ đó. Hằng tuần, đúng chủ nhật mình sẽ bắt xe về gặp em, đúng 100km để gặp nhau 2 tiếng đồng hồ.

Có lẽ, tình yêu đầu đời của em dành cho mình thật thuần khiết đến lạ thường, chẳng cần đi đâu chơi, chẳng cần đòi hỏi gì, gặp nhau e cứ ngồi lên đùi để tôi ôm rồi lúi lo kể chuyện trường lớp em. Mình trải qua những tháng ngày thật sự hạnh phúc, bên em mình quên hết mọi thứ âu lo trong cuộc sống. Không phải suy nghĩ mỗi sớm thức dậy rằng sau này mình sẽ ra sao? mình phải làm gì để thoát ra khỏi tình cảnh hiện tại đây?!?.

Thế nhưng, giống như trò đùa của tạo hóa, lần thứ 2 ông trời bắt mình lại một lần nữa phải xa em, nó là 1 phần lý do khiến mình ân hận nhiều năm sau này.

Thứ 6 ngày 18-11-2011

Chiều hôm trước tôi nhận được cú điện thoại của ông chú điều tra viên bên C4x bảo hôm sau lên có tí việc. Chẳng hiểu sao đêm hôm ấy không tài nào ngủ được. 2 giờ sáng tôi với thằng bạn nhìn nhau...

7 giờ sáng, mình định bảo ốm không đi, nhưng rồi chẳng hiểu sao lại quyết định dậy, bỏ đồng hồ, bỏ nhẫn, lặc ở nhà rồi đi. Vẫn nhớ hôm ấy chớm lạnh, bầu trời u ám, con đường Hoàng Hoa Thám khá đông nhưng không hề tắc. Lên đến nơi, vào phòng thì kỳ lạ thay, hôm nay thấy đông người hơn hẳn, không thấy giấy tờ hỏi cung, ông chú còn đưa tôi ẩm chè bảo tôi pha cho ông ấm mới.

Rồi mình ngồi nhìn mọi người đi lại. lát sau, một anh công an quận đến, đi cùng với bên viện kiểm sát, và thật bất ngờ, món quà tôi nhận được là lệnh tạm giam 04 tháng. Sau khi đọc lệnh xong, tôi được còng 1 tay vào ghế. Mấy anh công an trẻ bảo gọi về báo gia đình đi còn lo liệu. Mình run run, gọi điện về cho bố thông báo tin mà gần khóc. Tự nhủ mình không thể nào khóc được, đàn ông cơ mà. Bố động viên bảo thôi cứ cố gắng, bố sẽ thu xếp lên ngay.

Sau đó mình sức nhớ đến em. Mình nhắn cho em dòng tin nhắn là : "Anh xin lỗi vì đã không ở bên chăm sóc cho em lúc này được" sau đó em nhắn tin hỏi mình làm sao thế, mình chỉ bảo em 4 tháng nữa anh về sau đó tắt máy không dám gọi điện cho em, vì sợ mình sẽ khóc mất.

12 giờ trưa, xe thùng đến đón, mình cùng một thanh niên nữa quê ở Nghệ An cùng trên diễn đàn được áp tải lên xe. Mình đi, 2 tay còng xách theo 2 bộ quần áo cùng 1 chiếc bàn chải đánh răng mà mấy đứa bạn nghe tin chúng nó đã vội vã mang lên. Cố gắng rặn 1 nụ cười méo xệch rồi bảo nhỏ 4 tháng nữa tao về, dù trong lòng chả có gì là chắc chắn cả.

Lên xe, thật sự là mình kiệt sức, vừa mệt lại vừa đói. Trưa được ăn nhưng thật sự cơm mấy anh mua ở cái quán làm cơm khá tệ lại nguội nên mình chỉ ăn đc 2 - 3 miếng. Mình nằm dài ra ghế ngủ. Nhưng cái ông kênh bị bắt cùng mình chả để cho mình yên. Đi 1 đoạn lại: ông ơi dậy đi, đây là đâu nhỉ?

Mình nhồm dậy ngó ra cửa sổ, đây là Nguyễn Trãi. Xong lại nằm xuống ngủ. Lát sau nó lại lay mình dậy bảo : ông có biết mình đi đâu không? Lúc sau lại hỏi mình ko biết có được ở cùng nhau không nhỉ???

Chả biết bao lâu, vả đi bao xa nữa, nhưng xe bắt đầu xóc, đường nhựa đã hết xe bắt đầu đi vào đường đá làm mình không ngủ được nữa. Nhồm đầu dậy thấy xe đi đến một cái cổng, to giống như những cái cổng ở doanh trại quân đội. Xe dừng lại và bọn mình bắt đầu xuống...

Cái cổng khá lớn, và chỉ hơi mở hé đủ để người lách qua. 2 bức tường, bức thấp tầm 3m, bức cao 5m, trên toàn dây thép gai và theo mình được biết là có điện. 2 bức tường cách nhau tầm 1m rưỡi với màu sơn vàng cũ kỹ bong tróc. Đối diện với cánh cổng là một sân bóng, một bên là căn tin, một bên là dãy nhà ở và làm việc. Nhìn ngó 1 lúc thì thấy chả có gì, mình đành ngồi xuống 1 góc bậc thềm. Chưa được 5 giây thì có một ông đi tới, chỉ tay vào mặt hất hàm bảo ra gốc cây góc kia. Thật sự ức kinh khủng, nhưng biết rồi đấy, đứng dậy và lò dò ra thôi.

Nhìn lên chiếc đồng hồ, 12h45p. Một hồi keng vang lên - tiếng keng báo thức- chiếc keng làm từ vỏ một cái bình khí hỏng (có lẽ vậy) và nếu bạn có đi lính thì bạn sẽ khá quen với tiếng keng này.

Việc đầu tiên của chúng tôi là làm hồ sơ. Khai báo 1 vòng nhân thân, lăn tay, kiểm tra sức khỏe, gửi lưu ký đồ có giá trị và tiền. Sau đó, bước qua cánh cổng lớn - còn được gọi là cổng phủ (phải gọi là cổng xuống âm phủ ấy). Khi bạn qua cánh cổng này bạn sẽ bị lột sạch từ đầu đến chân để kiểm tra xem có mang vật gì nguy hiểm không.

Và chính thức từ giờ phút này, mình bắt đầu đặt chân vào Trại giam.

Phần 3: Bước chân vào trại giam- những điều mới lạ

Một số vấn đề: Vì cục C50 đợt đó mới thành lập, điều tra viên đa phần còn rất trẻ và thường tuyển từ các trường ngoài về làm, tận năm 2011 bên học viện cảnh sát mới chính thức có lớp đầu tiên về an ninh mạng đúng nghĩa, nên cục C50 chỉ hỗ trợ kỹ thuật nghiệp vụ trong các vụ án công nghệ cao là chính, việc khởi tố sẽ là việc của một số cục mà bên C50 hợp tác điều tra....

Khi cơ quan cảnh sát nhận thấy các đối tượng phạm có dấu hiệu phạm tội, có thể bắt giữ đối tượng qua lệnh tạm giữ. Nếu có đầy đủ bằng chứng có thể chứng minh các đối tượng vi phạm pháp luật các điều trong bộ luật hình sự, bên cơ quan công an sẽ gửi hồ sơ sang bên viện kiểm sát để tiến hành quá trình khởi tố vụ án, khởi tố bị can (có những vụ án khởi tố nhưng tại thời điểm đó chưa có bị can liên quan thì vẫn có thể có lệnh chỉ khởi tố mỗi vụ án đó trước).

Tạm giam là một trong những biện pháp ngăn chặn cao nhất. Nếu không bị tạm giam - bị can sẽ áp dụng biện pháp cấm đi khỏi nơi cư trú (tạm giam).

Quá trình khởi tố vụ án và xử lý sẽ bao gồm từng bước như sau : cơ quan công kết hợp với viện kiểm sát tiến hành khởi tố vụ án, khởi tố bị can với quyền công tố thuộc viện kiểm sát. Sau khi đầy đủ bằng chứng, kết thúc điều tra, bên cơ quan công an sẽ đưa ra bản kết luận điều tra và gửi sang cho bên viện kiểm sát. Viện kiểm sát sẽ dựa theo bản kết luận điều tra, nếu đồng ý với bên cơ quan công an, họ sẽ tiếp tục ra bản cáo trạng, chuyển hồ sơ sang cơ quan tòa án, cơ quan tòa án sẽ nghiên cứu hồ sơ và đưa các bị cáo - (các bị can đến đây sẽ chuyển thành bị cáo) - ra xét xử. Với quy định theo luật là tòa không thể xử nặng hơn khung hình phạt mà bên viện kiểm sát đưa ra - trừ khi yêu cầu trả hồ sơ, bổ sung thêm tội...v.v. - *đính chính chỗ này là theo luật mới, tòa có thể xử nặng hơn - cảm ơn bạn Khánh đã tư vấn*

Bước qua cánh cửa chính, sau khi lột hết đồ để kiểm tra (ước gì mình được làm cái chân này khu phạm nhân nữ nhỉ !!). Mình được một cán bộ dẫn đi trên một con đường nhỏ, qua vài dãy nhà với những chiếc cổng sắt đóng im ỉm sau đó rẽ vào một cái cổng gỗ lớn và vẫn chỉ hé một chút đủ để đi qua. Lên cầu thang để leo lên tầng 2, lại một chiếc cổng sắt để đi vào một dãy nhà. Vậy là đến đây thôi đã phải trải qua tận 3 cánh cổng có khóa. Một bài toán khá khó nếu bạn có ý định vượt ngục

Lần thứ 2 bị khám người, quần áo được giữ tung ra nắn từng centimet một. Khi đảm bảo tôi không mang theo một cái gì vi phạm vào trong trại, mình được dẫn vào buồng giam.

Dãy nhà tạm giam:

Trước khi vào tôi có quan sát một chút, tại đây, khu tôi được đưa vào có 4 dãy nhà quay mặt vào nhau thành một hình vuông. Tôi ở dãy nhà bên trái, đó là khu C, đối diện C là khu E, còn lại là khu D và đối diện D là dãy nhà hồi cung. C là khu nhà lớn nhất trong trại, gồm 20 phòng 1 tầng, mỗi mặt 10 phòng quay lưng vào nhau và cách nhau 1 lối đi ở giữa tầm gần 2 mét.

Hành lang là một lối đi gần một mét hai, với lan can được xây lên tận mái với những khe hở nhỏ để có thể lưu thông không khí. Đá dưới nền là loại đá hoa 20x20 khá cũ, loại mà tầm 20 - 30 năm trước người ta hay dùng để lát nền nhà khi xây.

Phòng tạm giam tầm 12m vuông được chia làm 2 phần, phòng giam và lồng khỉ - tại sao lại gọi là lồng khỉ? (Theo như mình thấy gọi bằng cái tên này cũng khá đúng - hãy tưởng tượng là đang đi ra vườn bách thú xem những chú khỉ trong lồng như thế nào, thì ở đây bạn đứng ngoài nhìn vào cũng thấy như thế. Chỉ khác là 1 bên là khỉ còn 1 bên là người thôi) phía ngoài cùng sẽ có

cánh cửa sắt khóa, bên cạnh là các song sắt, nếu bạn hay xem tivi thì nó chả khác gì mấy cái song sắt trong phim... Phần lồng khí này chỉ tầm 3m vuông thôi. Và nó sẽ được mở để ban ngày bạn có thể ra ngoài này hít không khí thoáng hơn một xíu. Còn giờ nghỉ, bạn sẽ bị tổng vào trong một lớp cửa kín hơn

Mình được dẫn vào phòng số 16, nó nằm gần cuối hành lang, mặt phía này có 10 phòng nhưng chỉ có 2 phòng có người, là p10 và p16 (số phòng ở tầng trên được đánh số là những số chẵn - tầng dưới là số lẻ). Đi qua phòng 10, mình thấy 2 người đang ghé mắt qua song sắt nhìn mình, cả 2 đều khá nhỏ con nhưng mặt khá lầm lỳ, một người mặt còn đầy mụn giống si đa giai đoạn cuối. Cười hèn hếch bảo thầy cho lính mới vào phòng em à . Bạn phải hiểu là khi chưa va vấp gì với đời, nhìn thấy cái cảnh đó mình sợ chết khiếp rồi. Nhưng may quá, lại đi tiếp thêm 1 đoạn, rồi khóa được mở, mình đi vào, cán bộ gọi 2 người ở phòng ra bảo: " lính mới, đừng đánh nó nhé" rồi quay ra bảo mình " ở đây phải trật tự, không gọi, không hát"

Mình cũng chả hiểu về cái vấn đề hát, nhưng cũng vâng dạ. Cánh cửa khóa lại và mình đứng im ở một góc.

Trên ti vi thời đó có chương trình dân hỏi, bộ trưởng trả lời thì mình ở đây cũng bắt đầu chương trình phỏng vấn hỏi mình ngoan ngoãn trả lời..: tên gì? Bao nhiêu tuổi? Quê ở đâu? Tội gì? Bắt ở đâu....v.v . xong rồi chốt câu cuối cho gửi cho mấy ông ở phòng là cho e gửi mấy cái đá nhé

Đánh giá nhanh tình hình một chút, một người hơi gầy, không lo lắng, nhưng khi nhìn kỹ ông chú kia thì thôi rồi lợm ọ, người không những to mà cơ bắp cuồn cuộn. Đã thế lạnh như thế này mà vẫn còn mặc áo ba lỗ chứng tỏ độ trâu bò đáng sợ. Mình nghĩ chắc hôm nay no đòn rồi, nhưng vẫn thủ sẵn nắm đấm ở tay, ít ra cũng phải đấm trả được vài cái cho đỡ mất mặt chứ.... Nhưng ông chú vẫy tay bảo vào đây cất đồ, mình lùng chùng rồi nói : "cháu mới đến, có gì không biết chú với anh cứ bảo".4

Ông anh trẻ hơn lại gần vỗ vai bảo chúng nó đùa đấy, vào phòng để gọn đồ rồi nghỉ ngơi rồi tắm, sắp đến giờ cơm rồi...

Bước vào phòng, đầu tiên là suýt thì nôn, bởi cái mùi phải gọi là tởm lợm, nó là mùi hỗn hợp của mốc + mùi nước mắm + mùi nhà vệ sinh. Nhưng rồi tự nhủ phải cố gắng, kìm lại, thật bình tĩnh... Từng tí, từng tí một. Hít chậm, thở chậm cho nó làm quen với cái mùi này. Vì có một điều chắc rằng tôi sẽ phải làm quen với chỗ này, ít nhất là 4 tháng.

Buồng tạm giam.

Như đã giới thiệu ở trên, phía ngoài buồng giam thì là lồng khí. Còn trong buồng giam là 1 phòng khép kín gồm có chỗ nằm (còn gọi là sàn) là một khối được xây cao hơn nền tầm 20 - 25cm rộng mỗi chiều 2m, có những phòng mới xây có thể rộng hơn để có 2 sàn 2 bên... Phía bên cạnh của sàn là đường đi lại, phía 1 góc nhà là bể nước và góc còn lại là nhà vệ sinh, được xây cách sàn bằng một bức tường gạch cao khoảng 60-70cm. Phía giữa nhà vệ sinh và bể nước sẽ mặc định thành nhà tắm của chúng tôi.

Cái bể nước của chúng tôi là một hình tam giác với 2 cạnh vuông là 1 góc nhà, nó chỉ cao 3 gang tay và có thể chứa được 200 lít nước (theo như những gì mình được học khi tính ra nó sẽ được như thế). Mỗi ngày máy bơm sẽ mở và bơm nước vào. Nhưng có một điều cần chú ý là vì buồng

của tôi ở tầng 2 - lại khá xa cái máy bơm, nên cả ngày nó bơm được đầy cái bể nước đó là chúng tôi hạnh phúc lắm rồi.

Và việc đầu tiên mình phải làm quen là mùa đông này phải tắm bằng nước lạnh, và tất nhiên là tắm hay đi vệ sinh trước mặt mọi người là chuyện hết sức bình thường tại đây. Nhưng dù với ai thì lúc đầu chắc chắn cũng sẽ ngại ngùng.

4 giờ 30 phút chiều sẽ là giờ phát cơm, vâng, chúng tôi được phát cơm, và rau. Theo quy chế nhà nước chúng tôi mỗi tháng sẽ được 17kg gạo tẻ thường; 0,7 kg thịt, 0,8 kg cá; 0,5 kg đường loại trung bình; 01 kg muối; 15 kg rau xanh; 0,75 lít nước mắm; 0,1 kg bột bột; chất đốt tương đương 17 kg củi hoặc 15 kg than... Vâng đấy là quy định của nhà nước, còn ở đây mọi người có vẻ không quan tâm lắm, có ăn là tốt rồi. Hơn 4 giờ, ông anh trẻ tuổi phòng mình dứt 2 cái bát nhựa ra ngoài song sắt, một lúc sau, sẽ có 1 phạm nhân bên đội cải tạo đi xới cơm và cho canh vào 2 cái bát đó, vừa cho vào xong là ông anh đã cầm sẵn một cái nắp, úp lên từng chiếc bát rồi quay nghiêng lại lách qua song sắt...

Mang vào buồng rồi rải một tấm ni lông ra làm mâm, nó là một chiếc túi giống như những chiếc túi của các shop bán quần áo khi bạn đến mua đồ, nó được rọc ra để trải xuống nền sàn ngủ, to hơn bàn cờ một xít...

Sau khi phát cơm xong, 5 giờ kém 15 là bắt đầu đóng cửa, ở đây, khi cán bộ trước khi mở cửa buồng ra để chốt cửa ở trong, là tất cả mọi người đã phải đứng dậy, đóng sẵn cửa rồi, cán bộ chỉ việc vào chốt then cài và khóa vào là xong. Khi cán bộ đi ra khóa đến cửa phía ngoài, là 1 người phải đứng đó, mở cái cánh bé bé phía trên chiếc cửa sắt ra rồi đồng dục nói : 3 anh em mời thầy ăn cơm ạ - ở đây, chúng tôi gọi cán bộ là thầy, xưng em. Còn với những cán bộ ở ban lãnh đạo ở ngoài, thường có tuổi rồi sẽ là thầy, xưng cháu.

Nói 1 chút về trại tạm giam cho mọi người hiểu, đầu tiên là về chữ tạm giam. Tức là gì? Là nơi tạm thời giam giữ những bị can liên quan đến vụ án, tức là lúc này, bạn vẫn chưa chính thức là người phạm tội, có thể bạn bị bắt oan và đến một ngày đẹp trời nào đó người ta sẽ mở cửa, cúi đầu xin lỗi và bảo chúng tôi bắt oan bạn, đây là lệnh đình chỉ vụ án và tiền bồi thường - đấy là đang ảo đấy chứ tù thật rồi.

Tiếp tục nhé, trại tạm giam bao gồm những phần chính như sau. Khu giam giữ tạm giam, khu giam giữ cải tạo - những phạm nhân này sẽ là người phục vụ cơm nước cho toàn trại, bên cạnh đó còn có thể thêm một số công việc khác tùy theo mặt trại, nhưng những mặt như dọn vệ sinh, nấu nướng.... Tiếp đến là khu nhà hỏi cung, khu nhà ở, khu bệnh xá, khu nhà chỉ huy... Giám thị là người có quyền to nhất trong trại, thường giám thị trại tạm giam sẽ tương đương với trưởng phòng bên công an tỉnh. Phía dưới thường sẽ gồm 2 phó giám thị, trung đội quản giáo, trung đội cảnh sát bảo vệ

Ok, chúng ta lại tiếp tục câu chuyện. Đóng cửa vào ăn cơm rồi mình mới nhận ra một điều là phòng không có điện. Đúng vậy, vì đây là phòng giam kiểu cũ, nên bạn sẽ chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt từ hành lang hắt vào. Thứ ánh sáng đó yếu đến mức giống như căn phòng của bạn những ngày trăng sáng. Đủ để đi lại nhưng chắc chắn chẳng thể đọc sách nếu bạn không muốn sớm vút đi đôi mắt của mình.

Chúng mình chưa ăn cơm vội, không phải vì không đói mà vì còn đang chờ tiết mục mời cơm, một tiết mục đậm chất truyền thống mà chỉ có ở trại tạm giam này mới có.

Ở cạnh nhà vệ sinh của buồng, bên bức tường nhìn ra hành lang giữa 2 dãy nhà, có một cái ô thoát khí nhỏ bằng lòng bàn tay, nó là 1 cái ô cửa để có thể bí mật kiểm tra căn phòng bằng mắt từ phía ngoài. Lúc mới đầu nó sẽ được bịt bằng một miếng mica trong suốt, xong sẽ có 1 miếng thép gắn vào một chiếc bản lề có thể đóng mở, khi có việc cán bộ sẽ từ bên ngoài mở ra để quan

sát phía trong phòng. Nhưng ở đây, miếng mica đã bị đục hần ra, ông chú ở phòng mình cầm chiếc que nhỏ đẩy cho miếng thép lật lên. Kéo chiếc bình nước có quần mấy bộ quần áo để làm ghế ngồi lại rồi ngồi xuống ghé mặt qua chiếc lỗ đó chờ đợi.

Khi cánh cửa khu chốt lại, tiếng khóa, tiếng bước chân đi xa là bắt đầu tất cả các khu bắt đầu vang lên tiếng gọi nhau. Những cái tên rất hay, rất đẹp : từ chim sẻ, họa mi, bằng lăng, hoa cam... Tôi được giải thích, để tránh bị kỷ luật, mọi người ở đây khi gọi nhau đều dùng biệt danh - những người mới bị bắt sẽ cố nghĩ ra một cái tên thật đẹp để mọi người gọi mình. Hôm nay màn chúc ăn cơm của phòng mình lâu hơn thường lệ, vì mọi người ai cũng tò mò hỏi về mình. Sau một vòng gọi mời 7 - 8 buồng ăn cơm, kèm theo lời hứa sẽ cho mình lên "sàn" sớm nhất bữa cơm mới được bắt đầu.

Bữa cơm hôm nay ngoài cơm với rau còn có giò, 1 khoanh giò không đầy lắm, cắt làm 6. Chỗ cơm đó đủ mỗi người 2 bát, mỗi bát cơm sẽ gấp một miếng giò. Thật sự trưa ăn một xúu nên thật sự rất đói, nhưng mà còn gì đâu mà ăn . Và tất nhiên là mình không có đũa, phải ăn cơm xúc bằng thìa, một chiếc thìa nhựa mỏng giống như chiếc thìa mà các quán bán xôi hay cho vào kèm để ăn xôi. Mỏng dính và mềm oặt. Ông chú có một đôi đũa làm bằng nhựa gì đó, thấy mềm và hơi cong. Chỉ dài tầm mười năm phân. Ông anh thì mình nhận ra nó là 2 chiếc bàn chải, được cắt đầu và mài một chút cho cái cán nó bé lại.... Mình tặc lưỡi thôi có cái xúc ăn là may rồi.

Trong bữa ăn, mình được biết ông anh trẻ tuổi tên T, quê ở Lạng Sơn, đi trại lần này là lần thứ 3 rồi, có lẽ đợt này sẽ đi rất là lâu vì lượng ma túy bắt được tầm khoảng 20 bánh ~ 7kg. Còn ông chú kia tên là H, đi trại lần 2 với 2 tội là tàng trữ trái phép vũ khí quân dụng ~ và tàng trữ trái phép chất m.a.túy. Ông a T có vẻ từng trải hơn an ủi mình, ngày xưa ông a đi trại, vào phòng chào buồng bằng cách bò từ cửa vào đến bể nước rồi được cho dựa vào tường và ăn thêm một cú đập bằng gót chân giữa lồng ngực. Nghĩ thôi đã thốn toát cả mồ hôi rồi.

Ăn xong là mình dọn đồ đi rửa bát. Vâng phải biết thân, biết phận chứ. Mình rửa xong thì thật sự mệt mỏi. Nên xin phép đi ngủ sớm. Mình nằm xuống ngủ không biết đất trời là gì, và chỉ giật mình tỉnh dậy khi ông anh kéo chăn đắp lại cho mình, mình vẫn nhắm mắt nhưng nghe rõ 2 người nói chuyện với nhau. Có lẽ lúc đó đã khuya rồi. Ông anh chỉ chép miệng thở dài, bảo tiếc cho mình, đang là sinh viên đại học mà lại bước vào trong này, không biết rồi sẽ đi về đâu.... Rồi ông anh bảo ông chú là thôi ko đánh mình, các phòng có hỏi thì cứ bảo là dậy rồi. Ông chú gạt gù bảo là: đánh nó thì có được cái gì đâu.!!/. Thế rồi mọi người đi ngủ, mình cũng yên tâm hơn. Ở đây, 6 giờ 15 sẽ có kèng, đó là kèng báo thức, 6 rưỡi sẽ có thêm một lượt nữa và lượt cuối cùng là 7 giờ kém 15 - giờ các phạm nhân cải tạo. Mình cũng dậy, đánh răng rửa mặt, ngồi hồi hộp chờ thì tận 8 giờ cửa mới được mở để ra ngoài lồng khí và tất nhiên là chỉ ở trong này mà thôi.

Mình cứ tưởng là sẽ phải đi lao động cơ. Nhưng hóa ra mình nhầm, trong thời gian tạm giam thì chỉ ở trong buồng giam mà thôi. Vậy là sẽ quanh quẩn trong này mấy tháng trời. .

Cửa mở, đầu tiên là phát nước sôi, gọi là phát nhưng thực ra là phải đăng ký mua, 1 phích nước sôi là 5k, tính tiền tháng là 150k nhưng ngày nào không có thì tất nhiên là sẽ chả có chế độ hoàn tiền nhưng hú họa lắm mới có 1 hôm lỡ nước sôi thôi. Bữa sáng là một bát mì tôm hảo hảo, ăn xong mình đi rửa bát rồi tất cả ra ngoài cửa ngồi dành không gian riêng cho những người có nhu cầu đi nặng. Nói chung ở trong phòng kín với cái mùi đó không dễ chịu chút nào.

Kinh nghiệm truyền dạy của các đời trước là đi vệ sinh nặng bạn cần 1 chút xà phòng cho vào chậu rồi khuấy thật đầy bọt, sau đó đổ vào bồn cầu. Xong xách thêm ra đó một chậu nước, ra đến đâu dội đến đấy... Nói chung trong này nên nói không với giấy vệ sinh.

..

24 giờ đầu tiên trong trại, mình vẫn chưa định hình được điều gì cả. Có lẽ vì mệt nên mình cũng chẳng để gì vào đầu cả... Nhưng rồi, bắt đầu từ ngày hôm sau. Anh T bắt đầu truyền dạy cho tôi một số thứ. Có lẽ, a quý tôi và muốn tôi sau này sẽ đỡ bơ vơ hơn.

Phần 4- bản sắc riêng của trại tạm giam T16

Thực ra, mình tuy bị đi trại khá bất ngờ nhưng mình thực sự may mắn, vì đầu tiên là ở những nơi không phức tạp, cũng không bị bắt nạt hay bị quay tiền. Sau này mình gặp khá nhiều người từng bị giam giữ ở khá nhiều trại tạm giam và đó là những trải nghiệm hoàn toàn kinh khủng.

Các trại bình thường sẽ sử dụng buồng lớn để tạm giam, vì số lượng người tại các vụ án thường ko nhiều và không quá phức tạp, chỉ cần các bị can trong cùng vụ án không cùng buồng nhau để có thể bàn bạc dẫn tới việc sai lệch trong quá trình điều tra (hay còn gọi là thông cung) - các nơi, buồng lớn có thể dao động từ 30 ~ 80 người. Mỗi nơi sẽ có một quy chế cũng như xử lý riêng nhưng đa phần sẽ là theo mô típ như sau... Trong buồng sẽ có người đứng đầu, gọi là buồng trưởng. Họ là người có tiếng nói, có quan hệ, hoặc bằng 1 cách nào đó.....

Người đó sẽ đưa ra khuôn khổ để cả buồng sinh hoạt theo, cái khuôn khổ này một mặt nó cũng sẽ là truyền thống được duy trì qua các lớp phạm nhân từ cũ đến mới. Trong buồng sẽ được chia ra làm các mâm, mâm 1 là mâm buồng trưởng, những người có quan hệ, những cánh tay đắc lực v.v.. Mâm 2 với những người mất tiền, mâm 3 với những người bình thường... V.v.. Chế độ ăn của họ sẽ có đôi chút khác nhau tùy theo vị trí. Có những nơi, khi đã hô ngủ thì đừng có mở mắt. Khi đi vệ sinh thì phải xin phép, đi đại tiện thì có giờ nhất định trong ngày, có những nơi sáng thì ra xếp hàng ngồi nhìn xuống đầu gối mình - 1 thằng bạn mình sau vài tháng ở trại tỉnh lên cái tạo, đã phải mất 6 tháng để đi lại bình thường và hết chứng teo cơ chân ... Vì vậy, hãy cố gắng đừng để mắc sai lầm nếu có thể, bởi vì, có những lần vấp ngã rồi, ta sẽ rất khó lòng đứng dậy được. Giống như quá yêu một ai đó, có thể, trái tim chúng ta sẽ đau rất lâu

Ngày thứ 2 trong trại, tôi nhận được quà là một chiếc khăn mặt. Đang ngồi ngoài cửa tự giác đi qua cầm nó cùng một chai dấm ngâm tỏi ớt dúi cho ông chú H. Hóa ra đó là đồ của bà chị ở mặt đằng sau gửi cho ông chú - người yêu chưa một lần gặp mặt.

Trước khi mình vào đây, ông chú mới đầu cũng ở buồng bên mặt đằng sau. Cạnh buồng của bà chị ấy. Một buổi trưa không ngủ được, ông chú ra cửa hát một vài bài cho quên nỗi sầu, bà chị lắng nghe và có lẽ cũng đồng cảm được cái nỗi buồn đấy, từ đó 2 người hay tâm sự với nhau đến tận khuya dù biết rằng tối, khi mọi người lặng im thì tâm sự với nhau chắc cũng phải nửa tá phòng nghe rõ mồn một câu chuyện.

2 buồng cạnh nhau, buổi sáng mở cửa ra ngoài lồng khỉ thì cố hết sức 2 người có thể chạm được 2 đầu ngón trỏ vào nhau, tình yêu ở đây là thế, lắm lúc chỉ nghe giọng nhau và có khi mãi mãi chả biết được đến cái tên thật của nhau (thế nên vì thế, có một lần mình chứng kiến 2 người tâm sự với nhau, người con gái miền trong giọng thật là ngọt ngào, rồi đến ngày đi xử, mọi người hồi hộp dõi theo ra phía đường chính xem mặt cô em gái dễ thương ấy như thế nào. Và

khi được quản giáo dẫn ra thì cả lũ té ngã bởi vì cái cô gái trong mộng của anh kia phải tầm 60 tuổi và tóc đã bạc trắng)

Đã có lần, họ cố nhìn mặt nhau qua một chiếc gương. Ở đây, chúng tôi mỗi buồng sẽ tự chế một chiếc gương để dùng. Đầu tiên chúng tôi sẽ phải mua 1 bịch vinacafe lớn, bóc cái túi ngoài ra thật cẩn thận rồi ngâm cái túi vào bể nước 1 ngày 1 đêm. Sau đó, một người có tay nghề cẩn thận sẽ nhẹ nhàng lột cái lớp ni lông trong cùng ra để lộ ra cái lớp bạc phủ lên ni lông. Và rồi, chúng tôi sẽ căng nó ra trên một cái bát nhựa, dùng dây buộc cố định thật chặt. Tuy vậy, nó chỉ đủ để soi nặn mụn trứng cá...

Chuyển buồng là chuyện khá bình thường ở đây, và vẫn còn ở trong một khu - lắm lúc nó vẫn là niềm may mắn trong suy nghĩ của họ, vì đơn giản họ vẫn còn được nghe nhau nói, vẫn còn thốt lên được rằng e nhớ anh nhiều lắm. Dù phần lớn, nếu họ muốn gặp được nhau ngoài kia thì phải chờ ít nhất cũng 15 năm đến 20 năm nữa.

Sau khi tôi rửa bát xong, tôi với anh T leo lên chỗ nằm ngồi nghe ông chú H tâm sự với người yêu. Nó giống như một bài văn mẫu mà ngày nào bạn cũng sẽ phải nghe, nhưng với những người đang yêu nhau có lẽ nó vẫn cứ là đáng yêu nhất. Chị kia sẽ hỏi hôm nay a ăn được mấy bát? Ông chú sẽ trả lời là 8, chị kia sẽ hỏi ăn những gì, ông chú sẽ bảo 3 bát cơm này, 3 bát thịt này, 1 bát canh này, 1 bát nước mắm này... Hôm nào ông chú lỡ lời bảo ăn 1 bát đậu chẳng hạn, là bà chị kia lại chột dạ, hỏi luôn là số hết tiền à, và y rằng hôm sau bà chị sẽ tìm cách gửi sang cho chúng tôi một con vịt luộc.

Thật buồn cười nhưng ở chỗ mình bị giam này, tình cảm giữa người với người nó là một cái gì đó rất mãnh liệt. Mình hay nghe câu nói "tình tù - nghĩa đĩ" tức là dù trong này, có thể anh em nó bán mạng vì nhau, nhưng khi bước chân ra khỏi cổng trại, có thể họ sẽ ngay lập tức quên hết tất cả những gì đã hứa. Nhưng dù sao, mình vẫn sẽ nhớ mãi những người đã giúp đỡ mình trong gần 6 năm ấy.

Những con người mà mình sẽ mãi mãi tôn trọng họ dù họ có là ai, mắc tội gì đi nữa. Nhưng sâu thẳm sau mỗi một con người nơi đây đều ẩn chứa một câu chuyện thật buồn

Buổi tối là lúc các khu tổ chức chương trình ca nhạc. Các buồng sẽ cử đại diện ra cửa, hẹn nhau rồi hát quay vòng. Chỉ cần mỗi vòng một vài lượt là đến giờ đi ngủ rồi. Khi đến lượt buồng nào, ca sĩ đó sẽ ghé miệng hét thật to : em xin trình bày bài hát xxx cả nhà đón e nhé .. Và sau đó sẽ là những tiếng hét đáp trả : cả nhà đón rồi. Và khi bài hát kết thúc, các buồng sẽ gọi tên người hát, và gửi hoa bằng mồm: "em hát hay lắm nhé, tặng em bó hoa hồng đẹp nhất nh....é...".

Ở đây gọi nhau, cái từ cuối cùng phải kéo dài và thật điệu, cái điệu này có lẽ nó lưu truyền tại đây cũng khá lâu rồi. Và mình cũng bắt đầu quen dần với cách nói chuyện đó.

Nhưng buổi ca nhạc cũng không hẳn lúc nào cũng suôn sẻ, tất cả mọi sự ồn ào đến mấy khi có tiếng huýt sáo - phiên dịch ra là "ô tô đấy" thì cả khu mặt định là sẽ im bật. Đó là quy ước của mọi người với nhau để thông báo là việc cán bộ đang ở gần đây, ở đây khi làm gì đó đều có những người đứng ra nghe ngóng để canh cán bộ, chỉ cần tiếng bước chân, tiếng chìa khóa, tiếng mở cổng thật nhẹ là mọi người sẽ đánh tiếng cho nhau.

Và nếu không kịp cảnh báo cho nhau thì hình thức cảnh cáo nhẹ nhất sẽ là cắt nước, từ 3 đến 7 ngày. Bạn phải hiểu là cái bể nước chỉ 200 lít thôi, 3 ngày để dội nhà vệ sinh với rửa bát cũng hết rồi chứ còn nói gì đến tắm giặt. Nặng hơn thì có thể thêm việc không mở cửa cho ra ngoài lồng khỉ nữa. Còn thêm 1 chút nữa thì đóng luôn mấy cái ô thoáng và có thể thêm combo tắt

điện hành lang. Bạn sẽ được trải nghiệm cuộc sống toàn màu đen đúng nghĩa. Và hình thức nặng nhất sẽ là được cho đi cùm chân...

Một tấm gỗ lớn như một chiếc phản, nặng tầm 120kg có chốt khóa. Bạn sẽ được cho chân vào đó và khóa cố định. 1 lần kỷ luật sẽ kéo dài 7 ngày. Bạn sẽ nên mang theo 1 cái xô, để đi vệ sinh vào đó rồi đẩy nắp lại thôi. Và cái trải nghiệm đấy, mình thấy nó không thú vị một tí nào cả. May sao, mình ở buồng này tròn 45 ngày thì bị cắt nước đúng 3 lần, tròn 15 ngày. Vì tội hát hò thôi.

Cái đầu tiên mình được chỉ dạy là đun nước bằng chai lavie. Cái bạn cần đầu tiên là bật lửa, thường thì mọi người sẽ tìm cách ăn trộm bật lửa của điều tra viên khi đi hỏi cung. Có những người tinh vi hơn, mỗi lần đi ăn trộm 1 thứ, hôm thì ăn trộm viên đá, hôm thì lò xo, hôm thì cái bánh xe... Mà cái bật lửa 1 - 2k 1 cái nên chả ai quan tâm làm gì. Cái bật lửa nó là một thứ tài sản quan trọng mà mọi người truyền cho nhau. Có những chiếc bật lửa có tuổi đời khá lâu, vì họ có thể làm ra lửa bằng cách trộm viên đá lửa về, lắp vào bật lửa, 1 chút bông rút ra từ chiếc chăn được đánh cho thật toi lên, họ chỉ cần quay chiếc bánh xe tạo ra tia lửa, bông sẽ bắt cháy. Tạo ra được lửa nó là cả một nghệ thuật. Nhưng dùng nó ở đây đều là các nghệ sỹ.

Hôm ấy cũng là đêm rồi, ông chú kêu đói và muốn ăn mì tôm. Anh T bảo đi đun nước, tôi lò dò đi theo, và ông anh T quyết định truyền nghề cho mình.

Chỗ đun nước là góc phòng phía nhà vệ sinh, dù nhìn không được sạch sẽ lắm nhưng nó đảm bảo việc không bị nhòm thấy qua cái lỗ nhỏ gần nhà vệ sinh, hai là chúng tôi đốt xong có thể đánh rửa nó dễ dàng để không có tình trạng cả mảng tường đen sì ra được.

Để làm một cái "bếp" đầu tiên là cần vỏ một hộp sữa hộp giấy, người ta sẽ tìm cách cắt nó khoét một bên ra để làm thành một cái máng. Bọn mình sẽ đăng ký mua thêm một cái xô nhựa, hay chậu nhựa. Nó sẽ là nguyên liệu để đốt lò. Và một cái cần thiết để có thể đốt lò một thời gian dài, đó là bắc. Ở trong trại bán những chiếc áo lót của hanoximex, nó là những chiếc áo làm bằng sợi cotton, một thứ giống như những chiếc bắc của bếp dầu... Đầu tiên, ta cuộn tròn miếng vải lại thành một nhúm bằng quả bóng bàn. Đặt nó lên chiếc đế vừa khoét bằng vỏ hộp sữa. Sau đó ta châm lửa vào miếng nhựa rồi cho nó cháy và nhỏ nhựa xuống miếng vải. Ta phải thao tác sao cho nhựa chảy xuống phía dưới miếng vải thật nhiều và thật nhanh. Lúc đó miếng vải sẽ ngấm toàn nhựa lỏng và bắt đầu cháy như một ngọn đuốc... Anh T thường hay để lại vài miếng thịt mỡ (nhưng bỏ bì) để cuộn vào trong lòng mảnh vải, để đốt lên sẽ đỡ tốn nhựa.

Chai lavie thực chất là 1 chai giấm, cái cơ sở sản xuất này chắc là một mối chuyên của bên đồng nát, tuy dán cái mác công ty lên thân chai nhưng cái nắp vẫn còn nguyên cái logo của lavie. Bọn mình sẽ đổ đầy nước vào chai, sau đó vặn chặt nắp lại và bước này cũng rất quan trọng - đó là bôi một lớp kem đánh răng lên đít chai và một chút quanh thân chai, những chỗ mà ngọn lửa chắc chắn sẽ bén vào. Sau đó buộc dây vào cổ chai và treo nó lên, chỉnh lại độ dài của chiếc dây sao cho lửa bén vào đít chai một cách hợp lý. Lần đầu ta phải vừa đốt, vừa xoay chiếc dây một cách từ từ cho ngọn lửa đốt đều quanh thân chai. Khi nước sôi, chúng ta vẫn sẽ để nguyên tầm 5 phút - quá trình này gọi là "tôi" chai. Sau khi tôi xong chúng ta sẽ từ từ mở nắp chai ra. Chiếc chai khi này sẽ hơi co lại một chút, đó là chuyện bình thường. Sau này khi đun nước bạn sẽ không phải đẩy nút chai lại nữa. Và sau một thời gian dài đun, có thể chiếc chai sẽ bị thủng khi đang đun trên bếp. Bạn có thể xử lý một cách vô cùng đơn giản là dùng một chút nhựa đang cháy trong bếp dí thẳng vào chỗ thủng đó - môn vá chai này hết sức dễ dàng mà mình tin chắc ai cũng sẽ làm được.

Và ta sẽ mất tầm 5 phút để đun sôi một chai nước 500 ml.

Môn học thứ 2 mà tôi được học là dùng chỉ cắt nhựa.

Có nhiều lúc, mình cần phải cắt một vài thứ bằng nhựa, mà trong này thì cái gì cũng là đồ cấm, không có sự hiện diện của kim loại, cục quần bò của bạn đôi khi cũng bị ai đó vui tính cắt đi khi khám xét. Vì thế, việc cắt những vật bằng nhựa theo hình mình mong muốn, nghe có vẻ không khả quan nhưng thực chất nó lại khá dễ dàng. Cái bạn cần ở đây có lẽ là nên mua một chiếc khăn mới. Khác với chiếc áo làm bằng cotton để nhóm bếp, vớ được một chiếc khăn mặt toàn sợi ni lông đôi khi là một món hời...

Bạn chỉ cần rút lấy một sợi chỉ đủ dài. Rồi cố định 1 đầu sợi chỉ lại. Sau đó xoắn nó thật nhiều vòng theo chiều kim đồng hồ. Khi cảm thấy ổn rồi hãy gấp làm đôi sợi chỉ lại, và buông tay ra. Bạn sẽ thấy tự động 2 nửa sợi chỉ xoắn lại với nhau. Vâng, hãy kéo căng sợi chỉ ra và kéo như đang dùng chiếc cưa, thật bất ngờ là nó cắt được những mảnh nhựa dày đến mức kéo cũng phải bó tay. Anh T móc được 2 chiếc bàn chải liền chỉ tôi cách cắt 2 đầu bằng chỉ để làm đũa cho tôi. Hai anh em hì hục mài cả tiếng đồng hồ, và nó cũng khá ổn, ít ra tôi có thể tự gấp được rau. Đêm hôm đó, leo lên sàn chuẩn bị đi ngủ, anh T bảo mình ngủ sớm, mai dậy đi chợ với anh. Mình có chút háo hức. Mai đi chợ, thế là được ra ngoài...

Mình ngủ và khi dậy thì cửa đã mở từ lâu rồi, lò dò ra hỏi thì a bảo đi chợ rồi, cũng hơi lạ hử a đi lúc nào? Sao không gọi em? Thì lúc ấy mới biết là, thực ra, đi chợ ở đây là mọi người vào đây đều sẽ được lập một quyển sổ, gọi là sổ lưu ký. Hằng tháng nếu người nhà lên thăm thì sẽ gửi tiền vào đây - và tại thời điểm đó, mỗi người sẽ được gửi tối đa là 900k. Ngoài ra gia đình sẽ đăng ký mua thêm bánh, kẹo, mứt,... ở ngoài căn tin gửi vào. Nó sẽ được đóng thành bao và 1 đến 2 tuần sẽ được tập trung mang vào trả cho từng người một.

Hằng tuần, sẽ được đi chợ vào các ngày t3-t5-t7 và đồ sẽ được trả vào các ngày t2-t4-t6. Nếu bạn có lượng tiền gửi vào đều đặn hàng tháng, bạn có thể mua chịu tầm 100-200k được. Và chỉ có thể đăng ký mua đồ ăn nấu chín, và chỉ một vài món có sẵn mà thôi - nếu bạn cứ cố ý đăng ký món ăn không có thì bữa đó bạn sẽ xác định là nhịn đi.

Ông anh T phòng mình đúng kiểu đậm chất tù có kinh nghiệm, ông anh sẽ cân nhắc tính toán từng bữa ăn. Mua đồ ăn sao cho đủ các bữa ăn mà thôi. Đồ ăn mua về sẽ được chia ra rồi ướp với nước mắm. Lâu lâu lại xóc lại một lượt để cho nó không bị thiu. Lắm lúc các đồ ăn dễ hỏng như thịt, anh lại bỏ vào chai và đun lên với bột canh. Như vậy có thể thoải mái để đến bữa ăn ngày hôm sau.

Ở trong trại, không biết "xe dây" bằng túi ni lông thì chưa gọi là đi tù. Đồ căn tin gửi vào sẽ được đựng trong những chiếc túi ni lông, chúng mình sẽ gấp nó lại rồi cắt thành từng đoạn rộng từ 5-7 phân theo chiều ngang của túi. Sao đó gấp dọc cái đoạn túi đó theo chiều dọc thật nhỏ, cố định 1 đầu rồi vừa xoắn vừa kéo dài một cách từ từ. Cái này phải khéo tay và làm nhiều. Nó sẽ thành một đoạn dây với độ lớn tùy theo chất liệu túi cũng như lực kéo từ tay mọi người.

Với những chiếc túi đủ màu sắc, cùng sự sáng tạo, mình đã chứng kiến mọi người đan những con tôm, trái tim, vòng tay hay những chiếc nhẫn một cách rất tỷ mỉ, trên đó là tên hay ngày tháng năm sinh của nhau để làm quà.

Và những chiếc dây dầy cũng là một phần quan trọng trong cuộc sống của chúng mình. Chúng tôi dùng nó để mắc màn, làm dây phơi quần áo, đan chạn bát, đan lưới mắt cáo đựng đồ. Với chiếc bàn chải, chúng mình có thể khoét được một chiếc lỗ nhỏ trên tường khoảng bằng 1 đốt ngón út. Sau đó cuộn 1 ít ni lông đủ lớn vừa bằng cái lỗ đó, đốt 1 đầu cho cháy rồi dí thẳng vào

cái lỗ đó. Ấn thật chặt cho đến khi nó nguội, thế là chúng mình đã có chỗ để buộc dây. Tương tự như thế bên bể nước, đúng góc vuông của 2 bức tường, bọn mình đục thật nhiều lỗ để đan thành một cái chạn bát thật to, rửa xong úp lên cho róc nước.

Đây là những điều căn bản nhất mà mình phải học khi bước chân vào đây... Chắc bạn cũng sẽ khó tưởng tượng ra được người ta có thể làm ra được một cái kim khâu ở trong này. Nhưng đối với những người tù - những ông hoàng của thời gian rảnh rỗi như chúng mình. Chẳng có gì là chẳng thể làm được cả.

Phần 5: Kỷ luật, chuyển phòng- những người bạn mới.

Bonus: các bạn có hay được nghe kể chuyện ma ko? Mình trong trại gặp nhiều người, và được nghe rất nhiều truyện ma. Đây là một câu chuyện được truyền tai nhau về một giấc mơ của một người phạm nhân tử hình viết lại trước lúc ra pháp trường - vì mình đã tìm thấy link câu chuyện nên up lên đây cho mọi người cùng đọc. Nó cũng hơi dài 1 xíu. Nhưng khá nổi tiếng và theo mình được biết là nó có gốc từ trại giam Hỏa Lò - Trại giam số 1

Tóm tắt cho ai lười đọc: một phạm nhân tử hình, một ngày nọ a nằm mơ thấy một cô gái đến, dẫn anh trốn khỏi trại giam với điều kiện anh phải đi theo đúng những bước chân của cô ấy thì mới không bị phát hiện. 2 người sống dưới một căn nhà nhỏ cách xa khu dân cư. Rồi 2 người ở với nhau để được một cậu con trai. Nhưng có một điều kỳ lạ là chả hiểu sao ban đêm nhiều hôm cô vợ tự nhiên cứ biến mất. Mọi thứ cứ êm đềm trôi đi cho đến một ngày anh ta đi ra ngoài một quán nước để uống. Có một người đàn ông thấy thần sắc anh ta không được tốt nên qua xem rồi nói rằng vận anh sắp hết. Nghe lời chỉ của ông lão ấy a mang bùa và về nhà kiểm tra vách tường phát hiện ra được một căn phòng bí mật có 3 chiếc quan tài, một chiếc cho vợ anh ta, một chiếc cho con trai anh ta, và chiếc còn lại tất nhiên là cho anh ta.

Đến đây anh ấy sợ quá, tỉnh giấc và quyết định viết hết nó lại ra giấy. Một lúc sau, tiếng then cửa mở, cán bộ bước vào, đọc quyết định thi hành án rồi đưa anh ta ra pháp trường.

Tầm trang lưa những bạn 8x và 9x đời đầu, hẳn sẽ có không ít người đã từng nghe bài "nhạc chế trong tù" - và mình cũng đã từng nghe nó rất nhiều lần. Và khi ngồi sau những chiếc song sắt, mình mới thấm được câu thơ ấy.

"Cánh cửa sắt ngăn dòng tuổi trẻ
Nghịch cảnh đời ai hiểu cho tôi...."

29 tháng tạm giam, tức là 29 tháng bạn sẽ chỉ đi quanh 4 bức tường theo đúng nghĩa. Những tháng cuối, sau khi xử xong được gặp mặt gia đình. Tuy thoáng một chút để nhìn lên bầu trời, nhưng lạ thay những hôm đó đều là âm u. Bởi vậy, đúng 29 tháng. Mình chính thức không được nhìn thấy mặt trời.

Trong bài viết, mình dùng từ "mình" để kể chuyện, nhưng vẫn có đôi chỗ dùng từ tôi, có thể mình quên, cũng có thể từ ấy nó hợp ngữ cảnh hơn.

Mình ở đây được 6 ngày thì buồng bị kỷ luật. Hôm ấy, ông chú H đang say sưa hát cho chị người yêu ông chú nghe bài "dấu buồn ăn năn" - một trong những bài tử của ông chú thì tự dưng có tiếng "bộp" một phát khiến cả 3 chúng tôi giật mình. Đó là tiếng đóng của cái lỗ thông bé xíu phía sau phòng, nơi mà ông chú đang thò mồm ra hát. Có lẽ hôm nay cán bộ đi nhẹ quá, nên chả ai phát hiện ra. Sau đó là tiếng đập vào cửa song sắt 1 cái ầm. Một giọng nói lè nhè vang lên : "thằng H đâu, mày thích hát ấy gì, cắt nước 3 ngày nhé"

Mình nhìn vào cái bể nước còn hơn 1/3 ngao ngán. Từ phút này, phải học cách tiết kiệm thôi. Đầu tiên cần chuẩn bị là một cái chậu thật lớn, để úp lên nhà vệ sinh. Đi tiểu tiện thì tất nhiên là chả cần dội nữa, mà up chậu lên luôn. Nước đánh răng, rửa mặt, rửa bát sẽ đổ vào một cái xô, để dùng khi cần. Và đúng kiểu tù lâu nhiều kinh nghiệm. Ông a T đã găm được hẳn mấy vỏ bình nước và đã đổ đầy nó tự bao giờ mà chả ai để ý. Ông anh ra hiệu cho tôi mở nắp và đổ vào bể, tuy không nhiều nhưng cũng thấy yên tâm thêm một xíu. Vì bát đĩa dùng để ăn không nhiều, nên rửa bát chỉ cần 2 bát nước to, rửa xong cái nào cho vào tráng luôn thế là sạch.

Khi cắt nước việc đầu tiên nghĩ đến là cả 3 cùng uống Becberin. Tốt nhất là nhịn ỉa cho lành. Vậy mà đến đêm hôm thứ 2 bọn mình vẫn cứ dội những giọt nước cuối cùng vào nhà vệ sinh vì mấy viên thuốc cuối cùng cũng không tìm được việc phải xả cống của mấy anh em mình. May sao, sáng hôm sau, sau một hồi đàm phán nhỏ với đội tự giác, cái van nước buồng mình được vặn hé ra một xíu. Cũng đủ để nước chảy vào một chút, đủ để sinh hoạt...

Hằng đêm, sau mỗi buổi tối khi hát hò. Cả 3 anh em chú cháu lại nằm lên giường kể chuyện cho nhau nghe. Anh T kể về những lần vượt biên buôn tiền giả, những năm tháng vận lộn khu biên giới Việt Nam - Trung Quốc, khi anh cầm theo khẩu súng leo vào một cái ki ốt quần áo để đòi tiền nợ. Và rồi một ngày, a bị bắt với một thùng mì tôm đầy ma túy... Anh vẫn trầm ngâm bảo với tôi rằng: "tiếc cho chú, chỉ còn năm nữa ra trường, giờ chả biết sau này đi về đâu!?"

Mình vẫn nghĩ, có thể đây là quả báo của mình, có lẽ tất cả những sai lầm của cuộc đời mình từ trước đến nay đã đến lúc phải trả giá... Có thể nó là một cái giá rất đắt, nhưng đàn ông - dám làm, dám chịu...

Về phần ông chú H. Phải nói rằng tuy đã ngoài 40 nhưng ông chú nhìn khá là teen, từ cách ăn mặc đến phong cách, vẫn quần bò rách gối với những cái túi hầm hố. Tuy đã có 1 vợ và 2 con nhưng hiện tại vẫn đang yêu 1 bé sinh năm 92 và mới đẻ cho ông chú 1 cậu con giai nữa. Ông chú đang là giám đốc 1 công ty TNHH ở Bắc Ninh, năm 2009 trong một vụ va chạm, đội ông chú đã bắn nhau với một tên, kết quả tên kia nằm viện thoát chết. Một thằng đệ ông chú lĩnh 20 năm còn ông chú chỉ bị 24 tháng án treo. Vậy mà qua 23 tháng rồi, ông chú lại bị vào đây. Ở trại bên tỉnh, ông chú quậy quá nên bị chuyển lên đây để dần mặt...

Ở đây thật buồn, ông chú hay nói vậy.

Nhìn ông chú mạnh mẽ vậy, thế mà 1 đêm mình thấy ông chú khóc. Có thể ông chú nghĩ về gia đình, về cái quá khứ vùng vẫy của mình, từ một lái xe đến thành một ông trùm có tiếng, rồi thành một doanh nhân. Vậy mà cuối cùng phải nằm đây, bị những người trẻ hơn mình tới 2 chục tuổi chỉ thẳng vào mặt nói rằng: "tao chẳng cần biết mày là ai, nhưng vào đây thì phải nghe lời" - nó cũng gần giống cái câu mà ngày lúc được dẫn vào mình cũng được nhắc như vậy.

Quay lại những ngày tháng tiếp theo trong trại, ở đây gần 1 tuần mình tiếp tục nhận ra, với nhiều người ở đây, thuốc lá hay thuốc lào là một cái gì đó vô cùng quý hiếm. Hôm ấy, tự giác đi

qua dúm cho ông chú một nhúm thuốc Lào nhỏ. Ngay lập tức, a T vác ngay đồ nghề ra lắp ráp cho ông chú H thưởng thức. Điều cày làm từ vỏ chai nước mắm nam ngư, phần lỗ được làm từ tuýp kem đánh răng. Ông chú H nhẹ nhàng xé ra một nhúm, vè vè bỏ vào lỗ rồi anh T châm lửa cho ông chú rít. Từng làn khói tỏa ra ông chú ngồi dựa vào tường lim dim đôi mắt. Có lẽ lâu lắm rồi mới được bi thuốc, ông chú ngồi phải đến 5 phút mới tỉnh. Cho chỗ thuốc còn lại vào mẩu giấy, ông chú nhét vào giữa ruột của cái gối ông chú đang nằm. Và hẳn bạn sẽ vô cùng bất ngờ khi biết rằng một bóng (túi) thuốc Lào ở đây có giá không hề rẻ - mình sẽ đề cập tới ở những phần tiếp theo.

Một hôm ông chú H xin được một quyển báo ghi đầy bài hát, đó là 1 quyển tạp chí màu, trang nào cũng được một bàn tay khéo léo bóc làm 2 phần, vì vậy phần ở giữa khi bóc ra có thể dùng để viết. Tuy rằng ở đây, cây bút cũng là một trong những đồ vật bị cấm một cách triệt để - phòng mình cũng có một cái bút - à mà ko, cái ruột bút thì đúng hơn. Như thế là cũng gọi là đầy đủ hơn nhiều chỗ rồi. Ông anh T cầm được quyển bài hát này thì bỗng dưng nổi máu muốn được học hát. Còn mình thì chả dám mở mồm ra hát dù chỉ là một câu, bởi vì mình tự nhận thấy cái chất giọng của mình khá là tởm lợm, chỉ thích hợp cho những người táo bôn.

Thời gian cứ trôi theo một cách chậm nhất có thể, ông chú vẫn hát cho người yêu nghe, anh T vẫn ngồi luyện giọng chờ ngày debut, và kể cho tôi nghe về những người mang án tử hình đang bị nhốt ở mặt sau..

Ở trại này hiện tại đang giam giữ hơn 10 người mang án tử, phạm nhân nam ở hầu hết mặt đằng sau chỗ mình, còn phạm nhân nữ thì nhốt ở khu D, phòng tôi nhìn chếch sang bên trái là tới.

Bên phạm nhân nam, có 1 anh dân tộc, một bác gần 70t, một ông anh bị giam tới gần 10 năm mà vẫn chưa phải thi hành án, và 1 cựu công an hình sự nhưng có tham gia vào đường dây ma túy. Và người gây ấn tượng với mình nhất là cái bác gần 70 tuổi ấy. Nghe mô tả bác chỉ là một người nhỏ con thôi, nhưng giọng của bác sang sảng và thật nội lực. Bác được ghép đôi với một bà cô ngoài 60 tuổi, hằng ngày sáng sớm, chỉ hơn 6 giờ một chút thôi là có thể nghe rõ bác gọi bà cô kia, hôm nào vui tính bác còn thêm câu anh muốn ấy em lắm. Tính bác hay nói mấy từ thô, nhưng vui lắm. Mấy đứa con gái tầm trang lứa tôi nghe bác kể chuyện bậy bạ đều ré lên cười. Ở đây, mỗi phạm nhân tử hình sẽ được nhốt riêng một buồng. Và sẽ bị cùm chân. Mỗi tuần cứ vào các ngày thứ 3-5-7 họ sẽ được tháo cùm tầm 2 tiếng, để tắm rửa dọn dẹp vệ sinh. Còn bình thường, họ sẽ đi vệ sinh vào một chiếc xô và nhờ tự giác dọn hộ.

Bạn phải tưởng tượng rằng, họ cũng phải chịu đựng một cuộc sống không mấy vui vẻ gì. Họ cô đơn và dành những thời gian đó để suy nghĩ về những tội lỗi của mình. Niềm vui duy nhất chỉ là những câu chúc, những lời động viên an ủi nhau. Họ cũng hồi hộp chờ đợi những dịp như mừng 2-9, bởi biết đâu lá đơn ân xá của họ sẽ được chủ tịch nước đọc và ký duyệt. Để rồi, họ lại thêm một năm hụi hảng.

Mình lâu lâu vẫn ngồi tưởng tượng cái cảnh cứ phải ngồi một chân thì cùm, ở một mình trong một căn phòng 5 năm, 10 năm. Chắc là sẽ sớm chết vì cô đơn trước khi được mang đi thi hành án... Có những người có lẽ, với họ cái chết còn nhẹ nhõm hơn...

Sinh nhật đầu tiên trong trại

Mình sinh nhật đúng Noel - một ngày sinh nhật có khi khá là buồn, vì đơn giản, mọi người mãi đi chơi Noel mà quên mất mình. Năm nay, mình đã chuẩn bị rất nhiều thứ để có một bữa tiệc riêng

tư của mình với em người yêu. Ấy vậy mà cuối cùng mình lại ngồi đây, trong 4 bức tường lạnh ngắt.

3 anh em, chú cháu ngồi quanh chiếc chiếu, bóc lột hộp bánh mận AFC ra, cả 3 ăn chung đúng gói bánh nhỏ. Bởi đơn giản, mình hôm nay chẳng có tâm trạng để mà ăn dù rằng có lẽ do đói, nên chiếc bánh cảm giác ăn rất ngon. Cả 2 người cùng chúc mừng sn mình, chúc mình ăn nhẹ, sớm giảm án để tự do. Đó là những lời chúc truyền thống ở trong này. Mọi việc vẫn cứ êm đềm trôi qua với cái nếp sinh hoạt đều đều. Và cũng bị cắt nước đều đều thêm đến 2 lần nữa...

Hôm ấy, ông chú đang hát thì bị cán bộ quản giáo nhắc. Ông chú đi vào nằm, nhưng một lúc sau lại ngửa ngáy mồm, hóng thấy cửa khóa rồi nên đi ra lỗ gọi người yêu dậy tâm sự. Tiện thể ngồi nói xấu chính cán bộ vừa nãy, ông chú đang say sưa bảo rằng " nó mới cưới vợ thôi kệ cho nó thể hiện một chút "rồi cười khà khà. Nào ngờ lão quản giáo ấy đã đi ra ngoài đầu mà chỉ giả vờ cài cửa rồi vào nghe ngóng. Ông a T nghe thấy tiếng bước chân nhè nhẹ, không biết huyết sáo nên đành hét lên " ô tô đấy"... ! Và ngay sau đó, lão quản giáo đi đến cửa buồng, gọi anh T ra và chỉ vào mặt kèm theo câu: "mai tao sẽ gặp riêng mày".

Sáng hôm sau, đến giờ mở cửa. Như thường lệ anh T vẫn sẽ ra mở, và mở cửa tất nhiên sẽ là câu "3 anh em chào thầy ạ" nhưng hôm nay vừa ra mở cửa thì anh ăn ngay một cái gót chân vào ngực. Tôi cùng chú H bật dậy mới ngăn được cái đập tiếp theo, a T bò dậy, một tay ôm ngực mồm mãi mới nói được. Mấy cán bộ nghĩa vụ cũng xúm lại xin cho nên chuyện cũng xong.... Có lẽ ông quản giáo ấy ra báo cáo trung đội, thế nên đầu giờ chiều hôm ấy, vừa mở cửa ra thì a T nhận lệnh thu dọn đồ đạc.

Chuyển buồng.

Ở trại này, có bán những chiếc túi khá lớn để đựng đồ đạc, một chiếc chăn bông dày như thế đút vào cũng vẫn thừa mứa, chúng mình gọi nó là cái "bêo". Mình gấp chăn, quần áo rồi nhét vội vào bêo cho anh. Anh có vẻ hơi run khi dọn đồ, a móc chiếc bật lửa đưa cho tôi, móc cả một con dao cạo râu Gillette 2 lưỡi mà anh găm ở một khe song sắt lên rồi bàn giao lại cho tôi. Bảo khi nào cần lấy mà dùng. Rồi mấy anh em ôm nhau, biết rằng sau này sẽ khó có thể có cơ hội gặp lại, anh có nói thầm vào tai mình rằng hãy cố gắng chăm sóc ông chú..... Anh đc chuyển sang khu G - khu mới xây của trại, nơi được mô tả là khu kinh khủng nhất của trại, bởi vì bên đó xây khá kín, kín đến mức mùa đông bạn có thể mặc quần đùi - áo cộc nếu khỏe. Khu đó luôn dành cho những phạm nhân cứng đầu, quanh co, chối tội...

Ông chú cũng có vẻ khá buồn, ngồi một mình, ông chú móc ra được nửa điều thuốc mà chị người yêu hôm qua đi hỏi cung về xin của điều tra viên... Hút gần đến tóp rồi thì bỗng có tiếng bước chân, cửa phòng tôi lại mở. Lại có lính mới - và vẫn những lời dạn dò quen thuộc, không hát, không đánh, - và đây là bạn tao nên đừng bắt nạt.

Ông a tên D, quê ở Thanh Hóa, là công an giao thông, ông anh mới từ bàn giấy luân chuyển ra đứng đường được vài tháng, trong một lần làm nhiệm vụ bắt được một xe chở gỗ - nhưng không ngờ bị gài, khi cả đội nhận tiền thì bị quay film lại, có nhân chứng, vật chứng nên ông anh bước chân vào đây. Khổ thân ông a, lên đây lúc đầu không bị tạm giữ, vẫn được ở nhà khách, hỏi cung bình thường, vẫn gọi điện về cho vợ bảo anh không sao ấy vậy mà dùng một cái có cái lệnh khởi tố - chớp mắt thôi, đã ngồi tại đây.

Đêm hôm ấy, ông anh D chui vào chăn ngủ với mình. May sao, lúc bị bắt vào trại được 1 hôm thì nhà mình mang đồ lên, gửi vào được 2 chiếc chăn mỏng. Vì là đồ để kiểm tra, lại đúng dịp trời trở lạnh nên chỉ mất gần 1 tuần là mình đã nhận được... Nếu không thì ko biết mình sẽ sống ra sao khi rét như thế này bởi vì lúc đó chưa quá rét nên trại chưa nhập chăn bông.. 2 giờ đêm mình vẫn ngủ chập chờn vì cả 2 người 2 bên đều ngáy rất to.

Sáng hôm sau, khi vừa lấy cơm trưa vào thì cán bộ đi đến mở cửa thông báo, chú H chuyển về trại tỉnh, hết thời gian gửi, điều tra đã đến đón.... Chú vội vàng dọn đồ, xin phép được đi vòng lại đằng sau để chào mọi người, rồi mình với chú ôm nhau, chú nói rằng, khi nào ra thì hãy tìm chú... Thế rồi chú đi.

Trưa hôm ấy, mình chính thức thay chú ngồi vào cái chỗ lỗ thoáng để gọi mời cơm từng phòng. May sao mình vẫn nhớ tên mọi người... Chẳng hiểu sao bữa cơm ấy buồn đến thế.

Chiều hôm ấy, buồng tôi lại có một người nữa chuyển vào, tên M. ngoài 60t rồi, mở mồm ra xưng bố gọi mình là con ngọt xót., mình thì tự nhủ thôi thì cố gắng vậy. Xa ông anh, ông chú thì mình phải tự vận động thôi. Ấy vậy mà đời chả như mơ. Sáng hôm sau mình cũng chuyển buồng. Thu dọn đồ đạc, để lại cho 2 ông ở phòng cái bật lửa, con dao cạo cùng cái ruột bút, riêng ông anh D mình để thêm cho một cái vỏ chăn mỏng, vì ông anh cũng chưa có gì.

Mình được ông trung đội trưởng dẫn đi, ra khỏi cái cổng gỗ lần đầu tiên sau đó được rẽ sang một cánh cổng lớn bằng sắt. Khu G - khu khét nhất trại - nơi mà chúng tôi truyền mồm nhau là khu ép cung - ấy vậy mà tôi, hôm nay lại bước chân vào đây.

Căn phòng khu G này khác hẳn căn phòng bên kia, nó là khu được xây mới cứng cách đó có 1 năm thôi, phía ngoài cũng vẫn có lồng khỉ, bên trong căn bản không khác gì mấy nhưng thay vì những song sắt ở phía ngoài đầu tiên thì ở phía ngoài chỉ là cánh cổng sắt, với một cái lỗ chỉ để đút vừa một hộp cơm vào thôi - to bằng 2 bàn tay. Lồng khỉ và buồng giam sẽ được cách bằng những song sắt, thế nên nhìn vào sẽ có cảm giác nó rộng hơn, và tất nhiên là mới nên sẽ sạch sẽ hơn. Buồng thì có 1 chùm đèn led phía cuối, ngoài hành lang cũng sáng trưng, nhưng chỉ nhìn ra ngoài qua cái lỗ đưa cơm, thế nên ngoài trời có tối hay sáng, bọn mình ở trong này chẳng thể biết được. Ở phòng cũ phải nhìn từ lỗ đằng sau mới quan sát được phòng thì ở bên này, chỉ cần nhìn từ ngoài cửa vào thôi cũng bao quát hết cả. Và mình nhận thấy một điều quả thật là bên này thật sự bí bách. Hành lang được bịt kín không một lỗ hổng, phía trên có những ô thoáng nhưng cũng bịt sạch bằng mica. 2 đầu dãy sẽ là 2 chiếc quạt thông gió cực kỳ to và có tiếng kêu thật là khủng khiếp mỗi khi bật - sau này, mùa hè có khá nhiều người ngất, nên có một số ô thoáng mica được đập ra. Để cho cuộc sống dễ thở hơn.

Bên này có 2 người, anh X và ông chú L. Cả 2 đều buồn ma túy và ông chú L thì đang đợi ngày về tỉnh để xét xử. Ngay lúc mình vừa vào đã được mọi người chào đón khá vui vẻ, lại gặp được một người anh em cách đó vài phòng cùng chung tội nhưng khác là sinh hoạt ở diễn đàn khác thôi, đã bị bắt cách đó nửa năm rồi. Mình vừa vào thì hẳn đã gọi mình ra ríu rít hỏi về tình hình ở ngoài ra sao, có ai nổi tiếng bị bắt không? ...

Phần 6: Những người bạn- sự bất tính, lật mặt

Bonus: anh T. hay lang thang vùng biên giới, hay chơi với đội dân tộc, anh đi nhiều, biết nhiều, và một hôm trong lúc kể chuyện, tôi lại bắt anh phải kể cho nghe chuyện về bùa ngải, chuyện về những loại ma của đội dân tộc. Và tôi rất ấn tượng với Ma cà rồng.

Hắn các bạn nghe tên Ma cà rồng sẽ nghĩ ngay đến những con dơi hút máu ở trên film, nó giống như Dracula đúng ko? Nhưng ko phải. Đây là một loại ma ở dân tộc Tày, Thái...v..v

Theo mình được biết, tiếng Thái gọi nó là Phí Phong (PP) . Theo như tương truyền, buổi sáng nó sẽ sống như con người, là những người con gái cực kỳ trẻ đẹp. Thế nhưng về ban đêm, cái phần ma nó sẽ thoát ra khỏi thân xác để kiếm ăn. Nó thích máu và những thứ hôi tanh, kể cả phân. Nó có thể biến thành những con vật và không sợ gì cả. Đêm đến mà trẻ con quấy khóc, có thể chính là PP đang đến quấy rối hay hút máu trộm của những đứa trẻ.

Người ta bảo có thể dùng chỉ ngũ sắc chằng ở cổng để ngăn không cho PP bén mảng đến nhà, ngoài ra khi đi đêm, hãy ra ngoài bờ rào rút lấy một thanh rào, như vậy PP mới không dám đụng đến bạn. Nếu nửa đêm, đi lại trên bản mà bạn thấy một đôi mắt cứ lóe lên trong đêm, có thể chính là PP đang theo bạn.

Chỉ có các thầy cực kỳ cao tay mới bắt được PP. Nhưng thường PP không hại người.

Tiếp theo phần trước - chuyển sang khu G

Nói chung ngoài không khí ngột ngạt ra, thì bên này cũng ko có gì là khác bên kia mấy. Chỉ những người sức khỏe kém thì mới thấy bí bách thôi, còn mình thì thấy nó khá bình thường. Đơn giản vì mình đã chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận những thứ còn thậm tệ hơn như thế rất nhiều.

Sang bên này, mình lại tiếp tục được thấy được một cái sự khéo léo của tù. Đó là sang chiết ga của bật lửa. Những chiếc bật lửa bị lột trần những thứ không cần thiết từ lá gió, vòng tăng ga. Hôm ấy, anh X mượn được 1 chiếc bật lửa gần như mới cứng mà 1 người phòng kế bên mới nhấy được khi đi "hỏi cung" về. Do bật lửa ở phòng hết sạch ga nên anh muốn xin một ít. Sau đó mình thấy anh cùng mở ga lớn lên cả ở 2 chiếc bật lửa, sau đó dùng 1 chiếc tăm bông ngoáy tai, cắt lấy 1 đoạn tăm 4cm, sau đó lắp vào 2 đầu vòi của 2 chiếc bật lửa. Dùng lửa hơi nhẹ nhàng cho kín cả 2. Sau đó a cùng lúc bấm 2 lấy ga. Thật kỳ diệu, tuy không lên được nhiều nhưng đúng là ga đã được bơm một phần sang cái bật lửa hết sạch ga của phòng chúng tôi... Anh X còn rí tai tôi rằng, tháng trước anh cho một phòng ở phía dưới mượn cò (tiếng lóng trong tù gọi bật lửa là cò - hoặc đồ) thì bị chúng nó đổi, nó nhấc cả cụm nhựa phía trên rồi tráo, ga ít hơn, đá lửa cũng tráo thành viên chỉ còn 1/3. Rồi anh dẫn mình đi mấy góc phòng, moi một số kẻ tường ra cho mình xem vài viên đá lửa mới cứng. Đây là chỗ anh găm được khi đi hỏi cung. Với những người chuyên nghiệp, chỉ cần châm điều thuốc xong là có thể nhấy được viên đá lửa rồi.

Sang bên này, tôi hay chơi cờ tướng với anh. Ngày xưa trại có bán cờ cho phạm nhân giải trí, nhưng rồi khi đánh cờ với nhau nhiều quá, ồn ào rồi cãi nhau, đánh nhau cuối cùng cũng cấm. Nhưng không sao cả. Chỉ cần một vỏ bìa hộp bánh, thế là mọi người lại kẻ bàn cờ, vẽ quân, rồi thậm chí đánh số trên bàn cờ để cùng nhau đánh giữa các buồng với nhau.... Ngày xưa, bố cũng dạy tôi chơi cờ, tuy đánh hơi ngu nhưng cũng nắm rõ luật, nên một buổi tối, làm 2 - 3 ván là đến đêm. Vì bên này, phòng khá kín mà quạt gió khá ồn, nên mọi người ít hát hơn, vì nếu cách vài buồng là chả nghe thấy gì rồi, và cũng 1 phần sợ bị cán bộ bắt, vì dù sao, ở bên này có thể sẽ ăn kỷ luật nặng hơn ở những khu khác.

Nhưng có một điều khá buồn cười, do cái thiết kế đặc biệt của hệ thống thoát nước một vài dãy nhà, đó là lỗ thoát nước của tầng 1 và tầng 2 sẽ chung 1 ống chạy dọc từ t2 xuống t1 và ra sau nhà, nên mọi người dùng chính những chiếc ống này để nói chuyện với nhau... Khi cần gọi, đơn giản bọn mình sẽ dậm chân xuống sàn, rồi cả 2 cùng chạy ra ghé tai xuống cái lỗ thoát để gọi nhau. Trải nghiệm nó sẽ khá giống như gọi điện thoại bằng vỏ hộp sữa ông thọ ngày xưa.. Mình cứ nghĩ, chắc sẽ ở đây lâu lâu, nhưng hóa ra là mình nhầm. Mọi thứ bắt đầu 1 phần do cái mồm của mình.

Về nguyên tắc trại tạm giam, các phạm nhân cùng vụ sẽ không được giam cùng buồng hay để gần nhau, vì có thể họ sẽ trao đổi bàn bạc với nhau, để rồi làm sai lệch vụ án (quá trình đó gọi là thông cung). Bên cạnh phòng mình có một anh tên H. Cùng vụ với ông D. công an ở phòng cũ của mình. Hôm ấy, sau khi hỏi ra mới biết nên ông anh hỏi han tình hình, sau đó hỏi nhỏ mình rằng ông D có kể là khai gì với điều tra ko??? Mình thì lại vô cùng thật thà kể ngay. Ông ấy khai chính là ông anh H. này là người đầu têu và nhận tiền, và vì ông H này có bố là cơ to trong tỉnh nên ko coi ai ra gì chứ ông D thì có biết gì đâu. Hôm ấy, ông a H. tức lắm. Và hôm sau, sau khi ra gặp điều tra lấy cung về, mình thấy ông anh H chửi um tổi lên.

Hành động đó của mình vô tình trở thành hành vi thông cung, dù chả biết nó ảnh hưởng tốt hay xấu đến vụ án. Nhưng hôm sau mình được mời đi uống nước và làm một bản tường trình. Một cuộc gặp mặt một vị "tay to" trong trại, trời lâm thâm mưa, gần tết rồi. Căn phòng rộng nhưng giản dị, chỉ có bộ bàn ghế uống nước, một chiếc bàn dài chắc để họp và một chiếc bàn làm việc, một chiếc đài cát xet to đang vang lên những câu hát nghe mà nhói lòng "tết tết tết tết đến rồi....".

Sau một hồi trao đổi, sau một bản tường trình dài, mình được hỏi về nguyện vọng sau khi ra trại xem về cải tạo ở đâu. Nghe mùi là biết thảo mai rồi nên cứ ậm ừ chém gió cho nó qua chuyện.. Sau buổi gặp mặt ấy, mình lại được dẫn về, nhưng mà ko được về lại buồng. Cái béo đờ của mình đã dc sắp sẵn ra trước cổng rồi, mình nhận được lệnh cầm theo nó rồi đi, lại quay về con đường cũ, lại leo lên tầng. Mình thấy hơi vui, lại về khu cũ rồi. Lại được gặp lại mấy chị em bên ấy chắc là sẽ đỡ buồn rồi. Mình lao thật nhanh vào cổng thì bị tóm lấy lôi lại, rồi chỉ ngược lại, bảo là sang bên kia.

Vậy là sang khu khác, không phải khu cũ.

Buồng đầu tiên ngay lối rẽ ở cổng nhưng nó là buồng cuối cùng theo số thứ tự, số 24... Đúng số ngày sinh đây. Mong là nó sẽ may mắn. Tự nhủ là như vậy rồi bước vào phòng. Trong phòng đã có sẵn 3 người, vừa vào thì mọi người đã lao đầu vào hỏi han và một lão già nhất thì ra hỏi mình có sổ lưu ký không? Mình bảo có thì lão chỉ gật gù rồi chả nói gì. Một ông thì người nhỏ con, lại hơi gù gù, nhìn mặt thì nói thật là hèn hèn, giống mấy đội cò mồi ngoài bến xe tên là D - phó chủ tịch xã dính vào một vụ cùng nhau làm giả giấy tờ đất của xã để làm đền bù. Lão già khom kia tên C. chuyên chạy xe ôm bị bắt vì hay chở em ruột đi mua ma túy về bán. Và cuối cùng, một ông anh khá trẻ tên Đ, sinh năm 86 cũng cùng tội giống như mình nhưng ở một chuyên án khác đã bị bắt trước đó nửa năm....

Thật may là do được thông báo trước nên mọi người vẫn phần mình 2 bát cơm, ăn kèm ruốc - một món ăn mà nhiều gia đình vẫn hay gửi vào.

Thật sự mình thấy có khá nhiều gia đình cứ gửi bánh kẹo khá nhiều vào trong trại cho người thân, nhưng thực sự những cái đó toàn là những đồ không cần thiết. Những đồ mà mình khi ở

trong đó thấy cần thiết bao gồm mì tôm, ruốc, mắm tép, cafe... Tốt nhất cứ gửi đồ ăn, nó là cái quan trọng nhất.

Chiều hôm ấy là đến ngày được đi chợ. Lúc ấy mới hiểu sao mà lão C già lại hỏi mình có sổ lưu ký hay không. Vì trong buồng tuy có 4 người, nhưng do a Đ nhà ở tận trong Tây Ninh, nhà lại nghèo nên không có ai thăm nuôi cả. Còn lão D - phó ct thì đang bị trong thời gian cấm vận - tức là do vẫn còn quay trong quá trình lấy cung nên tiền lưu ký tạm thời vẫn giữ ở ngoài. Vì vậy, sổ lưu ký chỉ còn có của tôi và lão C xe ôm - lão ấy còn được anh em gọi là lão C nghiện, vì đơn giản, chỉ cần nhìn thấy thuốc thôi lão cũng biến thành con người khác mất rồi rớt rã từa lưa. Lão đi trên bất kỳ con đường nào về buồng cũng căng mắt ra xem có còn sót mẩu đầu lọc nào rơi vãi không để nhặt về, châm lửa lên và rít một hơi thôi cũng làm lão thoải mái lắm rồi. Trời khá lạnh, bắt đầu từ Noel nhiệt độ giảm thấp xuống còn 13 - 14 độ, ngoài trời lại mưa phùn liên miên. Mình chọn chỗ nằm dưới chỗ đường đi, nó vừa đủ để mình nằm quần chiếc chăn bông, thò mỗi tí đầu ra mà thôi. Ngoài khe cửa lấy mấy miếng giẻ bịt lại, ăn cơm xong, rửa bát là mấy người cùng nằm kể chuyện cho nhau nghe.

Tuy hơn 2 năm tạm giam nhưng số lượt mình đi cung chắc chỉ đếm trên đầu ngón tay, dây phòng cung khá dài và nhiều phòng. Có những phòng thì ghế cho phạm nhân ngồi cách khá xa bàn làm việc của điều tra, có những phòng thì ghế ngồi bình thường. Mỗi phòng đều có một máy ghi âm, và một số phòng có thêm cả camera. Buổi làm việc sẽ là các điều tra viên sẽ hỏi, các bị can sẽ trả lời, và điều tra sẽ ghi lại toàn bộ lời khai vào biên bản hỏi cung, đôi lúc, có những việc mà việc giải thích nó hơi khó, mọi người lại phải cùng nhau tìm những câu chữ để ghi vào biên bản sao cho dễ hiểu..

Năm ấy Tết sớm..

Ông chú điều tra động viên mình cố gắng ăn Tết vui vẻ. Sau Tết có việc rồi sẽ vào tù. Thế rồi mất hút.

Trước Tết 1 tuần, ông a Đ đi hỏi cung về nước mắt ngắn nước mắt dài, hóa ra, điều tra của ông ấy thấy thương quá, nên bấm điện thoại cho ông gọi trộm về hỏi thăm mẹ thăm hơn 1 phút. Thế rồi, ông cứ thế khóc... Tết mà, thấy bảo giao thừa ở đây, các chị em phạm nhân nữ toàn ôm nhau mà khóc vì nhớ nhà.

Vì Tết nên các gia đình lên thăm nuôi được gửi tháng này nhiều tiền hơn, từ 900k lên 1tr rưỡi. Mình quyết định đăng ký thêm một con gà để ăn, có lẽ mọi người lâu lắm rồi không được ăn thịt thoải mái, thêm một tảng giò. Còn lại, Tết trại cho cũng nhiều đồ ăn nên cũng ổn.

Bình thường, theo tiêu chuẩn của phạm nhân mỗi ngày đều sẽ có thêm 1 phần nhỏ thịt với cá. Nhưng mà ở các nơi họ sẽ không phát như vậy mà họ sẽ dồn lại, từ 1 đến 2 tuần sẽ phát một lượt (Ở trại mình gọi đó là "mều"). Như vậy số lượng sẽ được nhiều hơn trong 1 lần phát. Nhưng lý thuyết là như vậy chứ thực tế không phải như vậy. Đầu tiên là phát thịt, thịt lợn trại nuôi, nuôi bằng cơm thừa canh thừa của tù, nuôi bằng rau, bằng những thức thức ăn dân dã nên thịt rất ngon, nhưng mà đặt biệt là rất nhiều mỡ. Và tất nhiên khi thịt lợn được thịt ra sẽ qua rất nhiều khâu. Và mỗi khâu được qua tay họ sẽ chọn phần ngon trước, phần ko ngon tất nhiên sẽ là người đến sau. Mỗi khu sẽ có một chiếc thau nhôm kèm theo một tấm bìa các tông có tên và quân số, tự giác sẽ đi chia đều cho các phòng theo tỷ lệ đầu người. Những miếng thịt ba chỉ, với những chỉ thịt nạc mỏng manh như những sợi chỉ vắt qua con sông.. Ăn 1 miếng, bạn cảm thấy rất ngon, vì lâu rồi bạn không được ăn một tí thịt nào cả. Cắn đến miếng thứ 2, tự dưng thấy ngán ngán, cắn miếng thứ 3 nhiều lúc đã thấy buồn nôn rồi. Và sau bữa mều đó thì bạn phải ngán đến cả tuần luôn.

29 tết, bắt đầu được phát bánh chưng, mỗi người được hân 2 cái và kèm theo một hộp mứt. Riêng buồng tôi không có bột lửa nên còn xin thêm được một cái. Tại vì tết người ta kiêng xin nhau lửa.

30 tết, chúng mình cùng nhau dọn dẹp lại phòng. Hôm nay, thay vì món rau muống dài tận mét 2 thì là món canh khoai tây lâu lâu lại có miếng xương cục khổng lồ. Chưa bao giờ mình thấy món canh khoai tây nào ngon như vậy.

Thế đấy, tết với chúng mình chẳng có gì đặc biệt. Ngoài việc mọi người cứ thoải mái hát, thoải mái gọi nhau, thoải mái một số vi phạm nhỏ mà không bị phạt. Những ai đang trong thời kì kỷ luật được xem xét, nhẹ thì tha, nặng thì sau tết thì hành tiếp.

12 giờ đêm, vẫn nghe xa xa tiếng pháo hoa vọng lại, mọi người chúc nhau một năm mới mạnh khỏe, may mắn, sớm đi xứ và mong sẽ được một mức án thấp nhất. Cán bộ quản giáo đi vào khu, chúc tết từng buồng, từng buồng một và mừng tuổi thêm vài điều thuốc rồi đi ra. Có lẽ đó là những giây phút gần gũi giữa phạm nhân và quản giáo nhất.

Những ngày tết, thực sự là những ngày nhàm chán nhất, có những hôm muộn rồi chẳng thèm mở cửa, chỉ mở ra phát cơm rồi đóng. Có lẽ còn buồn hơn cả ngày thường.

Đầu năm, họp giao ban, chúc tết...v.v nên tầm mừng 10 mới bắt đầu đi cung. Ấy vậy mà ở trại, đến 15 âm mới mở lại căn tin để đi chợ. Thế là lại quay lại ăn cơm với đường, với xì dầu.

Mình với anh Đ có vẻ rất hợp nhau, 2 anh em có thể cùng nhau nói chuyện thâu đêm suốt sáng. Câu chuyện từ tình yêu, chính trị xã hội đến UG. Từ tổng thống mỹ đến chuyện đường tăng đi thiển kinh, cả 2 có thể tâm sự không ngớt mồm. Mình hào hứng nghe anh kể chuyện về người yêu anh, một cô bé mang tên một loại hoa. Cả 2 yêu nhau từ rất lâu rồi. Ngày đó anh học lớp 11 - bé ấy thi vào lớp 10. Anh ấn tượng với bé ngay từ cái nhìn đầu tiên, để rồi mang lòng vẩn vương nhiều năm sau ấy. Cả 2 yêu nhau một tình yêu mà nghe xong mình cũng phải cảm phục, anh thi đỗ một trường Sài Gòn, xa nhau anh dường như không thể chịu nổi, cuối cùng anh lại bỏ về quê để ở bên cạnh người yêu. Anh nói dối mẹ rằng mình muốn ôn để thi lại vào trường Bách Khoa. Và cuối cùng ông trời cũng không phụ lòng, để cả 2 cùng đạt được thành công. Ngày cả 2 lên Sài Gòn nhập học có lẽ là một trong những ngày vui nhất của cả 2 đứa.

Mối tình của họ kéo dài sang năm thứ 8 - một mối tình trải qua biết bao thăng trầm những tưởng sẽ có một cái kết viên mãn, nào ngờ đâu, có những người con gái khi ra ngoài xã hội, họ mới nhận ra rằng ngoài cái tình yêu đẹp và những triết lý sống viễn vông. Họ cần có một chỗ dựa vững chắc, và người đó có lẽ chẳng phải là anh.

Giống như tên cô ấy, một loài hoa chỉ mọc ngoài miền bắc khi thời tiết giá lạnh, thì trái tim cô ấy đối với anh cũng giá lạnh. Cô ấy - người thân của cô ấy cũng quay lưng lại với anh. Ngày xưa, anh được chào đón như thế nào thì ngày nay anh lại bị xua đuổi như thế.

Trái tim anh vụn vỡ, và anh lại càng lún sâu vào những vết lầy.....

Mình hiểu cái cảm giác đó, thấu hiểu được nó. Ngày mình quay lại với người yêu mình, buổi gặp mặt ấy, mình đã từng nghĩ có thể vứt bỏ đi mọi thứ, thời gian, tiền bạc và cả những nỗi phiền muộn, chỉ cần ở bên cô ấy là đủ rồi... Thế rồi, khi mình rời xa cô ấy, mình nhận thấy rằng sẽ chẳng còn gì có thể làm mình buồn được nữa, vì có lẽ những nỗi buồn sâu đậm nhất mình cũng đã trải qua rồi.

Anh quen một người chuyên vận chuyển hàng từ Us về Vn. Qua vài lần tập tành, anh bắt đầu kiếm được tiền, có lẽ cái ngày bố anh cò bạc bán đi 3 căn nhà cùng cái quán karaoke ấy, anh vẫn không quá quan trọng vấn đề tiền bạc. Nhưng giờ đây, khi bình tâm lại anh mới nhận ra rằng, mẹ anh bây giờ phải tần tảo dậy sớm thức khuya, để nuôi 2 anh em anh ăn học. Vậy mà, anh lại quá vô tâm.

Thế nhưng. Tiền ko phải do mình làm ra thì không biết quý trọng, anh vùng tiền như để xóa đi những nỗi đau, để cặp kè với những em hot girl cấp 3 thích đàn đúm, đi bar nhưng không có tiền. Ở một nơi vùng quê nghèo ấy, xe đẹp, quần áo đẹp, anh tự nhiên trở thành tâm điểm trong mắt của nhiều thiếu nữ. Và anh đã yêu, nhưng một lúc 4-5 người. Giống như trả thù đời vậy.... Thật buồn cười, mối tình đầu của anh 8 năm, ở bên nhau cũng khá dài, vào nhà nghỉ cũng vài lần nhưng thực ra anh và cô bé ấy thực sự chưa bao giờ quan hệ theo đúng nghĩa của nó 😊. Thế nên, với anh có thể nó vẫn còn một chút gì đó nuôi tiếc, để rồi, anh dồn hết sự nuôi tiếc của mình vào những cô người yêu sau này.

Phần 7: Những người bạn- sự bất tính, lật mặt

Phần này lan man chút về tình yêu đi nhĩ? Kể chuyện tù nhiều rồi, tạm nghỉ lấy sức rồi viết tiếp vậy. Hôm nay chủ đề chính sẽ là tình yêu nhá...

Vì anh Đ chơi khá thân với mình, 2 anh em lại thường xuyên sớm tối tâm sự với nhau, cũng tiếc không phải puê đưê nếu không thì đã tốn dầu ăn lắm rồi, và thứ mà mình thích nghe nhất là những mối tình của anh.

Như mình đã kể, mối tình đầu của anh là với một cô bé ở quê, kém anh một tuổi. Nó đúng chất một mối tình học sinh ngây thơ và trong sáng. Đúng vậy, cái thời anh với mình, cấp 3 yêu nhau hôn nhau công khai thôi nó cũng đã là một cái gì đó ghê gớm lắm rồi. Mình cấp 3 thì đơn phương 1 bé gần nhà, sau bao lần cố gắng không thành, chẳng qua là vì mình chả giàu nhưng bù lại cũng chả đẹp trai, nên thất bại một cách ê chề, nên sau đó lên đại học vẫn còn zin nó là chuyện hoàn toàn bình thường...

Anh Đ và cô bé ấy cũng thế. Anh kể, vẫn còn nhớ những hôm cả 2 đũa hẹn nhau ngoài công viên, ngồi nắm tay nhau thôi cũng đã hạnh phúc rồi, tình yêu thời học sinh, có lẽ chỉ đơn giản là một cốc nước mát vội trao trong giờ ra chơi, cũng có khi chỉ là những mẫu thư viết vội vồn vện chỉ có vài chữ em nhớ anh. Thế rồi, tận đến khi anh chuẩn bị lên Sài Gòn đi học, hôm ấy, anh mua một bông hoa hồng thật đẹp, hẹn nhau trốn tiết học thêm của cô bé ấy ra ngoài công viên. Anh tặng bé ấy bông hoa rồi đề nghị cô ấy nhắm mắt và vội đặt lên môi nụ hôn thật nhẹ nhàng. Haiz, kể đến đây tự dừng thêm quá mấy ông ạ, nhớ lại nụ hôn với mối tình đầu, chả hiểu sao mình cảm thấy nước bọt của cô ấy nó ngọt thế, đôi môi cô ấy sao nó ngon thế. Thôi tiếp tục nhé. Thế rồi, anh lên Sài Gòn học. Phố xá phồn hoa đông người nhưng chẳng lấp được bóng hình người con gái anh hằng nhớ mong. Có lẽ trong những giây phút yếu lòng (chả biết yếu thật ko - nhưng thôi cứ giả vờ là đúng đi) anh Đ đã bất chợt nảy sinh tình cảm với một cô bé cùng lớp. Cả 2 nhanh chóng thân thiết với nhau, rất thân.

Anh kể, đó là một buổi trưa khi vừa xong tiết học, cả 2 rủ nhau về nhà trọ của anh. Vừa đóng cánh cửa lại thì cả 2 lao vào nhau như những kẻ chết đói vớ được đồ ăn. Bao nhiêu yêu thương dồn nén đến lúc nó phải bùng nổ. Thế là quần 1 nơi, áo 1 nơi. Cả 2 cùng ôm lấy nhau trong sự ngỡ ngàng đầu đời.

Nhưng chả hiểu sao nó vẫn khô!!? Ông anh đang loay hoay chả biết làm thế nào, cô bé kia thì xấu hổ nhắm tịt cả mắt, thì bỗng có tiếng đập cửa rầm rầm và tiếng gọi của bà chủ trọ. Cô bé sợ xanh mặt ôm quần áo chạy vội vào nhà tắm, còn ông anh mặc vội chiếc quần đùi rồi he hé cửa tò mò ló đầu ra. Hóa ra là về phòng mở cửa, vui quá treo cả ổ khóa ngoài cửa nên bà chủ nhà qua nhắc. Hú hồn.

Ông anh đi vào nhà tắm, cả 2 cùng cười, chả hiểu sao do lúc ấy tâm trạng thoải mái, lại thêm vận chút nước ở vòi hoa sen cho nó lãng mạn... Thế nên anh đã vào được cô ấy. Đây là lần đầu tiên của anh. Hình bóng cô người yêu bé nhỏ nơi thôn quê, có lẽ hôm nay anh tạm quên đi một chút....

Và sau đó họ làm rất nhiều.

Thế nhưng thời gian trôi qua, anh nhận ra rằng cái anh dành cho cô bé này chỉ là thứ thêm muốn xác thịt, còn tình cảm thật sự anh vẫn hướng về cô người yêu bé nhỏ nơi thôn quê... Thế rồi, liên lạc giữa 2 người cứ thưa dần, thưa dần, cho đến một hôm tự dưng anh lại muốn gặp cô bạn "cùng lớp" và tối hôm đó anh phóng xe qua, và anh hơi bất ngờ khi thấy cô ấy ăn mặc đẹp, đang đứng với một chàng trai, có vẻ họ đang chuẩn bị cho một buổi hẹn hò. Anh thấy rõ sự bối rối hiện lên trong mắt cô ấy, nhưng anh vẫn bình tĩnh mỉm cười nói : "Định qua mượn cuốn sách, nhưng thôi cậu đang bận thì để mai qua".

Tối hôm ấy, cô gái gọi điện giải thích, thì anh hét vào điện thoại: "cô cút đi, đồ phản bội". Và anh quyết định về quê, ôn thi lại một năm nữa để có thể được gần người mình yêu hơn.

Đó là một quãng thời gian đẹp, nhưng sau này khi 2 người chia tay, nó có thể chỉ còn là những niềm đau khi nghĩ lại. 8 năm không phải là ngắn để nói rằng đó là thứ tình yêu đại khái nhưng chẳng là gì đối với cả cuộc đời của những con người chúng ta. Yêu nhau lâu dài, đôi khi nó làm cho nỗi đau nặng trĩu nhiều năm sau đó.

Có một lần, anh đánh bạo thò tay sờ lên ngực người yêu mình trong một lần hôn nhau. Thấy cô bé không phản kháng gì, anh quyết lấn tới. Thò tay luồn vào áo ra sau lưng, khi cô bé ấy chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì bàn tay anh đã nằm chình ịch trước ngực rồi. Một cái tát, rồi cô bé khóc, và 1 tuần đổ dành mọi thứ mới dẫu vào đấy. Và như sách đã từng nói, cái gì đã làm được lần đầu, thì những lần sau nó cũng sẽ dễ thôi - và thế là mối quan hệ của 2 người tiến lên khá tốt.

Họ trải qua những năm tháng đại học như bao nhiêu sinh viên khác, bên nhau những lúc vui, lúc buồn, ôm nhau ngủ, trao nhau những lời nguyện ước. Thế rồi, mọi thứ cứ êm đềm đến khi cô bé ấy gặp được một anh sắp chả có gì nổi bật ngoài đẹp trai và có tiền. Đúng vậy, đã đến lúc cô ấy nghĩ về tương lai của mình, bỗng chốc anh chỉ làm cho cô ấy và bạn bè thêm ngứa mắt. Em họ cô ấy còn nói thẳng là đừng bao giờ tìm cô ấy nữa...những hi vọng níu kéo cuối cùng đáp lại bằng cái chậu cây anh tặng cô năm xưa được ném thẳng vào sọt rác trước mặt anh. Ôm theo sự thất bại, anh mới thấu hiểu được bản chất của đồng tiền.

Nhiều người hỏi mình chơi UG có dễ không? Không dễ cũng không khó, không dễ vì đơn giản, mỗi người sẽ có một mảnh riêng để kiếm tiền, chả ai muốn chia sẻ miếng cơm cho người khác, chẳng qua một lỗ hổng, 1 người khai thác kiếm tiền nó sẽ chả ai biết, nhưng khi cả trăm, cả ngàn người cùng làm, thì chỉ 1 - 2 ngày, bạn sẽ chả xơ múi được gì nữa. Vì thế, nó chả dễ dàng gì.

Nhưng, nó cũng chẳng khó. Khi có người tận tình chỉ dạy cho bạn, thì mình tin sau 1 tuần thôi, bạn cũng dễ dàng kiếm được cả đồng tiền. Đồng tiền kiếm dễ nên càng thu hút con người ta lún sâu vào nó, và anh cũng vậy.

Có tiền rồi, anh thay đổi đến chóng mặt, bán con Wave ghê đi mua con tay ga xịn xò, quần áo mới, giày mới, để quả tóc dài lai lai giữa Hkt với tài tử hàn quốc, xanh có, đỏ cũng có. Rồi bắt đầu đi tán mấy em cấp 3 ở những vùng quê nghèo miền tây.

Ở huyện ấy, có một em hotgirl xinh nổi tiếng, gia đình khá giả với vài căn biệt thự. Em ấy có lẽ sẽ trở thành một idol nếu như sinh ra vào thời nay. Tiếc sao bố em ấy lại là một tay cờ bạc ăn vào máu, những chiếc nhà cứ nối tiếp nhau đi, bố mẹ ly dị, em sống với bố trong một căn nhà gần như trống trơn. Em ấy xinh, xinh đến nỗi năm em học lớp 9, có một chiếc ô tô con đỗ trước cửa, một chú đeo kính đen tự giới thiệu mình là đạo diễn nổi tiếng muốn mời em lên Sài Gòn đóng phim. Em thu dọn đồ đạc vội vã theo người đàn ông xa lạ. 1 tuần sau người ta thấy em thất thểu về làng. Từ ngày ấy, em bỏ học đi làm. Nhưng cái tính ăn chơi nó ngấm vào người, em vẫn thường xuyên lên bar múa quạt mong một ngày đổi đời.

Khi có tiền, anh Đ cũng hay lên bar, anh và lũ bạn có quan niệm là trên bar ở quê toàn gái đú, gặp mỗi ngon gọi cho vài chai rượu rồi tìm bãi đá. Hôm ấy, anh thật sự ấn tượng với vẻ đẹp của hotgirl "phố huyện" nên đã ra ngỏ ý mời cả đội đi chơi.

Thế là cả lũ cùng nhau đi chơi, đi bơi, đi ăn, rồi lên bar quẩy tưng bừng. Đến khi say rồi, anh mới đèo hotgirl về phòng. Hôm ấy say nên cả 2 cùng vật ra giường và ngủ say.

Trưa hôm sau, khi mở mắt ra thì thấy bé ấy đã đang nằm đè nửa người lên anh, chiếc quần bò đã cởi ra tự bao giờ rồi, cái áo sơ mi thì phanh ra mấy cúc hé lộ bộ ngực phập phồng. Trong cái trường hợp đó, hẳn là nam thanh niên nào cũng có cùng chung một suy nghĩ. Và chuyện gì đến thì nó cũng đã xảy ra.

Cô bé ấy có giải thích rằng ngày xưa trèo cây, chẳng may trượt chân nên giờ nhìn nó như thế này. Ai cũng biết nó là lời nói dối vụng về nhưng chả ai muốn bóc mẽ làm gì.

Hôm ấy, con bé chả hiểu cãi nhau gì với bố, nó quyết định bỏ đi. Và nó gọi cho anh.

Chả hiểu anh như thế nào nhưng anh đưa nó đi thuê nhà, mua cho nó 1 cái tủ lạnh, một cái điện thoại, và 1 - 2 hôm anh lại ghé qua chỗ nó một đêm. Anh cặp với nó cũng được 1 tháng, cho đến 1 hôm, anh đèo nó qua gặp mẹ, từ ngày bố mẹ nó ly dị, mẹ nó cũng đi cặp với giai lấy tiền. Chả hiểu sao, 2 mẹ con tâm sự gì với nhau, nó ra gặp anh và vò bằng được chiếc điện thoại mới. Anh không đồng ý. Nó đập chiếc điện thoại trước mặt anh. Anh phóng xe đi thẳng, đó là lần cuối anh gặp nó, nhìn qua gương chiếu hậu, anh thấy nó cúi xuống nhặt chiếc điện thoại lên, lắp pin...

Đứa thứ 2 mà anh ấn tượng là 1 bé sinh năm 92 ở đồng nai, bé ấy có khuôn mặt cực xinh. Làm bụng bê cho một quán nhậu mà đợt đó anh hay vào. Cô bé ấy có tật lười ăn, hôm ấy đang bụng đói thì ngất do hạ đường huyết. Anh thấy thương nên có hỏi hạn, bé ấy kể được chị ở quê rủ lên đây làm, thế rồi lên đây được chủ quán cho tiền mua quần áo, mua điện thoại, rồi dùng một cái bắt viết giấy nợ 5 triệu và thế là em đang phải làm để lấy lương trả nợ.

Thế đấy, anh Đ mang ngay 5 triệu vào gặp chủ quán, rồi mang xe ra chở em ấy về tận Đồng Nai. Đó là 1 căn nhà, cũng không hề nhỏ nhưng trong chả có mấy đồ đạc gì. Nhà có khá đông chị em cùng mẹ ở với nhau - bố cô bé ấy đã mất, chỉ mới có mỗi bà chị cả có gia đình và chồng cũng ở rể luôn bên đấy. Hẳn là bạn phải biết, gia đình cô bé ấy cảm kích anh như thế nào, và họ ngầm đồng ý việc anh và bé ấy quen nhau. Vậy là, anh hay phóng xe về tận nhà cô bé ấy hằng tuần, và ở lại đó. Nhà cô bé ấy rất vui vì mỗi lần về anh lại mua cho cả đồng quà, rồi lại cho chồng bà chị cả vay chút tiền để ăn tiêu...

Anh miêu tả về cô bé ấy, có khuôn mặt xinh, ngực hơi lép, và có tính khá trẻ con vì lắm lúc còn đi ăn đồ kẹo của trẻ con hàng xóm.. Có lẽ anh vẫn nhớ như in hôm ấy. Phóng xe từ Sài Gòn về, ăn uống xong tất cả mọi người cùng nằm ở phòng khách xem ti vi. Đến khuya, mẹ cô ấy và vợ chồng anh chị cả đều đã về phòng, còn lại 4 người, 2 chị gái, bé ấy và anh cùng ngủ dưới sàn phòng khách. Khi mọi người bắt đầu ngủ say, cả 2 lao vào nhau. Trao nhau những nụ hôn, những sự đụng chạm, bàn tay anh một lần nữa lại run run khi khám phá những vùng đất mới... Đêm hôm ấy, anh bị bóng đè. Anh lơ mơ thấy một người đàn ông ngồi vắt vẻo trên ban thờ bố cô bé nhìn anh. Anh sợ, nhưng sợ ma thì ít mà sợ mất gái thì nhiều. Thế là anh lại ngồi vẽ ra một kế hoạch... Cô bé này có một cái tật, đấy là hiếu thắng. Vì thế nên nếu bạn bảo rằng tin chắc cô bé ấy không làm được cái gì, thì cô bé ấy chắc chắn sẽ cố gắng làm việc đó bằng mọi cách. Và thế là, cô bé ấy đã vào nhà nghỉ và ngủ với anh, chỉ bằng một vài câu thách khích tương..

Nhưng mối quan hệ này cũng chẳng kéo dài được bao lâu, có thể vì khoảng cách xa, cũng có thể vì anh chẳng toàn tâm toàn ý, một ngày nọ anh phát hiện ra cô đang nhắn tin tình cảm với một người con trai lạ trên chính chiếc điện thoại anh mua cho cô, anh lặng lẽ biến mất như chưa hề tồn tại.

....

.....

Vâng, bạn biết đấy, còn có nhiều mối tình, thứ 4, thứ 5, thứ 6... Đến thứ n. Kể ra đây chắc 3 phần nữa cũng chẳng hết. Mình kể chủ yếu để các bạn thấy, đó là thực tế trong cuộc sống. Chả có gì màu hồng, cũng chẳng có con đường nào là bằng phẳng.

Tiếp tục quay lại buồng giam, hết tết, cuộc sống lại trở lại bình thường. Chúng tôi lại tiếp tục cái cuộc sống tiết kiệm, tiết kiệm nhất có thể, vì 1tr8 mà cả 4 người phải ăn trong 1 tháng thì nó thật sự là khó khăn.

Hôm ấy, anh nghe tin mẹ anh bay ra thăm, có gửi anh vài bộ quần áo và chút tiền. Nhà anh nghèo lắm, đợt đó có một người bạn anh, cũng trong UG đã mua cho mẹ anh cặp vé. Có lẽ bà cũng khá buồn vì không biết rằng sẽ chẳng được gặp anh khi còn đang trong giai đoạn điều tra. Chiều hôm ấy, anh nhận được vài bộ quần áo cũ mà anh để ở quê gửi vào. Mình phát hiện ra trong túi quần có một mẫu giấy nhỏ.

Nội dung chỉ có vài chữ: " anh ở trong đó cố gắng sống tốt, em và mẹ luôn lo lắng cho anh. Yêu anh"

Đầu tiên, mình cảm thấy biết ơn vị cán bộ nào đã để lại mẫu giấy đó. Quả thật là đồ đặc qua cửa được kiểm tra rất nghiêm, vậy mà qua 2 lần kiểm soát, mẫu giấy ấy vẫn ở đây. Chứng tỏ họ cố tình bỏ nó lại cho anh. Khi đọc xong mẫu giấy ấy, anh leo lên giường mà nằm, không nói gì cả. Mình biết, anh hối hận nhiều lắm, nhớ mọi người lắm....

Đến tối, anh mới rỉ tai mình, chả biết chữ của ai em ạ. Rồi anh leo lên giường ngủ tiếp. Sáng hôm sau, mình thấy tự dưng anh vỗ đùi rồi nói, đúng rồi, nhớ ra rồi. Thì ra đây là một cô bé, mà anh chỉ quen qua đường, chẳng hi vọng gì cả, vậy mà cuối cùng sau cả năm trong trại, cô ấy lại theo mẹ anh ra đây thăm anh. Cuộc sống quả là những bất ngờ.

Tết xong, lão C nghiện đi xử, 14 năm. Lão cứ nghĩ mình chỉ 2 - 3 năm thôi, vì với lão, lão chỉ bảo rằng tao đi chở khách xe ôm kiếm tiền, chứ có đi buôn ma túy đâu mà 10 năm. Ấy vậy mà tòa không nghe lão. Cho lão ăn cái án 14 năm có lẽ. Nhưng lão có vẻ không buồn cho lắm, vì hôm nay trên đường về buồng, lão nhận được hẳn 3 điều thuốc.

Lão già rồi, nghiện thuốc, nhưng chả khác gì nghiện ma túy. Lão sợ tắm, mùa đông rét, lão chỉ tắm 1 lần 1 tháng. Lão nằm 1 góc, huyết sáo, còn 1 tay thì gãi ghét xong về thành cục bỏ tọt vào wc. Nói, chửi mãi rồi cũng chán, phí lời. Và cũng thật buồn cười vì lão có thêm cái tật bủn xỉn

keo kiệt. Gia đình gửi đồ vào, lão ấy giấu đi. Từ chai mắm đến hộp sữa bột, gói bánh. Hôm dọn đồ, thấy gói bánh, mình thấy gói bánh bóc ra ăn gần 1 nửa, lão chả dám nói. Còn hộp sữa bột, lần đầu tiên lão hí hửng mang nước bể ra pha (buồng tôi chả đăng ký nước - uống nước bể cho đỡ tốn tiền) và hôm đó lão ngồi nhà vệ sinh 4 lần.

Ấy vậy lão vẫn để cái hộp sữa đầu giường. Mình vẫn nhớ như in cái buổi trưa hôm ấy, tưởng mọi người đã ngủ rồi, lão nhồm dậy, sau khi ngó một vòng cho yên tâm, lão thò tay với lấy cái nuôi rồi đổ sữa bột ra xúc ăn vã. Chẳng biết do vội, do sợ bị phát hiện hay do cái gì. Chỉ nhớ khi lão nằm xuống thì lão ho, và sữa phọt ra dính đầy lên mặt.

Mình với anh Đ bấm nhẹ vào chân nhau, rồi giả vờ xoay người vào tường ôm bụng nén cười.... Anh Đ kể với mình rằng, ngày đầu tiên vào buồng, anh có mang theo được vài trăm K, lúc ấy lão ấy ở với 1 người nữa không có sổ, và tất nhiên 2 người của ai người nấy ăn. Lão biết anh có chút tiền, người kia bảo anh mua chăn, mua màn và các thứ đồ dùng cá nhân đi. Thì lão C ngiên ra gần, bảo là thiếu thì trại phát, còn lại cứ mua thịt mà ăn, tội gì!! Thế rồi đến khi tiền trong sổ hết, ai lại ăn chỗ của người đó. Có lần, lão kia tức quá, đang cầm tô canh từ cửa vào, giả vờ trượt chân úp thẳng cả bát lên đầu lão C ngiên. Đêm ấy, lão không có chăn để đắp nên phải chịu rét. Sau này mình vào, thấy mình có vẻ hung hăng vụ sổ sách, lão ko dám hé răng vụ ăn riêng. Có lẽ nếu lão bảo ăn riêng thì mình cũng sẽ tặng cho lão vài cái đấm.

May sao sau khi xử, đúng 15 ngày lão không làm đơn chống án nên được đưa sang phòng chờ đi trại. Bọn mình dọn rửa phòng rồi sắp xếp lại chỗ ngủ.

Hôm sau buồng mình lại có lính mới.

Phần 8- Lật mặt

Như đã hứa, mình lại up tiếp hôm nay. Các bạn thông cảm vì mình type bằng đt nên ko nhanh được.

Lính mới.

Buồng mình có thêm lính mới. Đó là một cậu sinh năm 92 quê T.H nhưng đang học trên TN tên là H*. Cậu chơi với 1 team, trong đó có 1 thành viên là con 1 ông trùm có tiếng trên tp cậu học. Một ông trùm thực sự, đi lên từ một tên cướp vào tù ra tội, sau này rửa tay gác kiếm, mở được một loạt công ty khách sạn có tiếng tăm và được các báo đài mô tả như một tấm gương để bao nhiêu người lầm lỡ noi theo. Vào 1 ngày do tranh nhau vấn đề bảo kê một bãi cát, đội của H* đi đánh nhau với đội bên kia, kết quả do chủ quan lên đội cậu thua, chạy lên sà lan rồi trốn xuống sông bơi. Chẳng may 1 thành viên trong đội cậu không biết bơi và bị chết đuối. Do quan hệ tốt và thực ra cũng không có gì nghiêm trọng lắm. Nên mọi chuyện cũng có vẻ đã êm thấm và chìm xuống. Cho đến một ngày trên đó xảy ra một việc chấn động, công an trên bộ được điều động xuống tỉnh kiểm tra, tất cả dân anh chị trong tỉnh đều được điểm danh, chỉ mặt, những vụ hồ sơ cũ dang dở được mở lại điều tra. Và H* và đội bạn được bế vào đây một cách rất nhanh chóng... Dù đánh hơi được việc chẳng lành. H* cùng một cậu bạn quyết định chạy trốn. Sử dụng sim rác, xuống HN với suy nghĩ nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, cậu trốn trong các nhà nghỉ và không lộ mặt ra ngoài.

Tưởng rằng đã thoát, hôm ấy, cậu lên mạng và setup được một quả kèo với một em nữ sinh năm nhất mới quen, hôm ấy cậu mời em ấy đi uống nước. Buổi gặp mặt khá vui vẻ và có lẽ em ấy kết cậu lắm rồi, cậu chắc mẩm chỉ 1 tuần thôi là 99% có thể đưa em ấy vào nhà nghỉ. Đang hí hửng đi trên phố, thì bỗng dưng có 2 người túm lấy 2 bên tay, hỏi : "anh có phải là H* không" cậu lắc đầu bảo nhầm người rồi, vậy mà họ vẫn bẻ ngoặt tay cậu về sau rồi móc lên đó một chiếc còng bóng loáng. Cô bé ấy cũng được đưa về và sau 24 giờ khóc sưng cả mắt, bé ấy được thả và chắc sau này sẽ chẳng dám quen một ai trên mạng một cách dễ dàng như thế nữa.

Có một câu nói mà H* vẫn nhớ, đó là khi các anh cảnh sát nói rằng: "mày thấy ko? Mày đi đâu tụi tao chả biết, hôm nay đến gần chỗ tao nên tiện tao bắt thôi." và từ ngày H* vào, mình với H* chia nhau rửa bát..

Một hôm chán không biết làm gì, mình quyết định đục cái lỗ mica đằng sau buồng ra. Lấy một đoạn dây, mình cột 3 chiếc bàn chải vào. Kê vào miệng lỗ và bụp. Miếng mica tung ra và rơi xuống đất. Mình tự nhủ vậy là tốt, từ nay gọi ra đằng sau đỡ phải gào mồm.

Ấy vậy mà đời không như mơ. Con bà nó. Buồng mình bị kỷ luật. 1 thằng ở mặt sau nó xin giấy làm đơn tố cáo mình. Vâng, thằng đó làm công an chống ma túy của thành phố, và rồi đi lo chạy án, nhưng vụ án đó quá lớn nên cu cậu cũng bị bế vào đây luôn. Dù bị kỷ luật đóng buồng nhưng không cắt nước, nhưng cả buồng rất hả hê, vì cái hành động đó quả thật khiến mọi người ngửa mặt. Và ông anh ở cùng bên phòng đó dọa dẫm nó, may có mọi người can. Cán bộ thấy ồn ào nên qua đó quyết định khám buồng. Và phát hiện ra dao cạo - gương. Toàn đồ nguy hiểm, và thế là cu cậu bị bế đi cùm...

Khám buồng - tiếng lóng ở trong trại gọi là đập buồng. Theo nguyên tắc thì hằng tháng ít nhất có 1 lần sẽ đi đập buồng toàn trại. Còn lại có thể nó là bất thành linh bất kỳ lúc nào. Vì thế, có đồ vi phạm là chúng mình phải luôn tìm cách dấu đồ thật kỹ, thật kỹ để không bị mất. Đơn giản như buồng mình có 1 con dao, đó là 1 cái cán của cái đĩa được đập bẹp mỏng dính và mài sắc. Được dùng để cắt thịt thành miếng nhỏ để dành cho hôm sau, và bọn mình dấu nó trong một khe hở khá nhỏ giữa 2 phần của cánh cửa.

Thông thường ở đây, đập buồng sẽ có khoảng 30 người vào khu để khám, mỗi buồng sẽ có 3 - 4 người vào khám. Tất cả mọi người sẽ phải ra trình diện ngoài lồng kính. Tất cả đồ đạc sẽ được kiểm tra đến từng milimet một. Và tùy những đồ vi phạm, có thể bạn sẽ bị kỷ luật...

Đợt kỷ luật của buồng mình là 1 tuần. Nó chỉ hơi bí bách nhưng cũng ko sao cả. Hôm ấy, mình được cho cả đồng cafe. Ông anh cách đó 1 buồng bảo sẽ đun nước cho mình, vì bên mình chả có bật lửa. Và thế là, cả ngày hôm đó mình kéo 20 mét dây. Để chuẩn bị cho công cuộc "chạy xe" Chạy xe, vâng nó là 1 cách chuyển đồ khá tinh túy của tù. Buổi sáng, bạn có thể nhờ các phòng bên chuyển giùm đồ đạc qua các phòng cho nhau, nhưng buổi đêm, khi đã bị nhốt vào trong buồng rồi. Và trò này đã được phát minh ra. Đầu tiên, bạn cần có dây thật dài, phải dài đảm bảo để thừa đến được nơi cần đến. Và tất nhiên, buồng bên kia cũng vậy. Sau đó, là 1 quả bóng, thường chúng mình sẽ chế quả bóng từ 1 chiếc tất, phải làm sao cho nó thật tròn, và nặng 1 xú, có độ lớn tốt nhất là hơn củ hành tây. Đoạn dây sẽ được nối với quả bóng đó.

Tiếp theo, là kỹ năng ném bóng. Cái này phải học. Đầu tiên bạn cho tay khỏi cửa, ném quả bóng về phía song sắt phía chéo của buồng. Sao cho chui qua được cái song sắt càng xa chỗ bạn đứng càng tốt. Đêm đêm, khi nghe tiếng "pung pung" của song sắt, là biết rằng mọi người đang chạy xe. Khi quả bóng đã ra ngoài hành lang rồi, ta sẽ lẹ thật khéo léo đoạn dây, giật mạnh 1 cái rồi thả tay ra. Quả bóng bị giật mạnh sẽ bật ngược lại và lăn về 1 phía, sau đó ta lại giật tiếp, quả bóng sẽ lại bị giật về hướng đối diện và lăn ra 1 đoạn dài hơn. Phát thứ 3 là phát quan trọng, ta

phải giật đủ mạnh, để quả bóng có thể lăn đến được nơi cần đến. Và ở đây, 1 người tù lão luyện đưa quả bóng đi dọc ngoài hành lang trên 20m là chuyện bình thường.

Phía bên kia khi nhận thấy quả bóng nằm trước khu vực buồng mình rồi, họ sẽ tiến hành câu dây. Truyền thống họ chỉ nhau sẽ là lấy 1 chiếc bàn chải đánh răng, buộc vào ngay cổ bàn chải và ném ra ngoài, rồi kéo từ từ lại sao cho 2 đoạn dây móc vào nhau. Khi bạn móc được dây của đối phương, bên họ sẽ nhả dây để bạn có thể kéo được dây của họ vào phòng. Sau khi kéo được dây vào. Ta đã có thể buộc đồ cần gửi, rồi buộc đầu dây của mình vào dây của họ, để làm một cái gần giống như ròng rọc chuyển đồ - và mình sau một hồi đã nghiên cứu làm hẳn một cái lưới câu dây. Mình lấy cái nắp nhựa của cái bình nước 20 lít, cưa nó thành một cái giống như lưới lục để câu cá, sau đó buộc quả bóng nặng vào đầu. Với cái lưới câu này, mình có thể câu dây ngoài cửa vào chỉ trong vòng 10s, so với việc câu dây kiểu cũ bằng bàn chải thì nhanh hơn gấp mấy lần.

Tối nào mình cũng được chuyển nước nóng để uống cafe, rồi chém gió chuyện tình yêu, tình báo, tình bạn, tình đồng chí đến đêm.

Thoáng cái, 7 ngày kỷ luật cũng hết, hôm nay lại được ra ngoài để hít thở cái không khí thoáng đãng.

Thế nhưng đời chả như mơ, đêm hôm ấy, đang chạy xe thì bị bắt.

Bình thường thì chả sao đâu, lẽ ra chạy xong rồi thì ông anh phòng giữa bảo cho anh nhờ xe một tí, gửi cho ông bên kia tí thuốc Lào. Mình đã can vì bảo rằng nghe tiếng chìa khóa. Có thể là cán bộ, thế mà ông kia không nghe. Còn xẵng giọng: "tầm này sợ ếu gì cán bộ, đây này, thuốc Lào đây này, là máu khô đây" vừa nói xong thì một ông đại úy mập ú đứng trước cửa buồng túm lấy đầu dây và bảo mình "buông tay".

Bình thường thì cũng chẳng sợ lắm, nhưng lão D phó ct thì cuống cả lên. Vì lão biết ông anh ở buồng bên kia sắp đi xử nên biên cho ông anh 1 bức thư nhờ gửi một số tin tức ra ngoài cho người nhà. Bức thư vẫn còn buộc ở đầu dây chưa kịp chuyển sang thì bị túm mất rồi. Quả tai nạn này khá đen - dù lâu lâu cũng có, có những quả tai nạn khá buồn cười, khi đang giật để điều khiển quả bóng thì quả bóng bỗng tuột dây và lăn lông lốc, có 1 trường hợp giật mạnh quá đập giữa ngực một ông cán bộ đang đi kiểm tra.

Lại tiếp tục đóng buồng thêm 1 tuần nữa và còn bị tịch thu cả bút, vì phải có bút mới viết được thư. Cảm giác kỷ luật lần này không được vui lắm.

Như các bạn đã biết, mình ký lệnh tạm giam 4 tháng, và thường thì tất cả mọi người ở đây đều là lệnh 4 tháng. Hôm ấy, anh Đ tính ra là ngày cuối cùng của lệnh, không biết liệu có được tại ngoại không - ngày đó chúng mình vẫn ngây thơ nghĩ rằng, nếu như, không quá nghiêm trọng thì khi điều tra xong biết đâu mình sẽ tại ngoại. Ấy vậy mà đời không như mơ. Đầu giờ trưa, anh Đ được đưa hẳn 1 tờ lệnh tạm giam thêm 4 tháng nữa. Lần thứ 2 mình thấy anh leo lên giường vắt tay suy nghĩ.

Một đêm nọ, mình bị bóng đè, có lẽ là vậy. Mình mở mắt, thấy mình dường như nằm trong một cái bể nước, hoặc cũng có thể là một ngôi mộ lớn. Có ánh trăng chéch chéch vào. Cố gắng lắm, nhưng không thể vùng dậy được, quay sang trái thì bỗng giật mình, một cái xác đang nằm đấy. Mồm lẩm bẩm một cái gì đó mà khi mình căng tai lên nghe chỉ loáng thoáng mà biết tao là ai ko? Tao là...(tiếng rì rầm rì rầm) rồi bộp 1 cái. Mình mở mắt bật dậy tai vẫn ong ong. Giống như 1 cái tát hay một cái đâm vào mặt, vẫn còn rát. Căn phòng vẫn im ắng. Mọi người vẫn thờ ơ. Mình đứng dậy, ngó đầu qua cửa. Nghe nói rằng có nhiều người thấy những hồn ma đói ăn hay ngựa tay xin cơm ngoài hành lang. Nhưng nhìn mãi chẳng thấy.

Hôm sau mình đi cung, ký thêm 1 lệnh 4 tháng.

Hôm đấy, lại nằm nhớ người yêu. Cái hẹn anh đi 3 tháng rồi về, ấy vậy mà hơn 3 tháng rồi, mình vẫn ngồi đây vô định nhìn những song sắt.

Bóc lấy 1 lớp giấy mỏng ra, mình quyết định viết 1 bức thư. Nếu một ngày nào đó có cơ hội, mình sẽ gửi bức thư này cho em ấy. Mong rằng khi đọc được những dòng chữ này em ấy sẽ không còn ghét, còn hận mình nữa. Mình viết mong rằng em hãy hạnh phúc, hãy tìm một người xứng đáng với tình yêu của em. Cuối thư mình chốt lại lời xin lỗi và kèm số điện thoại của em. Mong sao sẽ có người giúp mình gửi tới em. Mình gấp nhỏ nó vào và nhét vào giữa đồng bông của chiếc gối.

Mọi chuyện tưởng như ổn cho đến khi lão D phó chủ tịch được điều tra cho lưu ký vào. Có sổ, có tiền lão quay ngoặt 180 độ luôn. Đầu tiên hắt ra mặt khi ông anh Đ và thằng em H* vì không có \$. Sau khi ăn xong là vút đồ đồ lên giường vắt chân huyết sáo. Và chả hiểu sao, hắt bắt đầu quay sang phòng khác chém gió, hắt nổ phải ngang Quảng nổ khi giới thiệu Bphone vậy. Hắt kể hắt quen ông cục trưởng bên cục cảnh sát, hằng ngày đi đánh cầu lông với ông, chỉ cần gọi 1 cuộc điện thoại thôi, là hắt ra khỏi nơi này phút một. Hôm sau hắt lại chém ở cái đất HN này, lão nắm như lòng bàn tay, không có chỗ nào là hắt ko biết. Ấy vậy, cả mấy tháng tù của lão chỉ biết đến mỗi đường Phạm Hùng với cái trung tâm hội nghị quốc gia là của HN, còn lại lão bảo chục năm rồi chưa qua nên quên. Hắt cứ chém, ấy vậy mà ông chú ở phòng bên cứ thích hắt, có lẽ vì cũng xem xem tuổi nhau. Ông chú tìm cách xin hắt sang ở với ông....

Nói chút về ông chú phòng bên, tên là C. Vào những năm 1986, ông chú C đã là 1 tay giang hồ hảo hán có tiếng..., hôm ấy 1 thằng đàn em ông chú bị cầm sừng. Trong đêm cả 2 anh em về tận quê cô gái và sau buổi dần mặt ấy đã không quên xin cô gái ấy 1 bên tai. Trong lúc rời khỏi làng, cả 2 đã bị công an xã chặn lại. Và lúc đó, thằng đàn em của ông chú đã rút súng chơi thẳng vào đồng chí công an kia. Thế rồi, cả 2 cùng trốn nã khắp các nơi từ đó đến nay. Cuộc đời ông chú cũng là cả đồng thăng trầm, có một câu chuyện cười mà ông chú nhớ mãi. Đó là một lần đi tranh dành một bãi, cả 2 bên đi rất đông. Ông chú dắt theo con K54 đã lên nòng vào túi. Khi gặp nhau định lao vào thanh toán thì súng nổ, thế là cả 2 bên cùng rút. Ông chú đang tự hỏi là sao bọn bên kia bắn chuẩn thế, bắn thẳng vào đùi ông chú. Về đến nhà mới biết rằng, hóa ra súng của ông chú cướp cò bên tự bắn vào chân.

Ông chú lên mấy tỉnh biên giới, cặp với hắt 3 bà, và trở thành 1 đầu mối quan trọng trong một đường dây ma túy lớn. Ông chú từ đó nghiện, nghiện hàng trắng luôn. Chú kể rằng mua hắt vài bánh vút ở nhà để hít dần. Cô bồ thứ 3 của ông chú cũng nghiện, cũng bị bắt với một đồng hồng phiến... Ông chú hay nói với mọi người rằng, 10 tỷ mà lo được xuống chung thân, ông chú lo ngay.

Ở phòng, 3 anh em mình quyết định tẩy chay lão D phó ct. Bọn mình gần như ăn riêng, xong cả 3 ngồi 1 góc chém gió. Coi như lão ko tồn tại. Và cuối cùng, lão muối mặt xin chuyển buồng. Và lão được chuyển sang phòng bên, đáp ứng yêu cầu của ông chú C.

Bọn mình vui lắm. Đó là lý do đáng để ăn mừng. Hôm đó 3 người còn quyết định mua thêm bộ bài về đánh để giết thời gian, hơn 100k bộ bài được quy thành mấy chai mắm và hộp trà chanh trong sổ lưu ký. 3 anh em cứ quây quần chơi bài, mình học thêm được môn tiến lên miền nam, big, xì tố... Quả thật rất vui.

Duy chỉ có một điều, đó là anh em đôi.

Đơn giản vì 3 người, hiện tại chỉ có mình là có sổ. Và sổ hiện tại chỉ được gửi là 900k. Như vậy nếu chia đều ra các ngày thì mỗi người chỉ có 10k/1 ngày tiền mua thức ăn. Và thế là gần 3 tháng trời, cả 3 anh em mình trung thành với món cá kìm : 35k nửa kg. Nó được kho qua với muối, khá mặn nhưng đủ để ăn dè. Đến bữa anh em lại lấy 2 - 3 con cá gỡ xương ra, hầm với nước mắm và ăn. Quả thật nửa cân cá ấy nhiều lúc ăn 2 ngày liền không hết vì nó quá mặn. Nhưng không sao, 3 anh em vẫn rất vui vẻ và không có gì phải phàn nàn cả. Tự giác cũng ăn cho bọn mình nhiều cơm hơn, phải gọi là rất nhiều cơm hơn mới đúng. Chỗ không ăn hết đêm anh em lại trộn với đường để ăn. Gì chứ ở đây đường không thiếu. Hằng tháng đều phát cho phạm nhân nhưng đa phần không lấy. Thế nên xin về ăn nhiều ko hết. Đã thế hằng tháng quà gửi vào, anh em các phòng bên đều cho buồng mình ít quà, người thì hộp bánh, người thì lương khô nên bọn mình cũng khá ổn. Nhiều lúc đi chợ, anh em nó lại chia cho nửa suất giò chả, nửa suất thịt đậu. Chưa bao giờ, mình quên những sự giúp đỡ của những anh em ấy... Còn về bên ông chú C ở bên, đến lúc nhận ra bộ mặt thật của lão D phó ct thì cũng đã muộn. Muốn chuyển buồng cũng ko được. Đành phải bấm bụng mà ở thôi.

Phần 9: chuyển buồng

Mọi người hay hỏi ra trại mình có gặp lại em nyc ko?

Có chứ.

Mình ra trại, và lên HN kiếm việc. Đợt ấy, ốm nặng lắm, từ bé đến lớn chưa bao giờ ốm 1 trận như thế. Trong trại mình khỏe như 1 con trâu ấy, ốm vẫn đi làm, vẫn tập tạ, vẫn tắm nước lạnh ngoài giếng bất kể thời tiết mùa đông 7-8 độ. Thế mà, mình ốm 1 trận 3 ngày không ăn được gì. Mình bò xuống nhà vệ sinh rồi ngất luôn, lúc tỉnh lại, lại 1 mình bò lên giường nằm. Đợt ấy tụt 7kg.

Vừa ốm dậy, thì nhận được tin nhắn từ nyc, bé ấy bảo muốn lên HN mổ mắt, mình Google tìm hiểu rồi bảo cô ấy cứ lên, để mình đưa đi khám. Lúc ấy là hơn 1 năm rồi 2 đứa chưa gặp nhau, mình biết em ấy đang rất giận, thậm chí là ghét mình. Nhưng, vì chưa lên HN bao giờ, cũng như chả có bạn bè, cuối cùng em ấy phải nhờ đến mình.

Mọi người nghĩ nếu bây giờ quay lại thời điểm đó mình nên làm gì????

Khi được hỏi rằng trong trại, ngoài những lúc hát ra thì có bao giờ âm ỹ nữa không. Mình liền trả lời ngay là có. Đó là lúc hô cấp cứu.

Khi một buồng nào đó hô cấp cứu. Đa phần các buồng sẽ cử người mồm to nhất ra cửa, thay phiên nhau hô, 1 buồng, 2 buồng, một khu rồi gần như cả trại. Ví dụ như tôi ở C2 sẽ hô: C2 cấp cứu thầy ơi - C2 cấp cứu cán bộ ơi. Ai ai cũng gào, cũng hô và đôi khi một vài thành phần quá khích còn tranh thủ đập cửa ầm ầm. Có lẽ bình thường chỉ có lúc giao thừa mới có thể ầm được như thế. Và khi cán bộ đến. Mọi người vẫn có thể hô thêm câu "cán bộ nghe rồi" rồi mới thôi. Nhưng quả thật, y tế của trại khá kém. Chỉ mỗi ông trạm trưởng là còn có tay nghề. Cái bà y tá nghe nói chuyển ngạch từ giáo viên dạy cấp 1 sang làm, bà được mệnh danh là bệnh gì cũng cho thuốc giảm đau. Còn đi ngoài thì cloxit. Ở tù chúng tôi hay truyền tai nhau câu: "đau đầu uống

cloxit, đau điis uống paradol". Ngoài 2 loại thuốc đó có thêm thuốc chống mề đay, thế nên tốt nhất dù có khó chịu như nào cũng tốt nhất là không nên trình bày quá nhiều. Mà hãy xin 1 trong 3 loại thuốc đó. Còn muốn xin những thuốc bôi ngoài da - có trangala và tomax thì phải đặt gạch trước vài ngày. Trong này không được tiếp xúc với ánh mặt trời, tắm xà bông không cần thận là có thể bị ghê.

Bệnh xá, là nơi để cho những phạm nhân bệnh nặng đến chữa trị, những bệnh nặng nhưng chưa cần thiết phải ra cấp cứu ngoài bệnh viện. Nguyên tắc là thế, còn bất nguyên tắc nó là do hơn nhau về quan hệ và xiề.

Tại sao lại thích ở bệnh xá. Vì đơn giản bệnh xá nó tiện nghi hơn, có giường, có quạt trần, trên trần có téc chứa nước. Và đặc biệt có 1 cái tủ sắt tháo được ngăn kéo. Và nó trở thành cái chảo để rang cơm khá ngon.

Hôm ấy, đang ngủ trưa thì hô cấp cứu tại bệnh xá. Rồi có tiếng trẻ con khóc. Vậy là lâu lắm rồi lại có một đứa trẻ được sinh ra ở đây, chúng mình hay nói đùa nhau rằng bé ấy sinh ra đã phải đi tù rồi. Theo luật, bé sẽ được ở bên mẹ 24 tháng rồi gửi về nhà... Mọi người ở xung quanh góp tiền mua đồ cho bé, từ quần áo, sữa, thuốc đến cả nhường từng suất nước sôi để bé tắm. Khi được vài tháng, đủ cứng cáp. Bé được cán bộ, tự giác bế đi khắp trại.

Nhìn bé và nghĩ, khi bé đủ 18 tuổi mẹ mới chuẩn bị được về, không biết rằng sau này, bé sẽ ra sao????

Dưới chân buồng mình là 1 phạm nhân tên L, bị xử tử hình và đang bị cùm. Lão này cũng thuộc dạng khó tính vl ra. Trưa ông Đ bước từ sàn xuống đất hơi mạnh, lão cũng gọi lên cần nhả là để cho người khác ngủ chứ. Biết lão là tử hình nên anh em cũng nhường. Cho đến một hôm. Lão xin thuốc lao cán bộ, nhưng gặp ngay một ông mới bị kỷ luật từ trung đội chuyển vào. Mà các ông ngoài trung đội thì mệnh danh là khét có tiếng. Thường các cán bộ quản giáo cũng hay châm trước cho phạm nhân tử hình nhiều nên lão L hôm nay làm càn. Lão bảo không có thuốc lao thì lão nhịn, không ăn cơm... Mà ở trại này, không ăn cơm nó sẽ được diện vào mục phải báo cáo. Vì theo một số góc nhìn, nó là chống đối, theo góc khác, nó là 1 hành vi có liên quan đến tự tử. Vì thế, khi cán bộ dọa lập biên bản thì lão L cùn, lão cầm ngay cái xô chất thải hất thẳng về phía trước. Cán bộ quản giáo thì nhanh chân né kịp còn lão cảnh sát vũ trang (nghĩa vụ) thì làm một phát vào đầu ko trượt tí nào. Ông quản giáo bức quá liền bạt tai cho lão L 1 cái, và tất nhiên, cả khu láo loạn, đội tử hình bắt đầu làm loạn, đập cửa, đập tường đòi gặp giám thị vừa hô to "cán bộ giết người" rồi thì "thằng **** giết người rồi".....

Thực sự thì nếu gặp mình chắc cũng đập cho vài cái nhưng mà mấy đội cán bộ thực sự cũng ngán. Một phần, để kỷ luật được phạm nhân tử hình, không phải chỉ có mỗi trại tạm giam xử lý mà còn phải qua cả viện kiểm sát, tòa án. Mà đội này tử hình rồi thì còn sợ cái gì nữa!?

Quay về buồng giam, bắt đầu vào hè, mùa hè đầu tiên trong trại.

Nhà giam không những kiên cố mà tường bê tông thì cứ gọi là dày. Đã nóng lại còn bí hơi. Mùa hè, bạn sẽ chỉ nghĩ thấy mùi mồ hôi mà thôi. Nếu những ngày nóng nhất ngoài trời tầm 38-39 độ, thì trong buồng nhiệt độ lúc nào cũng cao hơn từ 2-3 độ. Đã thế, buồng mình lại ở tầng 2. Đêm đến hơi nóng từ bê tông trên nóc nhà nó phả xuống quả thật chả dễ chịu chút nào...

Để bạn hiểu được cái nóng trong này như thế nào thì bạn có thể tưởng tượng. Một cái chăn bông, bạn mình giặt, xong mang ra ngoài lồng khí phơi. Chỉ có cái nóng hầm hập từ trên trần hắt xuống thôi. Qua đúng 1 ngày 1 đêm là khô cong. Cái trải nghiệm mùa hè ở đây nó giống như đi xông hơi vậy. Tưởng không phê mà phê không tưởng.

Thường đến tầm 2 giờ đêm, bọn mình mới bắt đầu cảm thấy ổn để ngủ. Vì lúc ấy, cái tường, cái mái nhà mới bắt đầu mát. Không quạt, buồng thì kín. Cách duy nhất để tìm lấy cảm giác mát mẻ là cái bể nước. Nhưng mùa hè mà, mấy khi cái bể nước còn nhiều để làm mát.

Vì thế, ở đây mọi người nghĩ ra vô số cách làm mát khác nhau. Mới tối thôi, nhiều phòng đã hắt đầy nước ra cửa, rồi lau phòng 1 lượt. Đêm ngủ thì nhúng màn xuống nước, nửa đêm dậy dội nước cho mát thì là chuyện khá bình thường... Cứ tối tối, mình lại ra cửa, thò tay ra ngoài rồi cầm quạt giấy quạt lấy quạt để, cái không khí ở ngoài nó lạnh đến tê người. Thế rồi, trước khi ngủ, 2 anh em cầm 2 góc chiếc chăn, quạt lên quạt xuống hi vọng nó đẩy không khí ở trong ra thay bằng chút không khí mát lạnh ở ngoài vào.

Mùa hè, ăn xong là chỉ có nằm 1 góc và thở, đi lại thôi cũng ngang như tắm. Nhiều phòng họ trần trướng luôn. Mặc quần áo lại tốn nước giặt. Cứ đóng cửa buồng là cởi trướng ra mà ăn cơm. Mấy anh em nhà mình chơi trò, 11h đêm đi tập thể dục, tập xong đang vã mồ hôi như tắm thì ra bể dội nước, xong để nguyên nước rồi quạt, nước bay hơi, người nổi da gà, thấy lành lạnh rồi thì đi ngủ. Ấy vậy mà nằm được 15 phút thiêu thiêu ngủ, tỉnh dậy thì cái hõm chỗ ngực đã thành 1 vũng nước rồi. Mùa này, ai bị rôm thì mọc đầy người là chuyện bình thường. Đồ chót cả người. Thành từng mảng, từng mảng rồi bong ra.

Cái cảm giác mở cửa đầu giờ chiều nó giống như địa ngục bước sang thiên đường. Một bên là lửa, 1 bên là nước vậy. Chỉ cần bước chân ra cửa, sẽ cảm nhận được cái không khí trong lành, cái cơn gió nhẹ mát lạnh... Đến mùa hè, lại mong mùa đông đến sớm.

"Nắng tốt dưa, mưa tốt tù"

Mưa, trong mùa hè, đối với những người anh em tạm giam đó là thiên đường. Vì chả bao giờ phải ra ngoài trời mưa, thì có mưa hết 3 tháng hè cũng được. Không khí dịu mát, cuộc sống lại thoải mái hơn 1 chút, mưa, nên đi cung cũng ít hơn, mọi người tụ tập nói chuyện nhiều hơn. Lâu lâu, lại trèo lên song sắt nhìn qua những khe hở nhỏ ra phía đồng ruộng xa xăm, nhìn xuống con đường mòn phía dưới trại, lâu lâu, lại có 1 cô bé đi nhanh qua. Cả lũ lại nhao nhao lên bình phẩm, ngon thế, ngọt thế, mỏng cong thế.... Những cô gái từ khu khác được dẫn ra buồng hỏi cung thường cố đi chậm, nhìn ngó xung quanh, sẽ có vô số những ánh mắt dõi theo, những tiếng gọi, những tiếng trêu đùa... Trong này, có những người cả năm cũng chẳng thấy một cô gái nào.

Mùa hè năm ấy, có lẽ nó cứ lững thững trôi qua êm đềm. Cho đến một ngày, ông tự giác ghé vào tai mình nói nhỏ. Lão muốn xin mình về ở cùng lão. Mình hơi chần chừ, một vì mình đã quen ở đây, chơi với 2 anh em ở buồng cũng khá thân. Hai là cả 2 vẫn đang không có sổ lưu ký.

Ấy vậy mà 2 tuần sau mình lại chuyển về buồng mới.

Vâng, lại quay về khu cũ, về cùng mặt với buồng đầu tiên lúc mình mới vào, chỉ khác rằng mình lần này ở buồng gần như đầu tiên, và vui thay, bên cạnh là 1 phòng nữ.

Về đây, đầu tiên là sáng gần như phải ở một mình. Bởi ông anh ở phòng là tự giác, nên phải chạy ra ngoài làm trù lúc trưa ăn cơm và tối, vì thế, nên mình phải bắt đầu làm quen với cuộc sống hơi cô đơn một tí.

Buồng này được cái khá sạch sẽ và có điện, hiện tại 1 cu em ở cùng buồng đã chuyển đi xử được gần 2 tuần, nên ông anh đang ở 1 mình. Đầu tiên vào, đập vào mắt mình là một lồng chim chào mào. Ông quản giáo mở cửa cho mình vào và chỉ vào con chim: "nhớ cho nó ăn uống đầy đủ nhé".

Dọn dẹp sắp xếp đồ đạc thì phát hiện ra hẳn 1 túi to toàn sách. Vậy là có cái để giết thời gian rồi, sắp xếp xong đồ là mình bắt đầu ngồi sắp xếp lại các đầu sách. Rồi mang những quyển hay nhất vào buồng để đọc... Trưa hôm ấy, đồ ăn căn tin trả về buồng, anh có cầm theo túi thịt gửi sang phòng cũ của mình. Để cho chúng nó có cái ăn, anh bảo mình thế. Mình cũng gật gù đăng ký thêm gói cá gửi sang bên đó.

Có một điều mình không ngờ, đó là buồng này trưa không bị đóng cửa trong, tức là trưa mình ăn cơm ngoài lồng khí luôn, sau đó, ăn xong là lau sạch sẽ rồi 2 anh em ra nằm ngủ một cách ngon lành. Từ bên kia sang đây thôi, nó đã là một cuộc sống giống như thiên đường rồi. Nào, tìm hiểu một chút về ông anh cùng phòng mình nhé. Ông anh tên G, ông anh thực ra bị tạm giam lâu lắm rồi, từ năm 2008 cơ, đến lúc này là đã bắt đầu bước sang năm thứ 5 rồi, điều tra, đưa sang tòa rồi có nhiều tình tiết phức tạp, lại được trả lại, rồi lại điều tra lại.... Cái ông điều tra phụ trách vụ của anh ngày mới ra trường được phân công làm, giờ đã lên lon 2 lần mà vẫn chưa xong.

Ông anh G ngày xưa thi vào một trường trung cấp Quân đội, và năm đó, họ có mở một lớp học đặc biệt để thí nghiệm. Anh cũng là 1 trong những người tham gia. Được tiêm một loại thuốc tăng cường hấp thụ giúp cơ thể khỏe mạnh hơn nhưng chả hiểu sao chỗ tiêm cứ càng ngày càng loét ra. Một vết sẹo to bằng quả bóng bàn bên bắp tay là kết quả của lần phải đi khoét thịt. Anh khỏe, thật sự khỏe, người rắn chắc và cơ bắp - nhìn anh nên sau này mình mới có động lực đi tập tạ - nhưng tập mãi bụng vẫn cứ to ra còn ngực ngày càng tụt lại.

Anh học 2 năm thì bỏ dở, lại lang thang. Thế rồi, bố anh và 1 người bạn cùng thành lập một công ty môi giới xuất khẩu lao động. Kéo anh về làm giám đốc cái công ty ấy. Trớ trêu thay, dù bạn có thu tiền rồi đưa được người ta ra nước ngoài, nhưng trên mặt pháp luật. Công ty này chẳng có đủ thẩm quyền để đưa người đi xuất khẩu lao động. Và thế là việc thu tiền đương nhiên là lừa đảo, 2 bố con anh dắt nhau vào trại. Còn lão kia, sau khi vào tạm giam được 1 thời gian thì được tại ngoại do có người bảo lãnh. Sau đó làm giả một hồ sơ tâm thần nhưng bị bên công an phát hiện. Biết không trốn lọt nên cuối cùng đã trốn mất tăm... Điều đó làm quá trình điều tra cứ thế càng bị trì hoãn thêm.

Ở bên phòng bên này, đương nhiên sẽ hơn hẳn tất cả những phòng còn lại về mọi mặt. Đồ ở các phòng khác là vi phạm, thì ở đây, có đầy. Nào là bút này, dao cạo này, bật lửa này, 2 - 3 miếng sắt mài thành con dao cũng khá sắc này, thuốc lá, thuốc lào. Nói chung là không thiếu gì cả. Tối hôm ấy, anh nhận được 1 bức thư với 5 bóng thuốc lào. Ở trong trại này, thuốc lào thường được bán như sau. 1 bóng thuốc lào mặc định sẽ là 330k, đổi bằng 3 thùng mì tôm hảo hảo ở trong sổ. Nhưng anh G không bán. Anh chia 1 nửa non để hút, 1 phần anh chia cho bên phạm nhân tử hình, 1 phần còn lại sẽ dùng để tạo mối quan hệ với các buồng. Cán bộ biết - và luôn dặn anh ko được bán, thế nên, khi anh dùng sắp hết, cán bộ hay mua coi như tặng cho anh.

Mình biết, thuốc anh được tuồn vào đa phần là ở bên cải tạo. Ở trại, khu cải tạo nằm ở bên phải khu tạm giam. Ở đây, 1 phần các phạm nhân phục vụ chủ yếu cho sinh hoạt của toàn bộ tự cán bộ đến phạm nhân trong trại. Từ dọn dẹp đến nấu ăn. Và có 1 phần đặc biệt - được sử dụng trong những trường hợp đặc biệt ở trại. Và họ cũng có 1 số đặc quyền nhất định. Và ông anh G quen nhiều người ngoài đó nên hay được gửi đồ vào.

Cái trạm trung chuyển đồ là một bà tự giác nữ.

Thường mỗi khu sẽ có một tự giác, phụ trách các việc vặt trong khu. Ở các khu bình thường sẽ là nam giới. Nhưng riêng ở khu có tử hình nữ phải chọn nữ giới. Và để tránh phức tạp, tự giác sẽ ở và sinh hoạt luôn ở 1 phòng trong 1 khu ở tạm giam. Nhưng nữ vì có 1 người, nên bà ấy sẽ ở ngoài bên khu cải tạo, và hằng ngày đi vào trong khu tạm giam. Và đồ vi phạm tuồn vào, thường bà ấy sẽ nhét vào trong cái đít của cái phích nước bà xách vào.

Tuy rằng ở đây nó rất nghiêm nhưng vẫn không tránh được những khoảng tối, vẫn có những giao dịch ngầm diễn ra, vẫn có những cách để kiếm tiền - vấn đề này mình xin phép được không đề cập đến....

Mình ở bên này, hằng ngày thì ra ngoài cửa ngồi đọc sách, đêm đến thì 2 anh em ngồi tâm sự với nhau. Sang đây, mình biết được vô số điều mới mẻ mà có lẽ bình thường mình không bao giờ có thể nắm bắt được. Ở đây một thời gian, mình có thể phác thảo được khá rõ cái bức tranh về những con người trong cái khu mình đang ở, từ tên, tuổi, tội danh, tâm lý như thế nào...v...v Và mình cũng hiểu rằng, ai cũng đang có những công việc của họ. Và ở đây, thực sự đang diễn ra những cuộc chiến vô hình, những sự cân não đến nghẹt thở, mà có những lúc, đó là sự trả giá rất đắt. Như ông anh T đã từng nói với mình rằng. Tuy ở đây, nhìn nó yên bình đến lạ thường, nhưng qua vài lần đi tù, thì ông anh vẫn đánh giá nơi này là một nơi cực kỳ khủng khiếp, vì những thứ nó mang lại..... Và, mãi đến bây giờ, mình mới bắt đầu dần dần ngộ ra điều đó.

Phần 10: Khám phá

Ban ngày ở buồng 1 mình quả thật là buồn, cả tuần liền mình chỉ ôm đồng sách đọc một cách say sưa. Từ những cuốn tiểu thuyết, một vài quyển sách khoa học rồi đến cả cuốn lịch sử chiến tranh thế giới của Nga rồi chuyển sang cả sách phân tích Phật giáo - và mình vẫn nhớ, quyển cuối cùng mình đọc là Kinh thánh.

Sau khi đọc hết 1 lượt, mình bắt đầu làm quen với phòng bên. Phòng bên có 3 phạm nhân nữ đều đã lớn tuổi. Trong đó có cô Th lớn tuổi nhất đã tầm ngoài 60t bị bắt vì tội vận chuyển 3 bánh heroin. Một bà chị sinh năm 71 sau vài năm trốn nã trên chính căn gác nhà mình, cuối cùng cũng bị tố giác bởi chính những người hàng xóm với cái án 5 bánh, nhưng chị khá là tỉnh khi đã đẻ được thêm 1 đứa mới được hơn 1 tuổi. Theo luật quy định. Những người đang mang thai và nuôi con dưới 36 tháng sẽ không bị tử hình. Đó là một nước đi hoàn toàn đứng đắn.

Thân với mình nhất là một bà cô sinh năm 69, vì là tuổi con gà, nên ông G buồng mình hay gọi là "ò ó o - tiếng gà gáy" mình thì hay gọi là O - bởi mình nhớ có một vùng nào đó, O có nghĩa là cô. Bà cô là một người to con, nhà ở Sài Gòn. Học hết lớp 7 thì ở nhà buôn bán. Trong thời kì kinh tế đang rục rịch phát triển những năm 90 - 2000 thì bà cô tập tành đi buôn gỗ cùng chồng. Sau khi có số vốn kha khá, bà cô mở một công ty TNHH kinh doanh về mảng cho vay và cầm cố tài sản. Và, cô giàu nên nhanh chóng lại từ bất động sản, cô kể với mình rằng ngày ấy, cô mua đất ở khu Phú Mỹ Hưng những ngày đầu, sau đó khi nó sốt đất đã mang ra bán. Mỗi mảnh đất lời được đến vài tỷ... Tiền nhiều, nên cô lại muốn kiếm nhiều hơn nữa. Sau đó do quen 1 người chuyên gom tiền đầu tư vào bất động sản. Họ muốn vay tiền và trả lãi thật cao, vậy là cô lại gom vốn vào đẩy sang bên đó. Cho đến khi bất động sản đóng băng, nhà đất tụt giá, tiền không quay vòng được. Người kia thành kẻ lừa đảo và cô cũng thành cho vay nặng lãi. Một vụ án kinh tế quá lớn. Và, cô hiện tại đang ngồi đây với nguy cơ trắng tay.

Số tiền cô mất không hề nhỏ, phải tầm khoảng 70-80 tỷ. Sau này, khi đọc cáo trạng của cô, chỗ tiền đó trong 1 thời gian ngắn đã được tính lãi một cách vô cùng khủng khiếp, lãi ngày khá cao, 3 ngày đáo hạn rồi cộng lãi vào gốc. Ngày cô bị bắt tờ giấy vay nợ đã lên tới 151 tỷ và được thế chấp bằng 7 mảnh đất, trong đó có mảnh đất giá trị nhất trong sài gòn, khi mà thời điểm giá trị nhất nó có giá không dưới trăm tỷ. Thấy rằng không còn có thể trả được nợ, đầu vụ của cô mang đi thế chấp hết số đất đã mua được hơn mấy trăm tỷ, quyết định trốn đi nước ngoài, nhưng rồi bị bắt ngay tại sân bay....

Ấy vậy mà mình thấy cô ấy không buồn lắm, cái mà cô ấy bận tâm có lẽ là án dài. Lúc nào nói chuyện cũng chỉ mong án vài ba năm rồi về. Quả thật, với người bình thường, nó là một cú sốc rất lớn.

Mình quý cô, vì cô là người miền nam, giọng nói dịu dàng dễ nghe, và được cái là người miền trong họ sống rất thật. Họ nghĩ gì, nói lấy chứ không bóng gió như ngoài bắc chúng mình. Cô quý mình lắm, nói chuyện hợp, lúc nào cũng muốn nhận mình làm con nuôi. Cô kể cô có đứa con gái sn 95 - lúc đó mới đang học lớp 12. Cô bảo nó xinh lắm, làm con rể cô đi, cô còn 1 cái nhà chung cư, một mảnh đất ngoại ô thành phố gần 500 mét. Cô cho tất, vì cô chỉ có duy nhất 1 đứa con mà thôi.

Khá tiếc là hiện tại mình đã mất liên lạc với cô, mất mất cả đồng danh sách số dt của mọi người.. Cô sợ béo, nên toàn tuần đồ ăn bánh kẹo sang cho mình. Mình bảo mình không lấy, cô cứ cầm rồi vứt toẹt sang cửa buồng mình. Không kéo vào không được, để ở đó cán bộ nhìn thấy thì lại kỷ luật cả lũ. Thế là lại phải ăn.

Sang đây, ở với tự giác, tự dừng quan hệ của mình với cán bộ cũng tốt hơn hẳn. Mọi người từ quần áo tới cán bộ vũ trang đi qua đều quan tâm tới mình hơn, đi qua hỏi han rồi lại đứng chém gió cũng nhiều. Ở chỗ mình, cái bánh mình thích ăn nhất là cái bánh gấu thiên hồng. Lần nào quà vào, có bánh, mình lại bóc ra đổ ra một cái bát nhựa to, mình trong song sắt, cán bộ ngoài song sắt cùng bốc ăn và chém gió. Lâu lâu có quyển sách, quyển báo nào hay là đọc xong lại vứt cho mình mượn.

Tuy chặt chẽ là thế, nhưng ông anh G vẫn có cách kiếm được tiền, vì thế, nên tự dừng cuộc sống của mình nó cũng no đủ hơn. Chứ sổ vào đi chợ theo cái ba-rem sinh hoạt ở đây mấy lần là hết, dù cho đúng lúc mình sang đây thì trại quyết định cho tăng tiền gửi vào cho phạm nhân từ 900k lên 1 triệu rưỡi, nhưng cũng chẳng nhằm nhò gì.

Mình hay mua mì tôm và phở về chất đầy cái khoang chứa đồ ở lồng khí, chả phải là để ăn - sáng mình toàn nhịn, mà là để cho đêm, mấy ông cán bộ trực đói quá thì lại vào móc ra mà ăn. Lần đêm, 2 anh em đói mà quên không mang mì vào, lại cặm cùi tìm cách khều vào mà nấu. Thời ấy, cái phở gà phở bò của Acecook mới ra có gói gia vị cay vl, đêm hè đã nóng, đun được bát nước sôi xong ăn được bát mì, nhìn 2 đứa chả khác gì mới đi xông hơi về.

Một thời gian quen thân rồi, mang cả bát sứ, đĩa gỗ vào, bảo là để cán bộ ăn thì có cái mà mang ra. Chứ thật sự phục vụ mình là chính.

Ở đây, cứ 3 - 4 tháng sẽ đổi cán bộ trực chính ở khu 1 lần, sẽ có 1 trực chính, 1 phụ. Thay phiên nhau sáng tối trực khu, còn cảnh sát vũ trang thì là mấy ông nghĩa vụ, tuy đảo suốt nhưng quanh đi quẩn lại cũng vài người. Thế nên đâm ra ai cũng quen mặt rồi. Được cái, ai trực ở đây anh em mình cũng phục vụ chu đáo. Sáng thì sẽ có đồ ăn sáng phục vụ tận răng, quần áo đưa vào mình sẽ giặt rồi xả Comfort thơm phức. 1 tháng, 2 anh em dùng đến 4 lọ Comfort 800ml, giặt quần áo, đánh rửa buồng,...v...v...

Thực ra, nhiều người nghĩ rằng, làm quần áo tại mấy trại tạm giam như thế này là nhàn nhả thì nhầm to. Ở đây, một là sẽ chả cá kiếm được gì, 2 là sẽ phải vất vả rất nhiều.

Ở các trại tạm giam bình thường ở các tỉnh, quân số thì đông, tội thường không nặng, ai cũng chỉ ở tầm vài tháng là đi xử, xong rồi sẽ chờ để đi cải tạo. Buồng giam ở tỉnh thường khét và bị quay tiền rất nhiều. Các nhà thì thương con, nên hay nhét tiền vào để con mình có cuộc sống dễ thở hơn. Ăn ngon, hút thuốc, hay thậm chí để đỡ bị đánh thôi, cũng phải tiền. Nhà bạn giàu, ai

cũng biết mà ko chịu nôn ra á, thế thì chúc mừng bạn đã quay vào ô ăn đòn. Chắc ở đây, các ông không biết quả, đêm dậy đi đại, tiện chân đạp vào mặt cho một cái bảo tao lỡ chân, thế nhưng vẫn cứ nằm im chứ bật thì lại chả được 1 bữa cháo sườn.

Vấn tù thì đủ kiểu, nhẩn nhẩn cũng có, mà cay cú thì cũng chẳng ít. Có cơ hội là tìm cách xử nhau là chuyện khá là bình thường. Vì thế, nhiều nơi đến cái bàn chải đánh răng cũng cắt còn 1 đoạn bằng 2 đốt ngón tay, cầm mà đút vào mồm đánh răng được là tốt rồi, vì sao ư, bàn chải đánh răng chúng nó cũng mài nhọn để xiên nhau được. Có quả đang ngủ, còn bị thằng bên cạnh khêu luôn con mắt - anh em chúng mình hay gọi đùa nhau là khêu ốc. Vì thế nhiều nơi, phải cho tiền vào để sống êm ả nó là chuyện bình thường. Đơn giản nó là luật, các đại bàng - các trưởng buồng sẽ là người duy trì cái luật đó. Vì thế nên có những người đi tù nhưng lại kiếm được tiền gửi về cho gia đình được. Nó chẳng phải là điều gì lạ.

Nhưng ở đây, ko có chuyện đó. Một phần là do sự phức tạp của trại, toàn án lớn, án nặng. Nhiều người còn cầm chắc cả cái chết, nên có chèn ép họ, là họ liền chết luôn. Nên ở đây, mấy ai dám xưng hùng xưng bá đâu. Vì lẽ đó, ở đây cán bộ đa phần chỉ có đối. Cái chính người ta chỉ nhằm có cơ hội để đi học, nắm được là tìm cách lớt sang đơn vị khác làm.

Về phần công việc, ở đây không hề nhàn, cán bộ quản giáo ở đây không phải chỉ mở cửa - đưa người đi dẫn người về, quản lý đủ quân số phạm nhân là xong. Mà còn phải nắm được tình hình án tù, rồi những thứ họ trao đổi mà ảnh hưởng đến vụ án, rồi nắm bắt cả tâm lý của từng người để tránh việc có những người chán nản dẫn đến tự tử, đánh nhau...v.v. Ngoài ra ở đây, từ cán bộ đến anh G, và cả mình nữa, đều quan tâm đến những cái nhỏ nhất là bữa cơm của từng buồng. Có những buồng khi hết tiền, hết sổ, thì đơn giản là đến lúc đi chợ sổ sẽ không được đưa vào, thế là bọn mình nắm được sẽ đi 1 vòng hỏi xem có ai mua thêm đồ ăn để gửi qua bên đó hay không. Nói chung mọi người đến cả cán bộ cũng hay quan tâm đến đời sống của phạm nhân. Điểm này hiếm ở nơi nào có được.

Sang bên này, được cái không thiếu gì nên cũng sạch sẽ hơn hẳn, đồ giặt thì mang được hẳn lên trần phơi, nên nhanh khô. Nước bơm thoải mái, cứ 2 - 3 ngày là 2 anh em lại tranh thủ buổi trưa dọn hết đồ ra ngoài rồi đánh rửa phòng. Xà phòng trại cấp phát cho từng buồng lắm lúc thừa không hết, mình toàn mang cất vào thành đồng, vừa để đánh rửa nhà, vừa dùng để giặt quần áo cho cán bộ. Chiều tối, mình lại gấp mấy bộ quần áo ngành gọn gàng rồi gửi ra tù cho mấy ông cán bộ.

Cứ 2 - 3 tuần lại có 1 lần trả quà. Người thân nên gửi tiếp tế - thăm nuôi, gửi quà là đồ cần tin vào sẽ được xếp hết vào một cái bao kèm theo một list, của ai sẽ được kéo đến buồng người đó. Chả hiểu sao, bố mẹ mình có vẻ thích ăn bánh mặn afc với bánh cá hay sao ấy. Gửi quà lần nào cũng có cái đồng ấy, mà 2 anh em mình chả bao giờ ăn, cứ để 1 - 2 tháng cho đầy tầm nửa bao tải, lại mang đi cho mấy buồng không có người thăm gặp.

Cứ mỗi lần trả quà là buồng mình lại ngập đồ. Anh G chạy tự giác tầm 15 - 16 buồng. Cao điểm nhất sẽ rơi vào tầm gần 60 người. Có quà, ai cũng gửi cho 1 ít gọi là có lúc phải nhờ vả. Mang đồ về bọn mình lại lọc ra bánh kẹo các thứ mang ra ngoài tù cán bộ để cho cán bộ tráng miệng. Chỉ giữ lại ít cafe hay là ngũ cốc tối 2 anh em cùng pha rồi chém gió.

Đợt ấy, anh xuống bệnh xá chơi, ở đó có đứa bé được đẻ ra trong trại sau tết, xin được cái vỏ lon sữa bột to tướng về, nó là một cái nồi tuyệt vời để đun trong buồng. Nó to hơn song sắt nên phải nhờ cán bộ mới mang được vào. Làm thêm 1 sợi dây thép. Thế là qua cái cảnh phải đun bằng chai nhựa.

Có cái lon này, thế là có thể thẳng đường làm nước màu luôn, cái lon vừa khít 2 cân thịt luộc. Cứ bữa trưa hôm nào trả đồ chợ là mình lại lọ mọ bắc bếp lên đun. Lửa cứ nhóm to hết cỡ, bốc cao đến 2 gang tay cũng chẳng sợ. Nhóm bếp xong kệ nó 2 anh em ra ngoài lồng khỉ ngủ. Tầm nửa tiếng gần cạn nước thì đổ ra bát, ngon sml...

Quan hệ với cán bộ tốt, tối đến mượn được phích nước, mua được điều cày. Đêm đỡ phải lọ mọ pha mì nữa, 2 anh em cứ làm hộp cafe, nhâm nhi đến đêm cũng gần hết 1 hộp G7. Mình thì không hút thuốc, thế nên chẳng bao giờ sờ vào. Còn ông anh G, lăm hôm trưa mang điều cày ra lồng khỉ. Thò điều ra ngoài hành lang rít đấy rít đấy, mấy buồng tầng dưới thèm lăm, cứ chẹp chẹp miệng nhưng chẳng biết làm sao.

Vui 1 chút nhỉ? Thời gian tạm giam ở đây thường là khá lâu. Nếu 1 năm thì cũng chỉ được gọi là ngắn, thế nên, nếu ngoài thiếu tự do, thì thiếu gái nó cũng là một trong những thiệt thòi lớn... Không phải là không có, nhưng ở đây nữ rất ít và thường xuyên chỉ tập trung ở 1 - 2 khu mà thôi. Và duy nhất có 1 khu có nam và nữ xen kẽ, đó là khu mà mình đang ở.. Mà nữ ở đây toàn bà già. Chẳng có mấy cô hotgirl nào đâu. Vì thế, nữ mà mọi người có cơ hội gặp nhiều nhất, đó là mấy cô quản giáo.

Quản giáo nữ ở đây chỉ đếm trên đầu ngón tay. Đầu tiên là phụ trách y tế, gồm có 2 cô, 1 bà béo tròn tóc ngắn, phải nói là trông chẳng khác gì một mụ bán thịt lợn. Được cái không cần phải hỏi han tình hình, đau à, cho giảm đau là đc.... Phương châm bốc thuốc nhanh gọn, gói gọn trong 3 loại, thuốc trị bệnh ngoài da, thuốc giảm đau và thuốc tiêu chảy.

Ngoài bả ra thì còn 1 cô nữa, trẻ hơn, xinh hơn, đến lúc chữa hay vào và hay bị trêu quá, nên lúc để xong cũng ngại không dám đi vào khu nhiều, toàn gặp mấy cán bộ quản giáo để nắm bắt thông tin tổng hợp rồi để tự giác tự mang thuốc đi chia.

Theo nhận xét của mình, xinh nhất là 1 cô ở phòng văn thư, chuyên làm hồ sơ nhập trại cho những phạm nhân. Ở đây, ai vào trại cũng phải qua tay cô. Mình chẳng nhớ cô bé này sinh năm 90 hay 93 nữa. Chỉ biết dáng cao, tóc ngang lưng, khuôn mặt thuần và dễ thương. Khi ai nhập trại, thì hôm sau sẽ được gặp cô để chụp ảnh, lấy tay, đo chiều cao... Tiếc thay, lấy chồng được 4 tháng thì chồng tai nạn mất, nên sau này gặp lại, nhìn cô khá buồn.

Về phần quản giáo buồng giam, có đến tận 3 cô thì 2 cô bị kỷ luật ở nhà 1 năm, mãi sau khi mình ở đó đến gần 1 năm mới bắt đầu gặp...

Đầu tiên là cô N, cao tuổi nhất trong 3 người, đời đầu 8x, cô hiền hay cười, nhưng cô làm ra làm, đi khám buồng thì mấy cô phạm nhân nữ có dấu đồ vào chỗ nào trong người cô cũng bắt lột sạch ra kiểm tra chứ không như mấy cô khác chỉ sờ sờ nắn nắn bên ngoài. Thứ 2 là cô tên là P.a, cao nhưng gầy như que củi, bình thường nhìn ở ngoài giống như đội mấy em gái chơi đá ấy, da bọc xương. Cô này mình chỉ gặp 1 - 2 lần nên ko rõ tính cách ra sao. Còn cô thứ 3 tên là Gi*.

Người bé chỉ cao hơn mét rưỡi một xít, hay chửi bậy và thích đánh bài, lúc nào cũng tỏ vẻ thế này thế kia, tuy có chồng nhưng vẫn mê giai lăm. Suốt ngày bắt đội vũ trang công mình ra chỗ này chỗ kia - dở hết mức.

Mà thôi, bàn mấy ông bà quản giáo cũng chán. Vì ở đâu chẳng có người this người that.

Bây giờ mình hỏi các bạn nhé, gần nhà các bạn có mấy bà hàng xóm suốt ngày đi sàm soi nhau như trinh sát ko??? 😊 chứ nói thật nhé, ở trong trại này thì nhiều vô kể. Thế nhưng thôi, phần sau mình nói nhé.

Phần 11: Những người bạn mới

Bonus: các thím cũng tò mò vì mình gặp nyc đột đó thì ntn nhỉ? Nói thật chứ, nyc mình ghét mình lắm. Có lẽ thời điểm ấy, em ấy nghĩ mình là nguyên do của những thứ ko vui của em ấy.

Gặp em ở bến xe, mình vậy taxi đưa em về cái nhà nghỉ cạnh nhà trọ mình. Thuê cho em 1 phòng. Quả thật, chả biết nói chuyện gì với nhau, mà đúng hơn là chả còn gì để mà nói với nhau thì đúng hơn. Hạnh phúc có rồi, đau khổ cũng đủ rồi. Đây có lẽ là lúc, chỉ nhìn nhau, biết đến sự tồn tại của nhau là được rồi.

Sau hôm đi khám mắt, mình có nhắn tin hỏi rằng em đang hạnh phúc chứ? Em bảo đi mà hỏi người yêu hiện tại của em ấy, hỏi em làm gì?

Quả thật, mình biết những người sau này quen em, em chả bao giờ dịu dàng và nghe lời như với mình. Với mình, em chỉ biết nghe và làm theo, còn với những đứa kia lúc thì chả thèm rep, lúc thì cáu, lúc thì chửi ...

Từ ngày hôm ấy, mình chả liên lạc nữa, cho đến gần 1 năm sau, em ib nói rằng sắp lấy chồng.

Bây giờ, em đang rất hạnh phúc, 1 người chồng đẹp trai tài giỏi, nhà giàu. Bây giờ, em có nhà lầu, xe hơi, một đứa con trai bụ bẫm. Nhưng có một thứ mà em sẽ mãi chả bao giờ có được, đó là tôi.

Mình vẫn nhớ những ngày đầu anh T bảo mình rằng, tuyệt đối không nên kể chuyện của mình cho một ai nghe cả. Và đến bây giờ mình mới tạm thời hiểu được những lời khuyên của anh. Ở đây, có lẽ mới nhìn qua, ai cũng thấy tình thương mến thương đông đầy. Thế nhưng thật sự nó đang diễn ra những cuộc chiến ngầm một cách thầm lặng. Ai ở đây cũng án dài, thế nên chỉ cần có chút cơ hội thôi, thì ai cũng sẽ tìm cách để nắm lấy. Cơ hội ở đây là gì?, có thể chỉ là sự thoải mái trong sinh hoạt, có thể chỉ là sự châm chước của cán bộ trước các vi phạm, nhận được một cái gì đó như phần thưởng kiểu thuốc lá, thuốc lào, đồ ăn, hay thậm chí là giảm án... Vì vậy, ở đây xuất hiện những tình báo viên không khác gì mấy bà hàng xóm lúc nào cũng vênh bộ ăn ten lên để nghe ngóng. Chỉ cần 2 buồng trao đổi với nhau một số vấn đề gì nhạy cảm, thì 1 - 2 ngày sau thông tin chi tiết đã được tuồn ra ngoài. Ở đây, có lẽ nổi tiếng nhất là vụ 1 cán bộ mang một bức thư mà gia đình viết vào cho phạm nhân, tuy nội dung chỉ là động viên chấp hành tốt nhưng nó như vậy là vi phạm.

Và trong lúc lơ là, nó đã bị cô bạn cùng phòng ăn trộm được. Và khi ra tòa xử đã lòi ra tố cáo - tình tiết đó người ta gọi là lập công chuộc tội. Với tình tiết này, phạm nhân đó đã được xử từ 22 năm xuống 18 năm.... Vì thế, bạn nên cẩn thận, biết đâu người anh em đầu gối tay ấp mai kia có thể bán đứng bạn với giá chỉ bằng vài bi thuốc lào.

Các con gái đối thuốc, nên cứ lân la làm quen với mình khá nhiều. Trình bày các thứ tình thương mến thương, rồi thì anh em nên giúp đỡ thế này thế kia. Cuối cùng thì bạn ơi còn thuốc lào không, cho mình vài bi chứ vãi lắm rồi. Và mình chốt lại một câu, thuốc ko phải của mình, muốn xin thì đi mà xin ông G.

Các bạn nghĩ sao về tình yêu trong trại. Ở đây, ai cũng bị tạm giam lâu. Đâm ra cả gái, cả trai ai cũng vật vã. Mấy ông ở đây, nói chuyện với gái được vài hôm, nếu mà nhận lời yêu nhau thì tối tối các bạn sẽ được nghe chuyện *** miễn phí. Có trường hợp cá biệt 1 bên thì đứng ra rên, 1 bên cật lực quay tay. Ngoài đồ ăn, họ còn gửi cho nhau quần áo đấm mồ hôi cho biết mùi, rồi

thậm chí cả đồ lót không giặt. Các thứ đó có thể sẽ biến thành vật gối đầu của những con giòi trong cơn vật vã.

Khu mình cũng có một vài em trẻ, và đội 8x cũng có vài người. Ông anh G được cái đẹp giai khoai to, lại chạy tự giác khá lâu, quan hệ tốt nên đi vào khu cũng dễ dàng hơn. Nên nhiều lúc sẽ bị các em mời chài là chuyện bình thường. Đơn giản nhất là kiểu show hàng, bình thường người ta sẽ tắm vào lúc buổi đóng cửa, nhưng các em thì không, sẽ nhằm những lúc sắp đi thu bát để chia cơm chẳng hạn, nếu dừng lại nói chuyện có thể các em sẽ vô ý giả vờ đứng dậy với mục đích chỉ là show hàng - nếu mình mà làm tự giác chắc sẽ dính bẫy mất.

Lúc đầu, ông anh suýt dính vào một con bé sn 92 ở Tuyên Quang, người ta bảo chề thái, gái tuyên quả thật ko sai. Bé ấy là một hotgirl trên bản ấy, ở đội văn nghệ của tỉnh. Ấy vậy mà phiêu bạt xuống HN, cuối cùng trở thành chân gái nhảy trên một quán bar lớn. Sau này yêu một thanh niên và được thanh niên ấy bao từ a-z nên không phải đi nhảy nữa. Mọi chuyện có lẽ khá tốt nếu như cậu ấy không phải là thành viên chủ chốt của một đường dây buôn ma túy tổng hợp, và hôm ấy, khi đi ăn sinh nhật dưới HD, cả lũ sa lưới trong một chuyên án lớn. Mình nghe kể, lúc bị bắt, em mặc một bộ váy ngắn, cao gần m7, trắng xinh. Em vào trại khiến cho mọi người không ai cũng không thể chú ý.

Vào đây, các bà chị cứ phím mãi em ấy cho ông G, và chả biết các bà chị mình bơm cái gì vào đầu con bé, làm cho nó cũng luôn tìm cách để mời chài. Thế rồi, buổi sáng khi nó vẫn còn gọi xuống phía khu dưới, nơi người yêu nó đang tạm giam, nó gào lên rằng cả đời này nó sẽ chờ cậu ấy, rằng nó chỉ yêu một mình cậu ấy mà thôi. Ấy vậy, vài tiếng sau nó lại thò mồm ra hôn ông anh G. Ngày chuyển buồng, nó khóc như mưa. Dúi vội vào tay ông anh G chiếc áo sơ mi, cái áo mà nó quý nhất, giống như 1 vật kỷ niệm rồi lau nước mắt sách đồ ra đi. Khi nó đi rồi, ông anh G đứng đó, cầm chiếc áo, rồi bần thần suy nghĩ, sau đó thò tay qua khe hở của lan can ném thẳng xuống vườn của tầng 1. Mấy ông tử hình nhìn thấy, chỉ lắc đầu chứ chẳng nói gì. Ấy thế mà cuối cùng, ông anh mình lại thích một cô bé sn 86, cũng từng đi làm gái nhảy, xinh, nhỏ con và là vợ của một ông trùm buôn ma túy có tiếng. Trong một lần đi giao dịch thay chồng, cô đã bị bắt còn chồng cô cao chạy xa bay. Ở đây, anh em mình đặt tên cô bé ấy là Thỏ

Nói một chút về chồng cô ấy nhỉ? Đây là 1 ông trùm, một trong những người có khả năng sản xuất được ma túy tổng hợp - nhưng không phải đầu tiên ở VN. Người đầu tiên lúc đó đã bị bắt, giam ở trại giam Chí Hòa. Dính vào 2 vụ án ma túy, xử ở trong nam 20 năm và vừa được di lý ra HN để xử tiếp vụ thứ 2. Vâng, chồng của Thỏ ngày trước đã bị đi trại một lần. Nhưng trong lúc đang thi hành án thì quyết định vượt ngục, trốn trại. Sau đó hẩn ở ẩn và cặp với Thỏ, Thỏ sẽ đi giao dịch buôn bán ma túy cho hẩn. Hôm ấy, sau khi lấy ma túy về nhưng kiểm tra chất lượng không tốt nên mang đi trả lại. Nhận được tin báo bên công an mai phục và bắt được Thỏ cùng người bán, còn chồng Thỏ nghe động tĩnh liền cao chạy xa bay. Nhiều năm sau. Chồng Thỏ mới sa lưới và được miêu tả là một ông trùm với thú chơi siêu xe, cặp với những hot girl có tiếng. Anh G giải thích cho mình tại sao anh lại yêu thỏ. Đó là ngày Thỏ mới vào trại. Anh cũng chỉ quan tâm như những phạm nhân bình thường thôi. Biết chồng mình cao chạy xa bay và bỏ mặc mình, lại số lượng ma túy khá lớn, nên tinh thần của Thỏ khá là suy sụp. Chán nản, khóc lóc, đầu đầu... Luôn mồm kêu rằng muốn chết. Thực sự, hôm ấy ông anh mình ngứa mắt quá nên làm câu, muốn chết thì đập đầu vào tường mà chết.

Thế rồi Thỏ ngược mắt lên nhìn anh, rồi bất ngờ đứng dậy lao thẳng đầu vào tường, xong lẩn đùng ra đất. Ông anh mình cũng hoảng, chạy ra gọi cán bộ, may sao cú đập không quá mạnh để gây lên hậu quả gì quá lớn. Nó chỉ khiến Thỏ choáng và ngất thôi. Từ lúc ấy, ông anh G có cái

nhìn khác hơn về Thỏ. Một chút ấn tượng nhỏ. Từ hôm ấy, anh thường xuyên động viên Thỏ hơn. Một hôm, buổi Thỏ đi cung hết còn mỗi mình Thỏ ở nhà, anh G đi qua cố nán lại chém gió dăm 3 câu chuyện chơi, bỗng Thỏ hỏi, anh có ghét con gái xăm ko??? Anh lắc đầu, Thỏ quay lưng ra rồi cởi áo, cho anh xem hình xăm 2 bông hoa khá lớn giữa lưng.

Thế rồi, họ thân với nhau hơn, rồi yêu nhau tự bao giờ. Ngày nào anh cũng cố gắng kiếm có để đi qua bên đó nhiều hơn, một cái nắm tay vội, một ánh mắt nhìn âu yếm, đôi lúc mạnh dạn hơn có thể trao nhau một nụ hôn. Cũng như bao thanh niên khác, hôm anh mót về vút vào buồng hôm cái cóc sê, hôm thì quần lót, nhưng anh ko hít đấy hít để mà chỉ giặt thôi. Để rồi tối hôm ấy, thỏ hỏi anh đang làm gì, anh bảo anh đang hít hơi Thỏ.

Thế nhưng cũng chỉ được 1 thời gian, có lẽ cán bộ cũng nghi ngờ, nên họ quyết định chuyển Thỏ sang khu khác. Và thế là từ đấy, hai người chỉ có thể trao đổi tâm sự với nhau qua những người đưa tin, là tự giác.

Mùa hè năm nay là một mùa náo nhiệt, chưa bao giờ cái khu này lại đầy ắp phạm nhân, ở cái mặt trước kia lác đác 1 - 2 buồng có người, thì ở đây đợt này full luôn. Thêm cả đồng người với đa dạng các loại án, từ một tên giết người, một công an kinh tế nhưng lại đi buôn lậu, cho đến cả một ông phó tổng giám đốc của một tập đoàn lớn. Chưa bao giờ mình thấy cái khu này đông vui đến thế.

Bà chị bên phòng bên di lý về trại thành phố để xử, "O" vẫn hằng ngày tâm sự với mình chuyện cô con gái từ lúc bé đến lúc lớn, từ cái việc bé ấy hỏi ngô nghê về cái tên của mình, đến những bờ ngõ mới lớn của cái tuổi dậy thì... Buồng bên ấy cũng mới đón một chị mới, bà chị mới đi độ đôi loa về nên nhìn khùng vãi, từ quần áo đến mấy anh em chúng mình đều trêu bà ấy là tổng giám đốc công ty sữa... Câu chuyện của chúng mình dù có trên trời dưới biển, sau đó cũng quay lại với bộ ngực của bà chị.

Vẫn nhớ như in năm ấy, khi vừa vào buồng thì nghe tin mới bắt được một vụ đánh bạc lớn. Số lượng người bắt vào lên đến cả trăm. Thế là buồng nào cũng chật ních vì thêm người, và bên mình lại thêm 1 buồng nữ. Đó là 1 bà chị, mà mình nghe kể cũng nhiều ở cùng với một bà cô khá là vui tính.

Đợt ấy, cả trại được lắp loa phóng thanh và được nghe đài.

Theo mình nghe ngóng thì đó là do có sự phản ánh của một phạm nhân trong trại có cơ khùng, và thế là, trại được rót vốn xuống để đầu tư lắp điều hòa cho phòng trực đêm cán bộ, lắp thêm loa đến từng khu để bật cho phạm nhân nghe những lúc đóng buồng. Một để mọi người giải trí, 2 là để tránh việc mọi người cứ hát, cứ gọi nhau gây mất trật tự.

Mình vẫn nhớ, bài hát đầu tiên mà mình được nghe ở cái loa này là " chỉ yêu mình em " của Châu Khải Phong. Quả thật rất hay, nhưng với những người anh em trong trại như mình, thì nó hơi buồn.

Thế là cái loa được phát hết công suất sáng từ 6 giờ đến 7 rưỡi, chiều tối từ 5 giờ đến 10 giờ. Kênh thường nghe sẽ là VoV Gt, nó hay vì có nhiều chương trình ca nhạc. Hôm nào muốn đổi gió thì sẽ nhờ bật sang XoneFm, nghe khá hay. Nhưng con đài này thuộc dạng lớn, tắt đi bật lại kênh nó đầu dò về từ đầu, và ông cán bộ nào ko biết để nó tự bật sẽ auto về kênh HN, một cái kênh có mấy câu chuyện, mấy cái bài hát mà 2 năm trời vẫn vậy. Hôm nào mà nghe thì ngang như tra tấn, chương trình ca nhạc theo yêu cầu thì đúng kiểu tự yêu cầu tự phát, với cái quỹ tầm 40 bài phát đi phát lại 365 ngày. Nghe xong không khác gì bị đi ép cung.

Mình vẫn nhớ, bà cô phòng bên mỗi khi trưa nghe nhạc, cứ bài nào bốc là lại nhảy nhót ầm ầm, bà cô thường phân bua với mình rằng, tuy ngoài năm mươi rồi nhưng cô vẫn teen lắm. Rảnh là cô lại đánh ô tô ra phố lên sàn uống rượu. Cô bị bắt vì cô là một người cho vay tay to trong cái

sói bạc khùng nhất tỉnh. Tuy buồng bên cô mới đến nhưng nhanh chóng kết thân với buồng mình, vì đơn giản buồng bên đó có bà chị P. một người khá sắc sảo, khôn ngoan. Mình đã từng được nghe khá nhiều về chị, còn chị, đợt này lại muốn thử sức cửa ông anh G nhà mình. Ở trại này có 2 người mà mình nghe kể nhiều nhất, đó là 1 bà biệt danh là Hà Bảo Ngọc (HBN) đó là 1 giám đốc sn 79 thế những khá xì tin. Nhà chả có gì ngoài tiền và rất thích yêu những em trẻ cao to đẹp giai. Ko xinh nhưng rất thích làm đẹp để người khác khen xinh, lúc nào đi đâu cũng có combo váy ngắn và hộp thuốc Bảo Xuân. Yêu chị khá sướng, thịt ăn ngập mồm, tuần nào cũng sẽ có gà vịt gửi sang bồi bổ. Mình nghe thôi cũng thích, ước gì được ở cạnh để yêu. Ấy vậy mà số đen, chả bao giờ ở cùng khu nhau.

Bà chị thứ 2 chính là bà chị P. bên cạnh buồng mình. Bà cũng khá trẻ, sn 84 85 gì đó, ko xinh lắm nhưng cũng khá tự tin, được cái miệng dẻo, nói chuyện thảo mai. Mình cũng biết bà thực sự đang yêu 1 ông trưởng buồng có tiếng ở bên khu cải tạo - sau này cũng có nói chuyện với ông ấy vài lần.

Bà chị P. có vẻ cũng khá ấn tượng với ông anh G. Cả 2 ở đây lâu, nghe nói về nhau nhiều nhưng giờ mới có dịp gặp mặt. Lại một trai, một gái, tuổi thì ngang nhau nên cũng dễ nói chuyện, câu chuyện thì cứ càng ngày càng bổ bã, càng thô nhưng quý nhau lắm. Bà chị bắt đầu ghen khi ông anh G nhờ người gọi sang hỏi thăm Thỏ, thế rồi, đến 1 ngày cả 2 cùng thách nhau cái gì đó. Thò mặt qua song sắt chỉ thấy ông anh G mình thò mồm vào hôn bà chị.

Thế đấy, 2 người lâu lâu lại thò mồm vào nhau, mình lắm lúc ngó thấy, lúc đầu còn làm ngơ, nhưng càng về sau thì mình càng trêu....

Mình hay thức khuya, thức để đọc sách rồi lại nghĩ vẩn vơ. Có lẽ đó là nỗi tiếc quá khứ thì đúng hơn. Những cái giây phút hạnh phúc bên mọi người nó cứ ùa về, nó cứ dẫn dắt mình hằng ngày, hằng đêm.... Có những hôm mình chỉ chợp mắt được khi tiếng keng báo thức buổi sáng điểm những tiếng đầu tiên.

Thật buồn cười, ở đây lâu, cái điều mà mình rất sợ là quên mặt người yêu cũ. Chả hiểu sao, 2 đứa yêu nhau, gặp nhau suốt nhưng hồi đó, yahoo thì vẫn còn nhưng nyc mình ko dùng, Facebook thì quá mới so với cái vùng quê đó. Nên trao đổi giữa 2 đứa chỉ là sms điện thoại. Một bức ảnh của nhau cũng chẳng có, em ấy chẳng chịu chụp ảnh, vì xấu hổ. Có một bức ảnh mình chụp trộm em thì để trong điện thoại đã bị thu mất trước khi vào trại.

Mình luôn tự hỏi rằng, ko biết sau này khi gặp lại mình có nhận ra cô ấy không? Thế rồi, càng cố gắng tưởng tượng ra cô ấy, mình càng thấy mình chẳng nhớ được gì....

Cái cuộc sống tạm giam ở đây, về ngoài bình lặng như vậy ấy thế mà nó gây cho mọi người nhiều áp lực thật nặng nề. Mình thấy rằng, thật may mắn vì mình đã ko phát điên lên vì cái cuộc sống ở đây.

Người đến, người đi ở cái khu này cứ thế cứ thế thay đổi, cũng có nhiều chuyện khá trớ trêu xảy ra ở đây mà chứng kiến, nó thật sự buồn cười.

Trời bắt đầu sang thu, không khí mát mẻ tràn về khiến cho cuộc sống nó dễ chịu hơn rất nhiều. Khu mình cũng thay đổi đôi chút. Buồng bà chị P đã chuyển đi thay vào đó là mấy ông chú già. Bên buồng còn lại, bà chị bơm ngực cũng chuyển thay vào đó là một bà giám đốc một công ty tư nhân với tội lạm dụng tín nhiệm với con số ngót nghét 15 tỷ. 1 buồng mới mở với 1 ông anh sida ở cùng 1 cậu chuyên sửa xe ở một đường dây buôn lậu siêu xe cực kỳ khùng. Tiếp đó là buồng 1 cậu cũng si đa nhưng giai đoạn cuối hay tẩu hài 😊 khiến mọi người vừa chán ngán, vừa cười ra nước mắt. Và phía cuối khu là 1 cậu vừa đi ép cung ở một nơi khác về - lúc trước khi đi, cậu cao 1m8 nặng 102 kg, sau 2 tháng ép cung, giảm được hẳn hơn chục ký....

Phần 12: Tản mạn vài câu chuyện.

Bonus: các ông có còn giữ cái gì của nyc ko? Gần 10 năm rồi mà mình vẫn giữ nguyên đồng tin nhắn, những món quà, thậm chí cả quyển nhật ký của em ấy. Mỗi lần nhìn đến nó mình lại tự nhắc bản thân mình phải thật cố gắng. Để ko quên được những ngày tháng gian khổ ấy, cũng như, sẽ phải thật hạnh phúc với người mình yêu sau này.

Các ông có tin vào định mệnh ko?

Trong tù gặp tri kỷ đây là câu chuyện của mấy người anh em cách mình 2 buồng. Buồng ấy có 3 người, trong đó có 2 người anh em BN. Một người là 1 cậu thanh niên hơn mình 1 tuổi, trong một đường dây mai thúy. 2 là một ông anh ngoài 40, là một DJ cho các bạn trẻ bay lắc, một tay đánh nhạc, một tay bán vài tép cho anh em có thể đến với tụi đỉnh cơn phê. Và, ông anh cũng đang trong những giai đoạn cuối của căn bệnh si đa. 2 anh em có thể nói là rất thân với nhau, lúc nào cũng giúp đỡ nhau từ cái nhỏ nhất. Ông anh lớn bệnh nặng, suốt ngày đau ốm, ho ra máu. Anh em suốt ngày được luyện giọng gọi cấp cứu... Ấy vậy biết là tình thương mến thương như thế. Vậy mà một hôm đẹp trời như bao ngày khác (tuy ở đây thì ngày nào cũng như nhau) khi ông anh đi cung thì ông em ở nhà khóc nức nở. Mọi người xúm lại động viên, nhưng ông em vẫn úp mặt vào tường rồi lại khóc to hơn. Mãi vì sau, khi bình tĩnh lại, mọi người hỏi nguyên do thì hẳn mới bảo là sợ, mọi người hỏi sợ gì thì cu cậu bảo sợ si đa.

Vãi, suốt ngày ở cạnh nhau, lau máu lau me cho nhau suốt ngày ko sợ, thế mà hôm nay lại kêu sợ si đa, câu chuyện nghe hơi lạ. Thế là mọi người lại càng hỏi gắt hơn. Thế rồi cu cậu cũng từ từ kể lại... Hóa ra đêm qua nằm tâm sự với nhau chuyện ngoài xã hội, tự dưng ông anh kể chuyện ngày xưa ông cặp với 1 con bé xinh lắm, đã thế ngủ với nhau mà nó cứ bắt ổng phải bỏ Bao ra cho thích. Nghe tên đã thấy có gì đó không ổn rồi, cu cậu liền hỏi kỹ xem biệt danh con bé là gì, bao nhiêu tuổi, rồi nhà chính xác ở phố nào... Thế rồi cuối cùng, cậu mới nhận ra nó chính là con người yêu khốn nạn của mình. Thèm bay lắc, thèm thuốc nhưng ko muốn mất tiền. 😞 và từ hôm đó cu cậu chính thức mất ngủ.

Chuyện thứ 2 cũng về tình yêu. Đợt đó khu mình chuyển tới một bà chị tên L "dô" (ở đó mình hay gọi mỗi biệt danh là Đô - có lẽ do trán bà ấy hơi dô) - một bà chị cũng khá trẻ với một quá khứ bất hảo, đi trại từ những ngày chưa đủ 18, đó là một người phụ nữ mạnh mẽ với quả truyền thuyết vác dao đuổi chồng khắp phố. Bà chị khá bướng nhưng sắc sảo, ấy vậy mà vào đây, bà chị lại đóng vai khá lành và ngọt ngào. Bà chị khiến cho một ông anh cũng khá có tiếng trong trại chết mê mê... Bà chị ở mặt sau buồng mình.

Đợt đó có một cu cậu cũng bằng tuổi chị nhà ở phố cổ, cu cậu cao gầy, nghiện nặng không có tiền mua thuốc nên gom luôn hàng về, vừa bán kiếm tiền, vừa chích cho phê pha và bị tùm. Cu cậu cũng si giai đoạn cuối, suốt ngày phải uống arv nhưng ko khá lắm, và mỗi ngày phải thêm 1 liều giảm đau, hôm nào mà ko xin được thuốc thì kiểu gì đêm hôm ấy cu cậu cũng sẽ phải gọi cấp cứu vì đau.... 2 người có tí dây mơ rễ má, đó là cu cậu chơi thân với 1 con bé, mà con bé đó ngày xưa đi cải tạo trong T.H thì được chị Đô - tuy lúc ấy còn khá trẻ nhưng rất lý đã ngoi lên

được cả làm trưởng buồng - nâng đỡ (cô bé ấy sau này ra trại, đi vay lãi ko trả còn thách thức bên cho vay, cuối cùng đã mất vì ăn một phát súng vào mặt khi đang ngồi trên taxi).

Vì có chút dây dưa như thế, nên cậu cũng nhanh chóng bắt chuyện với chị Dô. Và với cái kinh nghiệm 4 lần đi tù - án trộm cắp, án tàng trữ ma túy. Thì đây là lần trải nghiệm khá thú vị, vì đó là lần đầu tiên được nhốt trong cùng khu có nữ. Qua 1 thời gian nói chuyện. Cậu đâm ra thích chị Dô. Thế nhưng các bạn biết rồi đấy, cu cậu nghiện nhưng chả giỏi trình bày, mình vẫn nhớ cái hôm ấy, cu cậu quyết định lấy hết can đảm gọi sang bày tỏ tình cảm - nhưng nó khiến cho bà chị tắt hẳn nụ cười. Hôm sau, hôm sau nữa gọi sang thì bà chị ko đáp, chỉ có mấy người cùng buồng trả lời thay là bà chị mệt, không muốn nói chuyện.

Ấy thế mà ếu hiều sao đến hôm thứ 3. Vừa phát cơm xong khóa cửa, cu cậu lại thò mồm ra đằng sau gào mồm nên gọi, vẫn ko nhận được hồi âm, thì bỗng cậu giở mặt chửi, đại loại là cậu ko phải kiêu, đ** ko phải làm trò, ko phải tỏ vẻ, cậu đ** là cái gì cả đâu. Quả thực lúc đầu anh em còn can bảo thôi, sau đó thì mọi người bức mình quay ra chửi. Ông anh G bức lắm. Hôm sau mở cửa, ông anh lao vào tát cho một cái thẳng mặt, mọi người cả cán bộ cùng vào can, ko thì có lẽ ông anh còn bồi cho thêm mấy cái nữa....

Vài hôm sau, tưởng rằng ổn rồi thì cu cậu lại bảo rằng thấy hối hận, muốn xin lỗi chị Dô, cu cậu lại gọi nhưng chị lại bơ. Chị quay sang tâm sự với mấy anh tử hình, ấy vậy mà sau mấy câu xin lỗi ko được đáp lại, cậu quay sang làm câu : nói chuyện với bọn tử hình làm gì, chúng nó sắp chết rồi thì nói giải quyết được cái gì. Thực sự, việc này khá nghiêm trọng. Đội tử hình ở mặt sau cũng như tất cả mọi người đều phẫn nộ, và cán bộ cũng vậy. Nếu như ko phải nó si đa giai đoạn cuối thì chắc ăn no đòn và đi cùm kỷ luật rồi. Nhưng may sao, nó chỉ bị khóa cửa, cắt nước và bị bắt phải đi xin lỗi từng người. Và cuối cùng, nghiệp quật ko chừa một ai, chỉ 1 tuần sau đó, nó ốm. Bình thường, ở ngoài những thời điểm như thế, nó phải được truyền huyết tương - để tăng sức đề kháng (tầm 4 ~ 6 tr 1 chai) nhưng vào đây, ăn uống thuốc thang kém, nên lại lăn ra. Và tất nhiên là ko được đưa ra viện rồi, vì đơn giản là ko có \$. Ko có thì cứ từ từ - trừ khi sắp chết.... Thế rồi, đến hôm thứ 5 - thứ 6 nó ko ăn được gì, chỉ uống sữa cầm hơi, nó mới được chuyển ra bệnh viện. Hôm sau thì mất.

Nhắc về nghiệp quật, mình lại nhớ đến 1 phòng ở khu bên, phòng này có 2 thằng ở với nhau, cả 2 cùng si đa, nhưng 1 đứa khá yếu rồi. Còn thằng kia thì khỏe lắm. Chả hiểu sao, một hôm trong đợt lấy máu để kiểm tra lại những đội bệnh này thì thằng khỏe cứ đổ cho là cái thằng kia lây si đa cho nó. Xong rồi toàn kiểm có đánh thằng kia, trấn cả đồ ăn của nó suốt ngày. Cán bộ tuy đã nhắc nhở, nhưng trong thời gian chờ sắp xếp sang buồng mới thì cái vụ bắt nạt vẫn diễn ra. Và đến 1 hôm, cái hôm bắt bạc đến cả trăm người ấy, thiếu buồng nên buồng đó nhập thêm 3 thanh niên. Và đúng ngay trong cái đêm đó, cu cậu kia lại tiếp tục giở trò bắt nạt, thì cu cậu ăn ngay 1 trận đòn nhừ tử. Các bạn biết rằng hôm nào trại phát mề, ngoài cải tạo mổ lợn, con lợn khi chuẩn bị chọc tiết nó kêu như thế nào thì cái thằng kia ăn đòn khi bị đánh nó kêu như thế. Anh em ai cũng nghe thấy nhưng ai cũng làm lơ và có vẻ hả dạ. Gieo gió thì gặt bão. Đó là quy luật rồi.

Nhiều người cho rằng, đi tù thì mang cái mác si đa ra dọa nhau thế là chúng nó sợ. Nói cho vuông là anh em nhầm to. Lúc ông anh G bị ép cung cho lên trại tỉnh. Hôm ấy cũng có một cu cậu lính mới vào buồng. Cu cậu bước chân vào ưỡn ngực tuyên bố là tao si giai đoạn cuối rồi, đừng đùa nào đụng vào tao. Thế rồi chui vào một góc nằm. Mấy thanh niên trẻ trong buồng thấy vậy cũng sợ. Riêng ông anh G chẳng nói chẳng rằng đứng dậy thay đồ, mặc một bộ quần áo dài, lại móc đầu được thêm cái mũ lưỡi trai nữa. Rồi chẳng nói chẳng rằng đi ra chỗ thằng lính mới kia sút thẳng mặt nó rồi dè ra đấm đấm đấm đấm. Đến khi thằng kia nó van xin rồi rít và thú nhận

rằng không phải nó si đa, mà tại cái anh hàng xóm đi trại về anh xui nó thế để đỡ bị đòn. Mấy thằng nhỏ hỏi anh G sao lại phải mặc quần áo dài, anh bảo nhớ may nó si đa thật thì sao.

Ở đây lâu, mình cũng bắt đầu học được thói bỏ bã, bắt đầu trêu mấy bà chị gái một cách cực kỳ bựa. Trời nóng, các bà toàn mặc áo mỏng lại ko có áo lót bên ngực nó cứ tùm lum ra. Đã thế cán bộ quản giáo đột đó lại dễ tính, cơm chia ở cửa buồng mình nên hay mở cửa cho mấy bà ra bê, mình hay bảo lúc nào chị ra cho em bóp 1 cái, chứ em vật lắm rồi. Các bà ai cũng to mồm là có giỏi thì bóp đi, ấy vậy mà lúc ra lấy cơm, mình thò tay ra thì chạy mất dép.

Một buổi sớm, đang ngủ thì giật mình bởi tiếng kêu thất thanh. Rồi cái buồng cuối một giọng gào lên có người tự tử. Cán bộ nhanh như chớp lao vào, gọi y tế và đưa 2 người ở cùng buồng nhốt tạm sang bên cạnh, còn về phần người kia, có vẻ như quá muộn.

Ấy vậy mà 20 phút sau, cái bà y tá béo cũng xuất hiện. Lẽ ra bà phải trực ở trong trại. Ấy vậy mà tối bà trốn về nhà, vì nhà ở ngay cạnh trại. Bà vẫn cầm theo cái bình trợ thở để vào - có lẽ làm cho có nguyên tắc....

Sáng sớm hôm đó, cả khu mình những gì trong buồng vi phạm nội quy đều bị bắt phải mang hết ra, đa phần toàn gương, kim khâu, có cả bấm móng tay. Mọi thứ được gom vào một cái bao và mang đi hẳn ra ngoài khu để cất.

Từ sáng sớm, khu nườm nượp người ra vào, người của bộ, của trại giam, của huyện, của tòa án, của viện kiểm sát. Đoàn pháp y nữa, họ đi lại, bàn bạc, tranh luận. Còn chúng mình được nhốt kỹ trong phòng, đóng chặt toàn bộ cửa và chỉ nhòm ra ngoài qua các khe nhỏ.

10 giờ sáng, cái xác được đưa xuống bệnh xá để mổ khám nghiệm. Cái xác được 2 đứa tự giác khiêng, mặt được che bằng một chiếc khăn mặt mỏng. Hôm ấy là trải nghiệm để đổi đời với 4 cu tự giác ấy. Được phân công phụ giúp đội pháp y dọn dẹp, các cu cậu phải chứng kiến từ lúc mổ, tới lúc khâu xác lại, phải mang cái bàn mổ đi đánh rửa sạch sẽ mà sau đó 1 cậu tâm sự với mình rằng, về buồng 2 ngày liền, cứ ăn là nôn. Vài ba ngày sau, mọi thứ lại về lại quỹ đạo như lúc trước. Cuộc sống lại tiếp tục. Mùa đông bắt đầu đến, ngoài trời lại bắt đầu lạnh. Nhanh thật, vậy là gần tròn 1 năm rồi kể từ ngày mình bước chân vào đây. Và nhân ngày kỷ niệm ấy, chú điều tra tặng mình thêm cái lệnh tạm giam thứ 4.

Sinh nhật lần thứ 2 trong trại, cũng chả vui vẻ gì. Mình đi chợ mua 1 con vịt về nhưng chả nói lý do. Với mình sinh nhật luôn là một cái gì đó khá buồn. Bởi vì ít khi mình tổ chức, sinh nhật năm nào cũng offline và tắt máy. Giống như chỉ chực muốn biến mất khỏi cái thế giới này.

Buồng bên có thêm một bà thầy bói, có lẽ bói toán dốt ăn quá hay sao ấy, mà bà ấy kiêm thêm cả nghề lừa đảo. Từ ngày bà ấy vào, cái buồng bà ấy thành cái tụ điểm xem bói công khai. Cán bộ còn phải mang bài vào để nịnh bà xem cho 1 quẻ, mấy ông nghĩa vụ thì vào hỏi xem năm nay thi có đỗ không. Bà bảo chuẩn nhất là bói cau, mình nhờ ngay ông anh G xuống vườn vật hẳn được 1 buồng, mang sang cho bà xem. Thế nhưng nghe bà phán xong thì chả thấy gì đáng tin cho lắm, bởi vì mình thấy xem bói xong cho ai, lúc sau ko có ai là bà lại lẩm bẩm một mình. Như lúc trước xem thì bảo điểm cao, năm nay sẽ đỗ, lát sau thì quay ra lẩm bẩm là học thì ngu đồ thế quái nào được. Hay xem cho ông chú phòng bên kêu án 3 năm rồi về, xong đến lúc ông chú đi cung thì ở nhà phán ông chú kiểu gì án cũng chung thân. Chắc bà xem bói toàn khẩu nghiệp. Nên bây giờ bị quật.

Quanh đi quẩn lại cũng lại tết, 2 cái tết xa nhà. Nhiều lúc nghĩ về gia đình lại thấy buồn. Vậy là hơn 1 năm rồi chả có tin tức gì, chỉ biết đầu tháng nhà lên gửi quà rồi tiền về, chứ cũng chả ghi rõ ai lên. Cứ giao thừa hằng năm mình lại ở nhà phụ mẹ thắp hương cúng bái cho cái khoảnh

khắc giao thừa ấy. Xong là lăn ra ngủ, cả năm đi linh tinh rồi, tết là phải ở nhà chứ. Ko biết mấy năm nay, ko có mình ở nhà, thì mọi người liệu còn có được vui???

Tết năm nay có lẽ là cái tết đầy đủ nhất, cán bộ gần như ai cũng cho buồng mình quà, người ít thì cây thuốc lá, lạng thuốc Lào, đồ ăn, ..v..v. Bên ngoài thì nhạc xuân bật cả ngày, lâu lâu mấy ông quản giáo trẻ lại vào làm 1 - 2 tiếng nhạc trẻ remix cho xôm.

10h đêm ngày 30 tết, mấy ông quản giáo trực tết ở đây lượn như đèn cù, mang thuốc lá phát cho từng buồng, chúc sớm, vì sợ tí kiểu gì cũng làm vài lon bia lại say khướt ra. Có ông vũ trang mang mấy lon bia nhét vào cho anh em mình. Ông G ép mình phải uống hết 1 lon. Nhưng quả thật, từ bé đến lớn mình chả bao giờ uống bia rượu, thế nên nốc hết lon bia là ra nhà vệ sinh nôn bằng sạch... Anh G cùng mấy lão quản giáo thì cứ nhìn mình mà ôm bụng cười. Đúng giao thừa, một ông quản giáo cầm mic đếm ngược rồi chúc tết cả trại, sau đó tắt mic để mọi người có thể gọi chúc tết nhau.

Tết năm nào cũng thế, chỉ được cái nhàm chán hơn, vì cán bộ cũng phê pha đủ thứ, mãi mới vào mở cửa.

Nhắc đến phê lại làm mình nhớ đến một lão quản giáo tên Đ say. Gọi lão là say vì đơn giản lão thuộc dạng suốt ngày nát. Uống thì chả được nhiều nhưng nát vô cùng. Có một hôm, đang trưa thì lão mở cửa khu đi vào cửa buồng mình rồi chửi, lão bảo lão đang ngủ ngon mà anh em mình cứ gõ cửa phòng lão để lão mất ngủ, trong khi 2 anh em còn đang nhốt ở đây, cách phòng lão tới 5 chục mét. Còn có một hôm sau bữa trưa, hấn say lắm rồi, một ông điều tra cầm giấy vào lấy phạm đi cung, hấn bảo ko cung cán gì hết, cút về... Và đến 1 hôm, hấn cãi nhau cái gì đó ngoài đội về việc hấn ghen tị vì ko có đệ tử ruột theo hấn - mà hấn thì ngu bỏ mẹ nên ai thêm theo hấn. Thế là hấn vào khu và bắt lỗi mình vụ cởi trần đứng trước mặt hấn. Ngay ngày hôm đó, mình và ông anh G liên hệ thẳng ra ngoài trung đội gặp ông đội trưởng, báo cáo tình hình là hấn đang làm loạn trong khu. Chả biết ông trung đội trưởng nói gì nhưng sau vụ đó thấy hấn lành hấn.

Xuân sang, 2 anh em mình lại bắt đầu đi kiếm chim về nuôi. Con chim chào mào to thì đã được cho một cán bộ ngoài trung đội trước tết rồi, nên muốn nuôi một con khác cho đỡ buồn. Ông anh G lang thang hết vườn này vườn nọ, lúc bắt được con chim sẻ, lúc bắt được con chim sâu. Nhưng nuôi khá chán. Có hôm còn bắt được cả con cò con, ở cái đầm nước gần phía ruộng. Ấy vậy nuôi được 1 hôm cũng mang đi cho.

Ấy vậy mà một hôm, anh mang về cho mình 1 tổ 3 con chào mào non còn chưa mở mắt.... Vậy là lâu lắm mình lại có việc để giết thời gian.

Phần 13: Anh G đi xử.

Bonus: hôm nọ, có cô bé ib mình hỏi rằng, ở trong trại lâu thế có hay woay tay ko???? Các thím bảo trả lời sao cho ngẫu nhĩ?

Tạm giam là cái time khó khăn nhất, có những khu kiểu cả năm còn chẳng nhìn thấy con gái đâu nữa cơ. Mình nhớ, cái hôm ngồi rảnh rồi cả khu chém gió, lão X. khoe rằng lão cứ 2 ngày quay 1 lần, lão bảo cứ làm lọ mồm tép, lên giường úp mặt vào tường. Quay xong thì đập nấp lại hôm sau thì rửa...

Thực sự nó là chuyện bình thường nhưng ở cùng vài người thì nó lại trở thành hơi tế nhị. Đã thế toàn mấy anh em trẻ suốt ngày kể chuyện gái cho nhau nghe, thì vật vã sml là chuyện khá bình thường.

Ở khu có gái, mấy anh em lại có vẻ thoải mái hơn. Yêu lấy 1 cô, rồi gửi cho cái quần lót hay cái cốc sê, về chia nhau mà hít... Đợt nào yêu được em nào mạnh dạn thì ra cửa khẩu dâ cho nhau nghe... Có lần, ông anh nhờ gọi cho người yêu ở khu bên kia, nói mấy chuyện hơi tế nhị mà giữa trưa, đến cả 3 khu nó lặng im nghe xong rồi cười như chim vỗ tổ.*

Ra đến cái tạo, nó là chuyện chai mặt rồi nên ko dấu diếm lắm, ai có nhu cầu mời xuống nhà vệ sinh úp mặt xuống bồn cầu.

Được cái, nếu so sánh các trại tạm giam trên cả nước. Ở trại mình bán dưa chuột, chuối xanh hay lãn lách bình thường - có những trại mặc định sẽ ko bán những thứ này.

Có 3 con chào mào non chưa mở mắt, thế mà chỉ chưa đầy 30 phút ai cũng vào xí phần. Gần chục người vào bảo để cho 1 con khi lớn nhé. Ai mình cũng gật đầu nhưng cũng xác định được 3 người để mình cho, để còn lấy quan hệ.

Đầu tiên là nghĩ đến việc làm lồng. Mình xin được một cái vỏ bình nước 20 lít, cắt bỏ phần đầu với đít ra để làm, bảo ông anh G mượn bếp được 2 con dao chặt xương to, xuống vườn chặt tre rồi chẻ ra thành mấy bó, mang vào cho mình. Mình ngồi chẻ ra thành từng thanh mỏng, sau đó dùng dây đan nó lại giống như cái tre để cuộn gimhap nhưng có khe hở lớn hơn, sau đó quấn nó tròn lại với 2 đầu là 2 phần vừa cưa ra của bình nước. Làm xong thiết kế thêm cái cửa là thành cái lồng chim trông cũng tạm tạm, nếu xét về việc tự làm ở trong tạm giam. Ấy vậy mà hì hục cả ngày trời thế mà cuối cùng ông anh G xuống bếp lại moi lên được cả cái lồng sắt cũ. Kể ra moi ra được sớm đỡ mất công làm. Đã thế đang ngồi chẻ tre thì ông trung đội phó đi vào, ổng thò mồm vào kêu làm gì đấy, nhẹ tay thôi phá trại đấy à. May mà dấu kịp con dao rồi lại hứa lèo cho ổng 1 con chim ổng mới đi..

Mình nhờ mua được 1 gói cám chim. Khá ổn để nuôi, đây là đợt thứ 3 mình nuôi chào mào rồi. Lần đầu là 1 con lớn, mang từ ngoài vào. Lần thứ 2 là một con mới tập bay, đem bay vào lồng khỉ của một ông tử hình, chả hiểu ông ấy làm cách nào và trông được dây vào người nó kéo vào buồng, hôm sau ông ấy mang cho. Đợt ấy nuôi nhưng cái lồng đều nên suýt bay mất, nên mang ra ngoài trung đội cho luôn ông trung đội trưởng.

Cả ngày bây giờ là cứ lúc nào mấy con chim nó kêu thì lại cho nó vài viên cám trộn với một chút nước. Được cái mấy con chim này nó cũng khôn không như mấy con chim sê, bọn chim sê nó cứ ỉa thẳng vào tổ, để con mẹ phải dọn mà lắm lúc có dọn đâu. Còn bọn này lúc nào ỉa thì hếch mông ra ngoài, nhưng lắm lúc lỗi kỹ thuật thì mình sẽ đi dọn... Lắm hôm 2 - 3 giờ sáng. Nghe nó kêu là lại biết đói, lại dẩy đút vào mồm chúng nó mấy miếng cám là lại ngủ như chết.

1 tuần, chúng nó bắt đầu mọc lông, 2 tuần là mấy con bắt đầu chạy lon ton. Hơn 1 tháng thì phải tổng cả 3 vào 2 cái lồng, bởi chả hiểu sao cứ 3 con ở cạnh nhau là lại đánh nhau. Cứ để 3 con là chúng nó lại rúc vào nhau, nhưng được 1 tí thì con này lại mổ vào đuôi con kia, thế rồi qua lại vài cái là lại đánh nhau chí chóe. Có hôm ngồi uống cafe, thấy buồn nên cho mỗi con 1 - 2 giọt.

Đêm hôm ấy, con nào mắt cũng lờ lờ như nghiện 🥺

Mình mang đi cho 2 con trước, con còn lại là con khỏe nhất, máu chiến nhất và đáng yêu nhất. Chim nhưng ko biết bay, chỉ chạy lon ton như con chó con. Lúc nào cứ ko có người ở bên là gào mồm lên kêu, cứ quẩn lấy mình, quanh quẩn quanh chân. Đồ ăn, hoa quả, nước thì mình cứ vút vào lồng, đói là cu cậu chui vào lồng ăn, xong là chạy đi chơi. Mấy ông cán bộ nghĩa vụ thích lắm, lúc nào cũng mượn xong để lên vai đi vài vòng, qua các buồng mọi người lại thò tay ra vuốt vuốt vài cái. Cứ thả xuống đất ở đầu khu là lại chạy tót về buồng với mình. Tối đến, cứ đóng cửa ăn cơm là cu cậu lại trèo lên nóc cái lồng ngủ, đúng 6 giờ sáng là dậy, nhảy lên chỗ mình nằm rồi

trèo lên bụng, lên lưng mình nghịch. Chưa bao giờ thấy một con chim nó đáng yêu như vậy mọi người ạ.

Đột ấy, vụ án của ông anh G chốt lại xong. Mọi thứ lại được sắp xếp để không xảy ra việc phải trả lại hồ sơ để điều tra lại nữa, vì như vậy ai cũng mệt mỏi. Ông điều tra của anh đi vào hỏi rằng có muốn đổi gì nữa ko, anh bảo thôi, ra xử cho nhanh. Thế là, hồ sơ chuyển sang Viện Kiểm sát để ra cáo trạng, và rất nhanh, vụ án được đưa ra xét xử.

Thường trước ngày phiên tòa diễn ra tầm 2 tuần, sẽ có giấy thông báo của tòa gửi đến cho phạm nhân. Đêm hôm trước khi xử, mình với anh chuẩn bị nhiều thứ. Anh hỏi mình có gửi gắm gì ra ngoài ko? Mình bảo ko. Vì nhiều lúc thông tin gửi ra ko đầy đủ, mập mờ chỉ khiến mọi người càng lo lắng. Và mình nghĩ rằng nếu có chút thông tin gửi được ra ngoài, thì nên để những người cần hơn là mình, vì hiện tại mình đang rất ổn.

Thỏ muốn nhà chuyển thêm tiền vào để lo liệu 1 số việc, 2 anh em ngồi viết tạm vài dòng thư để chuyển ra ngoài, xong rồi nhét vào trong lỗ của một điều thuốc lá sau đó cẩn thận cuộn lại,..

Hôm sau, 6 giờ sáng, mấy ông liền vào mở cửa dẫn anh đi xử.

Vụ xử kéo dài đến tầm 4 giờ chiều, anh về kịp lúc đi chia cơm cho các buồng. 12 năm, còn bố anh 20 năm, vì phần án của bố anh liên quan đến 1 phần bên quân đội, thế là họ tách làm 2 để xử, bên dân sự xử 13 năm - bên quân đội xử 7 năm. Tổng cộng là 20 - có lẽ đây là sự thiệt thòi khá lớn. Ví dụ như bình thường bạn gây án, gây thiệt hại 1 tỷ, nếu theo khung hình phạt sẽ là khoản 4 (từ 500tr đổ lên là khoản 4) thì mức án sẽ là 12-20 đến chung thân, và bình thường ra tòa người ta sẽ xử từ 12 - 13 năm. Nhưng, nếu như người ta bóc tách làm 2 vụ án như vụ này, mỗi vụ 500tr, thì bạn sẽ bị truy tố 2 lần, đều khoản 4, và tổng cộng 2 cái này sẽ ko dưới 20 năm. Khá buồn, vì bố anh cũng đã có tuổi lại có tiền sử gút. Chỉ đi lại thôi cũng ko vững rồi.

Quả thật, 12 năm mà tạm giam bước sang năm thứ 6 là 1 thiệt thòi lớn. Bình thường nếu xử án nhanh để đi cải tạo, thì chỉ cần đi đủ 4 năm và có 2 năm cải tạo khá trở lên là anh đã được giảm án rồi, và nếu như mọi việc ổn, chỉ cần đi tầm hơn 8 năm là có thể giảm hết án mà về. Ấy vậy mà tạm giam 6 năm, đi lên trại cải tạo thì đến năm thứ 8 mới đủ điều kiện để giảm, và đến tầm năm thứ 10 mới về được. Đây là tự dung mất toi 2 năm vô ích.

Nhưng dù sao với anh, nó cũng trút được 1 phần gánh nặng. Vì đơn giản, xử xong có án rồi còn biết chắc được thời điểm sẽ về, không còn cái chuyện cứ kéo dài mãi như cái thời gian tạm giam.

Đi xử án, được gặp lại gia đình, gặp vợ và lần đầu tiên gặp được đứa con trai. Ngày ấy, cả 2 ở với nhau, chị có chữa, đưa về nhà xin phép và đang chuẩn bị làm đám cưới thì anh bị bắt vào đây. Con anh, anh chỉ được biết qua những bức ảnh, chưa bao giờ anh được bế tận tay như lúc này. Thôi đi được nửa quãng đường rồi. Cố gắng thôi. Phấn đấu cải tạo tốt cho giảm án nhiều. Thời gian chạy tự giác ở ngoài, cũng đã có bằng khen, nó là điểm cộng khá lớn cho việc cải tạo sau này. Thực ra, lúc đầu anh xin mình sang đây là cũng muốn tìm cách đưa mình ra ngoài để kiếm lấy cái giấy khen. Nhưng tiếc thay lúc ấy chỉ đạo trên cục xuống khá gắt, bên trại không tự ý quyết định được. Sau một vài tháng cố gắng nhưng đến giám thị cũng phải lắc đầu.

Vì đợt này, trại bắt đầu có vẻ lại dễ chịu hơn nên 2 anh em lại liêu hơn. Anh nhét cho mình cái ổ điện để mình ròng điện từ cái bóng đèn xuống. Rồi tìm cách mang trộm một cái ấm siêu tốc vào. Thế là đỡ phải đun bếp cho nóng, nhưng đồ ăn đun bằng ấm siêu tốc không ngon, mùi ko thơm bằng việc đun theo cách cổ điển được

Lại một mùa hè nữa đến, anh G hóng mãi việc hồ sơ cải tạo của anh chuyển về trại. Để anh chính thức được tính cải tạo của trại. Mình vẫn nhớ, hôm ấy, một ông thiếu tá - phó giám thị của trại mà mình chưa được gặp bao giờ đi vào khu, dừng lại trước buồng mình rồi hỏi 2 anh em có nóng ko? Xong rồi bảo cho cái quạt, mang vào lắp cho đỡ nóng. Thế nhưng 2 anh em đều từ

chối, anh G nói nhỏ vào tai, bà ở bên khu kia xin gặp giám thị, bảo sẽ ủng hộ trại 500tr chỉ xin lắp một cái quạt. Nhưng bị từ chối.

Đợt này, Thỏ chuyển về khu đối diện buồng mình ở. Mọi chuyện đều được sắp xếp bởi một bà chị có gia thế cực khủng. Bà bảo với anh G rằng, để nó ở đây với chị. Rảnh cứ lượn qua tâm sự với nhau. Về đây, mình tự dựng thành kênh liên lạc bất đắc dĩ, cứ bữa cơm trưa, chiều, khi cán bộ đi ra ngoài là mình lại leo lên song sắt để gọi cho Thỏ, từ hỏi han tình hình, chúc ăn cơm ngon đến việc gửi cho nhau cơ sở các tình thương mến thương. Được cái, giọng mình ở đây nhiều người nghe quen rồi, nên khi mình gọi là tất cả các khu đều im phăng phắc để nhường sóng. Lâu lâu, nghe mấy câu sến sến bựa bựa cả lũ lại bò ra cười.

Do 2 khu ở gần nhau, anh G nghĩ ra trò gửi thư, tất nhiên là ko thể qua tự giác bên đó được. Vì, tự giác bên đó ko thể 1 mình vào khu mà ko có cán bộ đi theo được. Và nơi trung chuyển chính là căn tin, đây là nơi có thể dùng để gửi thư được, bởi vì anh G hay phụ giúp đóng hàng cho căn tin những ngày trả chợ. Mỗi lần gửi thư anh lại lấy sổ của Thỏ, đăng ký 1 gói băng vệ sinh. Rồi anh sẽ lừa lừa mang bịch BVS đó mang về phòng. Tối đến anh sẽ viết thư bằng giấy vệ sinh, xong gấp gọn lại rồi 2 anh em tìm cách bóc bịch BVS này ra sao cho không bị rách tem, sau đó sẽ nhét bức thư vào trong một chiếc BVS bất kỳ rồi dán lại. Hôm sau khi đóng hàng, anh sẽ tìm cách bỏ bịch BVS này vào trong túi hàng của Thỏ. Lúc nào gửi đồ gì lớn hơn thì bọn mình chuyển sang hộp trà chanh, lớn hơn nữa thì là hộp bánh Choco-Pie.

Có lẽ mọi thứ vẫn cứ ổn. Cho đến một hôm, chúng mình nhận được tin. Hiện tại theo quy chế mới của Cục và cách vận hành của trại, anh G bắt buộc phải đi trại, và bên cục sẽ tác động để anh quay lại trại làm việc. Và dùng cái, hôm sau anh chuyển sang buồng chờ đi trại.

Đầu giờ chiều hôm ấy, anh hót hải chạy về buồng kêu mình thu đồ chia làm 2 người, những đồ quan trọng anh nhét hết cho mình. Cả cái lồng chim mình cũng ôm đi. Mình chuyển sang buồng cách đó vài số. Buồng ấy có 2 người, 1 ông tên S. phó tổng giám đốc 1 tập đoàn lớn, và L. hơn mình vài tuổi, cùng vụ anh Đ ngày trước ở với mình.

Bạn phải hiểu, mình đang ở bên kia sướng rồi, giờ quay về đây nó sẽ lại giống như ban đầu. Không điện, không đồ vi phạm,... Mọi thứ khá tồi tệ nhưng dù sao cũng đã xác định từ lâu rồi - đầu chả là chiến trường - thế nên vẫn chịu được.

Nói qua một chút về 2 bạn cùng buồng mới. Ông S tuổi hơn 5 chục, ngày xưa học ở ĐH Hàng Hải, sau nhờ quen biết của gia đình nên xin vào cục làm. Rồi dần dần leo lên đến chức PTGD của 1 tập đoàn lớn. Ông bị bắt sau một vụ nhập những lô thiết bị cũ nhưng theo giá gần như mới để ăn chia tiền chênh lệch. Là người HP nhưng ở trong nam lâu nên giọng ông lơ lớ Sài Gòn.

Còn cậu kia tên L nhà ở Củ Chi. Là một trong những thành phần cộm cán chuyên ship hàng bên Us bằng CC chùa. Số lượng hàng nhiều đến nỗi phải thuê 1 người đứng ra lập công ty xuất nhập khẩu để mang hàng về. Nghe đồn cậu kiếm được rất nhiều tiền. Cậu chung tiền với bà cô mua 1 căn biệt thự hơn 10 tỷ và có 1 con porches 911 đang nằm ngoài hải quan chưa kịp làm thủ tục để lăn bánh. Chả biết cậu được ai xui nhưng sau đó đã đẩy được vụ mua căn biệt thự sang là tiền của bà cô bỏ ra mua - thế là căn nhà ko bị kê biên tài sản ấy vậy mà sau này, nghe nói nó đã bị bà cô bán đi mất. Ông L này mình cũng nghe mấy anh em nói qua, rằng ở ngoài ăn chơi lắm. Bỏ 2k\$ / 1 tháng để vô những phòng tập gym tập cùng mấy cô diễn viên, ca sĩ. Rồi thuê cả lái xe riêng cơ. Mỗi tội mặt ko duyệt cho được. Từ bé được mẹ cho dùng kem trộn, đến khi vào đây chả có gì thì mặt mọc đầy mụn với mủ. Trông là ko nuốt được.

Sang bên này được cái là ăn uống cũng khá. Ai cũng có sổ, ông S còn có sổ thuốc, mà nhiều lúc hết tiền thì mang sổ thuốc ra đi chợ cũng được. Nhà ông S với ông L lâu lâu tìm cách gửi thêm đồ ăn ở ngoài vào thế nên cuộc sống cũng dư dả.

Thế nhưng lạ thay, được vài hôm thì buồng nhận thêm người mới, một ông anh tên H* mà mới chuyển vào phát mình nhận ra ngay là có vấn đề. Vừa vào cửa, nhìn ông anh đi vào mình khá giật mình, vì đơn giản cả 3 người ở buồng này đã là thuộc diện sắp kết thúc điều tra đưa ra xét xử rồi. Ấy vậy, lý do gì khi ông anh ấy lại vào đây? Mình thấy ông anh L chạy thẳng vào nói nhỏ với ông chú S. "Có biến".

Không khí buồng tối hôm ấy hơi nặng nề, để xua tan bầu không khí ấy, mình quyết định lên tiếng ngồi kể chuyện về mấy bà chị ngày xưa ở đây cho mọi người nghe, khi câu chuyện đang đến đà gay cấn, bỗng ông anh H* bật dậy rồi hỏi kỹ tên thật của một bà chị, xong rồi tỏ ra trầm ngâm.

Hôm sau, ông anh H* và ông chú S* cùng nhau đi cung tới tận trưa mới về. Chiều hôm ấy, ông anh L chuyển buồng. Vội vàng thu gọn đồ đạc xách bèo bước ra ngoài cửa, anh vỗ vai nói thầm vào tai mình "dù như thế nào, cẩn thận là vẫn hơn, nhưng chắc là vào đây vì ông S".

Tối hôm ấy, mình lại ngồi trầm ngâm, buồn thật đấy, ở với 2 ông già chả có gì vui, mà cái kiểu này còn dễ đau đầu lắm, thế nên, mình quyết định sẽ lật bài ngửa.

Hôm sau, mình quyết định chuyển con chim chào mào ra ngoài, quả thật mình và nó rất gần bó với nhau, nhưng sẽ chẳng thể để nó ở đây mãi được. Một phần vì giờ nhờ người mua được cảm rất khó, một phần vì ông anh G đi rồi, nuôi nó sẽ hay bị soi. Mà con chim này đẻ ra chắc đúng giờ con chó hay sao ấy, nó chạy lon ton khắp nơi, lúc nào mình đi nhanh quá, cu cậu ở ngoài lồng, ko thấy người là lại kêu chả khác gì con chó nó rên rĩ, rồi cứ chạy lon ton khắp nơi kiếm được người mới thôi. Lắm lúc, cứ quẩn quẩn quanh chân, lúi vào là dẫm đúng người luôn, được cái tinh thần mình cũng cảnh giác nên nhắc chân ra ngay, cu cậu kêu ré lên nhưng rồi vẫn cứ quẩn lấy chân mình. Đưa cu cậu ra ngoài, buồn.

2 hôm sau, ông chú S đi cung, còn mình với ông anh H* ở buồng, mình quyết định chơi bài ngửa.

Phần 14: Những ngày tháng tẻ nhạt

Bonus: ở trong trại, lắm lúc lại vẽ chuyện ăn uống mọi người ạ. Ăn thì đói, lại chả có gì ngon, ngày nào cũng vậy ngán vãi, mà thời gian nhiều nên đành ngồi bày vẽ. Đầu tiên là nước chấm, anh em mình thử pha đủ kiểu, dấm, ớt, tỏi rồi cả hành, pha đường, dấm theo đủ loại công thức giời ơi đất hỡi. Cả bữa cơm, có lẽ cái cầu kỳ nhất là bát nước chấm. Mình vẫn còn nhớ mỗi lần phát mều trại, lọc ra toàn mỡ, xong rồi cắt nhỏ ra từng miếng bé xíu. Ướp vào từ mắm, dấm, tỏi, ớt, bột canh mì tôm, cứ 5 - 10 phút lại xóc lên một lần. Ấy thế mà cũng ăn được 1 bữa.

Ở đây, cái món mà mình cảm thấy ăn ngon nhất là món mắm tép chưng hành, 17 k 1 lọ bé bé, mang về mùa đông chưng lên với hành thơm nức mũi. Trộn với cơm ăn đến 4 bát vẫn thòm thòm. Đi cải tạo, đồ ăn vùng quê rẻ như bèo, ăn thịt, cá gà vịt suốt đêm ra cũng chả còn cái thú cầu kỳ quá trong những món ăn. Nhưng, anh em nó vẫn thích những bát nước chấm của mình pha....

Phần này đề cập đến 1 số vấn đề nhạy cảm, sẽ có bạn thắc mắc. Nhưng mình xin phép ko giải thích chi tiết. Vì lý do nhạy cảm. Mình cố gắng đưa vào đây những chi tiết nhiều nhất có thể rồi.

Đây là lúc ông S đi cung, mình và ông anh H* đang ở ngoài lồng khỉ. Ông anh đang đứng nhìn trời, mình len sang bên cạnh, nhìn qua mấy cái khe hở rồi quay sang nói, ông S ở đây đã lâu rồi, còn gì mờ ám để khai thác nữa mà anh vào đây?

Có lẽ hơi bất ngờ vì mình đánh bài ngựa, nhưng cũng chuẩn bị tâm lý rồi, anh kéo mình ngồi xuống rồi trầm giọng, thực ra không phải là để khai thác, mà là đi cung ông S đang kêu sẽ liều chết chơi một phen và nếu bị kết án nặng, cùng lắm thì chết luôn trong này cũng được. Bên điều tra cũng như bên trại khá lo lắng, nên anh được luân chuyển về đây để "trông coi" đảm bảo cho ông S không làm gì đáng tiếc - có vẻ như vụ án của ông S khá phức tạp - và có nhiều điều bất lợi cho ông ấy. Sau đó anh nhìn mình và hỏi rằng mình làm việc cho ai??

Hóa ra câu hỏi đó cũng ko phải không có lý. Cái hôm đầu tiên anh vào buồng, đêm hôm ấy ngồi kể chuyện về bà chị mình, vô tình ở ngoài, bà chị với ông anh là người yêu của nhau. Lúc mình kể chuyện, ông anh tưởng mình tung đòn gió để thám thính ông anh. Làm ông anh chột dạ. Hôm sau, ông anh xin ngay gặp Đội trưởng đội quản giáo, xin chuyển mình sang buồng khác, nhưng ông anh ko hiểu sao ông ấy gật gù xong cứ cười, đến chiều lại chuyển ông anh L đi. Ông anh nghi rằng mình là người của ông Đội trưởng đưa vào để giám sát đội các ông ấy, nên chột dạ - thực ra ông anh ko biết rằng, qua một vài chuyện thì mình cũng được ông đội trưởng khá quý. Thế nên ông anh thất bại vụ chuyển buồng và luôn tìm cách để phòng mình.

Sau buổi nói chuyện, 2 anh em có vẻ thoải mái và ko còn đề phòng nhau nữa. Anh kể cho mình nhiều thứ mặt chìm, những chiêu trò, những cái cần chú ý. Nhưng thực ra đến tầm này, mọi thứ đều gần như đã xong rồi nó chẳng có ích lắm... Nhưng dù sao nó cũng khiến mình dần hiểu hơn được cách vận hành chung của trại. Và mình được nghe kể về nhiều người, nhiều cái tên có thể nói đã thành huyền thoại của trại.

Tự dưng chả hiểu sao, 2 ông ở buồng mình tự dưng 1 hôm phát hiện ra cái sở thích là ăn uống. Cả 2 cùng kể về những món ăn, rồi những chỗ ăn ngon ở HN, kể ra món nào là kể ra vanh vách ăn ở đâu ngon, quán tên gì. Quả thật là nghe hơi nhức đầu. Mình thì được cái dễ tính hơn phò, ăn gì chả được. Và ăn uống ko cầu kì lắm nên cứ ăn thôi là được rồi, có người nấu cho là thích, 20 năm trời, chỉ biết cầm cơm. Trời thì nóng, đóng cửa vào buồng thì nóng, cơm cũng nóng. Nên vào buồng cả 3 người đều bàn nhau là ngủ, cơm cứ để ra cửa cho nguội. Làm 1 giấc dậy rồi mới ăn. Vì thế, đến hè là có ba rem ăn cơm kiểu trưa thì 1 giờ ăn, chiều thì tận 6 - 7 giờ mới hốc. Bên này, chả hiểu móc đâu ra được hẳn 1 cái chổi, và thế là nó thành cái chổi dẩu dao cạo râu. Mình tháo cái dây bó cái cán chổi ra, nhét mấy con dao cạo vào giữa rồi bó chặt lại, cứ tầm vài ngày lại tháo ra cho mọi người cạo râu, 1 - 2 tháng thì mình với ông S lại cắt tóc cho nhau.

Ở đây, bình thường 3 tháng 1 lần, sẽ có 1 đội chuyên cắt tóc vào cắt cho từng người. Nhưng, đội cắt tóc cũng hết án về từ năm ngoái rồi, nên mỗi khu được cấp cho 2 cái tông đơ điện để tự cắt. Mà nói là cắt cho oai chứ thực ra là dũi cho trọc đầu luôn. Ngày trước mình ở với ông anh G nên được ổng hay lôi ra tập cắt. Sang bên này, vẫn ko muốn dũi trọc nên mình với ông S tìm cách cắt tóc cho nhau. Cả 2 cùng chả biết cắt nhưng cứ cắt bừa đi, sau đó tia dần dần cho nhìn nó đỡ nham nhở là được, tia xong 1 tuần nó mọc ra nhìn lại đẹp ngay. Mỗi tội cắt tóc thì con dao cạo

cũng hỏng, vì lưới mỏng mà cắt tóc nhanh mẽ lắm. Được cái cứ đăng ký mua nhiều, xong xin cạo râu rồi lừa lừa đổi từ lưới cũ mình sang. Cũng khá ổn.

Khá buồn là mấy hôm đầu chuyển sang đây, "O" ở buồng bên đã phạm một sai lầm hơi lớn, đó là đi cảnh báo ông S ở buồng mình là cẩn thận với ông anh H* và tất nhiên, ngay trong ngày hôm ấy, O bị tổng sang khu G - bà mẹ vợ hờ của mình biệt tăm từ hôm ấy.

Mấy hôm sau là sự đổ bộ đến bất ngờ của mấy người quen cũ. Bà chị, người yêu ông H* tên là T chuyển đến ở đúng phòng cũ của mình. Phòng nữ bên cạnh thì dọn đi cho một ông anh mà ngày xưa, lúc mới vào trại mình cũng gặp và ở cạnh 1 thời gian ngắn. Cả 2 cùng vào và nhận ra mình. Mọi người có vẻ rất vui và rôm rả. 2 anh em chạm mặt nhau thấy ngỡ ngàng rồi, đến lúc nghe giọng nói thì chuẩn luôn là ông anh ấy. Phía sau, ông anh H* giật giật mình rồi nói nhỏ: "người nhà".

Ông anh phòng bên nhét cho mình 1 bịch thuốc lào to vật nhưng mình trả lại. Ông anh H chỉ hút thuốc lá, mới cả mình ko thích cho mấy ông ở buồng hút thuốc lào, vì nó hôi kinh lên được, xong lại còn phải làm điệu, dấu diếm đến mệt, ông chú S mà biết chắc tức lắm...

Bà chị T từ hôm chuyển đến có vẻ khá là vui vẻ vì được ở gần người yêu. Cả 2 cứ hót với nhau cả ngày, tâm sự với nhau mọi lúc có thể, và có vẻ xấu hổ khi mình tố ông anh H bao nhiêu chuyện ngày xưa của bà ý. Bà chị cũng suốt ngày gửi đồ ăn sang để bồi bổ cho người yêu.

Rồi đến ngày ông anh G đi trại, mình vẫn nhớ, cái hôm đó vẫn đang ngủ thì nghe tiếng gọi dưới sân. Ông anh gọi lên bảo anh đi đây, ở lại giữ sức khỏe nhé... Thế rồi ông anh đi, mọi người lại xúm lại động viên mình..

Mình nhớ, vài hôm sau ấy, buồng bà chị T có 1 bé sn 93 bị bắt, bé ấy đưa vào lúc đầu giờ chiều, và đang ngáo lòi. Thấy gái, mình định thò mồm ra làm quen thì nghe nó khóc hu hu. Xong rồi cứ gào mồm lên: "anh đang ở đâu". Nhưng đen cho em nó gặp bà chị mình, thuộc loại đánh đá có tiếng của trại. Bà chị đứng ở cửa gào mồm lên: "đ* con này, khóc lóc cái đé* gì, đi vào, ngồi 1 góc" xong bà chị ra lệnh cho 1 đứa em mang nước lạnh ra dội cho nó tỉnh. Đến ngày thứ 4 thì bà chị kể chuyện về bé này, bà bảo nó hết ngáo rồi, giờ ăn khỏe lắm, bữa nào cũng 4 - 5 bát cơm. Hỏi mình có tán không để bà giới thiệu cho.

Cô bé này mình thật sự ấn tượng bởi cái giọng cười, nếu bình thường bạn nghe, sẽ giống như giọng cười giòn tan của những đứa trẻ con đang nô đùa, mình tự hỏi rằng, ko hiểu tại sao vào trong này rồi mà vẫn có thể cười một cách vô tư như thế nhỉ. Bé này tên là K.D, một hôm, bé ấy chủ động gọi mình, đầu tiên đúng giọng hỏi han của các anh em loser hay dùng: "anh ăn cơm chưa - anh ăn mấy bát - anh ăn cơm với gì ??? " thế rồi, đến khi thân với nhau một chút, em bắt đầu kể. Em mồ côi từ bé, lớn lên trong làng trẻ em SOS. Lớn lên 1 chút em quậy quá nên bị tổng đi trường giáo dưỡng 2 năm, em về thì quen với 1 thằng tên N "tàu". Cũng là một tay giang hồ, cả 2 ở với nhau, khi em có chữa thì dọn về nhà sống chung, và để cho nó 1 thằng con trai, nhưng cả 2 chưa đăng ký kết hôn. N "tàu" buôn đá, em cũng sa chân theo dưới cái mác bán đồ điện tử, bán mấy cái loa, mấy cái máy nghe nhạc nhưng thực sự là bán mai thúy. Em khỏe, em tiêm đá chuyên nghiệp lắm.... Thế rồi, vào tầm ngấm, 2 vợ chồng em bị bế vào đây bỏ lại đứa con hơn 1 tuổi.

Từ hôm ấy, lại là 1 màn tình cảm. Đợi ông anh với bà chị T gọi mời nhau bữa cơm, hay gọi nhau tâm sự, thì em K.D cũng bắt trước gọi mình ra tâm sự các kiểu. Nhưng mà cái phong cách của 2 đứa cách xa nhau quá. Mình sinh viên nghèo ôm máy tính trong cái cuộc sống ảo, còn em, là quán bar, sàn nhảy với sự thăng hoa của mai thúy.... Được cái, cả 2 cứ động viên nhau nó cũng vui. Sáng ra ngoài lồng, em lại suốt ngày thò tay ra hỏi, anh có nhìn thấy tay em ko? Anh có thấy em tạo hình gì ko? Xong rồi hẹn, đều để hết cơm ở ngoài, đợi đến lúc đóng cửa để chạy ra lấy,

chia ca để mọi người đều có cơ hội bước chân ra vài bước, cho những người kia được nhìn thấy mặt. Có hôm, còn giả vờ phơi chăn, phơi gối ở cái lỗ thông khí, để có thể bước ra thêm 1 mét và nán lại vài giây, vẫy tay nhau mấy cái là đã có vẻ hạnh phúc lắm rồi.

Bà chị T hay trêu, bà hay kéo bé kia ra rồi nói. Mà tán thằng em tao là hơi bị lời rồi đấy nhé, nó giai tân, học đh, còn mà xem, có ck, có con rồi... Lâu lâu, lại buồn em lại bảo ngồi nhớ con, em đặt tên là Bình An, mong rằng cuộc đời sau này sẽ bình yên, an lành.

Mọi chuyện cứ thế êm đẹp trôi qua, mấy anh em lúc nào cũng bảo tìm cách để mình được ở trại, ra đó mọi người sẽ đón, sẽ giúp đỡ. Nhưng nó khó, vì cơ chế ko như ngày xưa nữa rồi. Hôm ấy, cán bộ đi vào báo K.D chuyển buồng, mình thấy em ấy khóc, to lắm, em ấy gọi sang chào anh H* rồi chào mình đi. Khổ thân, nhưng từ nay đây mai đó, nó là chuyện bình thường. Sang khu mới mấy hôm rồi lại quen, lại cười típ mắt vào ấy mà.... Chị T* cứ hỏi mình rằng có buồn ko? Mình bảo bình thường, đi lâu rồi, nhiều lúc mấy cái cảm xúc nó cũng chai lì dần.

Buồng ấy lại vào thêm một bà chị, tên T "cún", nhà ở khu chợ Khâm Thiên, bà chị nhỏ người nhưng đáng đẹp, tóc đỏ và khá xinh. Anh H* rỉ tai mình rằng, bà chị đi trại từ năm 17 tuổi, án cưỡng đoạt tài sản, đội bà chị cho vay rồi đi xiết nợ, vào nhà bê đồ để gán nợ thì bị báo công an. Chị xử 7 năm thì đi tròn 7 năm, bởi vì lên trại chị rất lì đòn, sẵn sàng va chạm và xử đẹp những ai xích mích với mình. Nên cải tạo toàn yếu, không được giảm án. Ra trại một thời gian, chị yêu 1 lão giang hồ nhưng lão bị si đa, chị cũng dính, rồi càng chán đời, càng ăn chơi, chị dính án lần này gần 10 năm tù ma túy.

Mình với chị nhanh chóng thân nhau, chả hiểu sao 2 chị em hay gọi, hay trêu nhau. Mỗi lần nghe đài phát một bài hát hay nào mới, chị lại gọi mình bảo chị tặng cho bài này. Lâu lâu, chị lại hát, cái giọng hát của chị thật ám ảnh, tuy rất hay nhưng nghe ai oán, dù nó là bất kỳ bài nào vui hay buồn, nghe thôi cũng khiến cho người ta cảm thấy người hát đang có một cái gì đó thật thê lương buồn bã. Cái giọng đó mà hát khe khẽ giữa đêm vắng chắc nhiều người nổi da gà mất. Ông anh buồng bên cạnh thích chị lắm, mình lúc đầu hay chém gió với chị thì cũng ra bắt chuyện với chị nhiều hơn. Dù có biết nhau nhưng chỉ là xã giao. Vào đây, ở gần nhau nên thích lắm, ông anh của bà chị ác lắm, nhưng mình cảm thấy bà chị có vẻ ko mặn mà lắm.

Ấy vậy mà sau 1 thời gian, mình nhận ra rằng bà chị có cái nét mà mình thật sự khâm phục, đó là bà chị luôn tìm cách để làm vui lòng người khác. Lúc mình nghĩ hoàn cảnh của bà chị thật đáng thương, cái tuổi cũng còn khá trẻ, cuộc sống lẽ ra còn khá dài, ấy thế mà với căn bệnh đó liệu sẽ sống được bao lâu, mà những khoảng thời gian quý báu đó, chị lại đánh mất ở đây... Chị luôn cố hết sức khiến cho mọi người xung quanh vui vẻ. 2 giờ đêm, đang ngủ say vẫn bị gọi dậy bởi ông anh bên cạnh vì lý do buồn, nhưng chị chả bực mình, vẫn kiên nhẫn cả tiếng đồng hồ tâm sự, cho dù sáng hôm sau chị mệt, ốm luôn... Sau này, dù đã trải qua bao nhiêu năm, nhưng cái giọng hát ấy, vẫn cứ mãi ám ảnh mình. Chị dường như là một người chẳng sợ gì, chẳng muốn gì, mà chỉ đang sống cho mọi người xung quanh.

Có một chuyện khá buồn cười, là ngày trước mình nghe nói rằng có đội ở bên các khu khác, vì nước bơm bể khá chậm nên tìm cách thiết kế những quả vòi để tìm cách hút nước cho nhanh, họ dùng chai nước lắp vào vòi, sau đó đợi nước chảy đầy chai thì mở ra cho nước chảy xuống tạo ra lực kéo sẽ khiến cho nước chảy nhiều hơn về phòng họ. Trên lý thuyết thì có vẻ cũng có khả thi, nhưng áp dụng vào mới thấy là cần 1 người cứ đứng đóng mở cái chai liên tục mà nước thêm thì chả được bao nhiêu... Hè thì nóng, nước bơm như đá dốt. Thế nên, mình cũng nằm nghiên cứu vấn đề này.

May thay, sau 2 hôm ngồi mày mò, mình thiết kế được 1 pha khá đơn giản nhưng hiệu quả, đó là dùng 1 vỏ hộp sữa uống, rạch ra rồi cuộn lại thành 1 ống tròn dài bằng 2/3 gang tay. Cái mấu chốt là độ to của ống, nó phải thật đều và có một cỡ nhất định, ko được to hơn và nhỏ hơn cái cỡ đấy. Khi lắp vào đầu vòi nước, dùng tay bịt lại cho nước dồn đầy lại rồi bỏ ra. Thật là vi diệu vì nước sẽ chảy ra với lượng nước nhiều hơn bình thường. Mình đã ngồi test thử, với một chiếc ca 1 lít rượu, bình thường sẽ bơm mất hơn 75 giây để đầy, nhưng quả vòi này lắp vào bơm mất từ 25 - 26 giây là đầy. Nó quả là 1 bước tiến lớn. Bình thường cả buổi chỉ đủ bơm đầy chiếc bể nước, thì bây giờ cả 3 người có thể thoải mái tắm rửa vệ sinh mà đến lúc tối vẫn còn nguyên bể nước để đề phòng... Nhưng cái này, buồng mình dấu kín, vì giờ phòng nào cũng làm như vậy thì nước tất nhiên sẽ lại trở về thời kỳ đói khát như ban đầu.

Cuối cùng mình cũng nhận được cáo trạng, truy tố khoản 4 với khung hình phạt từ 12 năm đổ lên cho tới chung thân. Bây giờ, mình lại phải suy nghĩ, nếu tòa xử mình 12 năm, thì liệu bao giờ mới được về đây. Có lẽ, ngày đầu mới vào mà nghe được tin như thế này, chắc mình sẽ sốc lắm, nhưng bây giờ nghe nó cũng ko quá sợ hãi mà có chút bình thản đến lạ thường. Nhiều lúc, chỉ đang tự hỏi ko biết sau này rồi mình sẽ ra sao, khi ra ngoài xã hội, mình sẽ làm gì để có thể hưởng một cuộc sống an bình ko phải suy tư lo nghĩ.

Chắc sẽ sớm có lịch xử thôi..

Hôm ấy, giấy xử đưa vào, mình và ông S cùng một bà thẩm phán xử luôn, 2 ngày xử 2 vụ liền nhau luôn, ngày xử của mình 11 thì của ông 12. Tối hôm ấy, 2 chú cháu lại ngồi cắt tóc cho nhau. Hôm trước khi đi xử thì ông S chuyển buồng. Xong rồi ông anh H* cũng dọn đồ. Và mình bơ vơ mất 1 buổi trưa 1 mình, đến chiều thì 1 nhóc sn 92 chuyển đến. Bà chị T lại xa người yêu, có vẻ buồn lắm. Bà chị T cún thì suốt ngày động viên mình, 2 bà chị cứ bàn nhau rằng, hôm nào mình đi xử sẽ phải đứng đợi mình đi qua, để nhìn thật rõ mặt, để cầm tay mình 1 cái....

Phần 15: Đi xử

Lính mới.

Vâng, lính mới là một cậu nhóc sn 92, ở một tỉnh trong miền Nam. Cậu là 1 đối tượng trong một đường dây chuyên nghiệp về bảo kê xe ở trong tỉnh. Đầu tiên, đội của cậu mua rất nhiều camera siêu nhỏ, từ loại gắn vào cúc áo lẫn đồng hồ. Sau đó tìm cách đi qua các chốt giao thông nhưng cố tình vi phạm. Khi đó, sẽ tìm cách dùng tiền để đút lót lấy xe. Sau khi có clip trong tay, các cậu sẽ chuyển chúng cho một cộng tác viên của 1 tờ báo, hẳn sẽ quản lý toàn bộ chỗ clip đó và tìm cách liên hệ với ông cảnh sát giao thông trong clip. Tuy không tổng tiền, nhưng sẽ gây áp lực để xin xe khi những xe mà đội này bảo kê khi vi phạm bị bắt... Và với tham vọng quá lớn, đội này đã tìm cách gài hàng cả những người có tầm ảnh hưởng lớn. Và tất nhiên, rất nhanh sau đó, cả lũ mỗi người được tặng cho cái lệnh tạm giam vào mặt tội tổng tiền, đưa và nhận hối lộ.

Thằng cu em mới vào trại, trẻ người non dạ nên mình phải dạy nó từng thứ từng thứ một, từ những thứ căn bản nhất. Ở đến thời điểm này mình cũng được coi như là có kinh nghiệm lắm rồi....2 anh em tuổi không chênh lệch nhiều nên cũng khá ổn. Nhưng ko thể vui bằng khoảng thời gian sống bên anh Đ lúc trước được. Quả thật 2 anh em hợp chuyện, nói đến nửa năm mà chém ko hết chuyện được....

Ở đây, có lẽ buồn cười nhất là ông anh buồng bên phải mình. Mình vẫn nhớ cái ngày ông chưa tán bà chị Tr cún, ông bựa lắm. Bên khu bên trái trước mặt là tử hình nữ, bên đó được ưu ái ngày nào cũng được mở cửa để vệ sinh cá nhân, có 1 con bé người thái lan, cũng bập bẹ nói được chút tiếng Việt. Ngày nào nó cũng trèo lên trên mấy cái kệ ngoài lồng khỉ chơi, hôm nào nóng quá nó vén áo lên tận ngực, lòi hết cả áo lót ra. Thế rồi ông anh thấy, liền trèo lên gọi rồi gạ nó show hàng. Chưa biết nó đồng ý hay ko thì ông anh đã đứng lên mấy cái song sắt, quần tụt đến đầu gối, con bé nhìn thấy xong từ hôm đó ko thấy trèo lên trên nữa. 😂 Trước hôm đi xử, mọi người tổ chức hát hò. Ai cũng hát say mê, gào như là lần cuối được gào ấy. Rồi ai cũng gọi sang chúc mình đi xử có mức án thật thấp. Mình cảm ơn rồi trèo lên giường ngủ thật sớm.

Mình tỉnh dậy, lúc ấy chả biết là mấy giờ nhưng nhìn ngoài trời khá tối. Mình mức nước tắm, ngoài trời chắc chỉ 14 - 15 độ, nước bể để qua đêm cũng khá lạnh, nhưng được cái tắm nước lạnh quen rồi, nên cũng ko sợ lắm. Tắm xong, ra mặc quần áo gọn gàng, ngồi nhìn trời nhìn đất vẫn vơ vẩn mà chưa sáng. Lạ thật!!! Chán quá lại leo lên giường nằm trần trọc mãi mà ko ngủ được. Mãi sau thiu thiu ngủ chắc được khoảng tiếng đồng hồ mới nghe thấy tiếng keng 🤖 lúc đó mình mới nghĩ chắc lúc mình dậy khoảng 2 giờ đêm cũng nên.

Keng xong, chờ mãi, chờ mãi đến lúc mở cửa không thấy động tĩnh gì. Vậy là hoãn xử rồi. Ở đây đó cũng là điều quá bình thường. Mai bà thẩm phán ấy xử đội ông S, thế nên vụ mình tạm gác lại cũng là điều dễ hiểu! Sáng ra, mệt quá mình nằm thiếp đi, nghe mọi người gọi nhau bảo ko biết mình đi xử lúc nào mà chả nghe thấy cửa mở đưa mình đi, rồi ko biết liệu hôm nay mình xử mức án bao nhiêu năm....

4 hôm sau, ông S được chuyển về buồng. Ông vừa xử xong với 2 tội, 22 năm tù, ông bảo sẽ tìm cách chống án.. Mình ngồi ngẫm nghĩ, bà thẩm phán này trẻ nhưng chắc giỏi, và tuyên vụ này 2 án tử hình thì chắc cũng ko vừa đâu. Đã thế, cáo trạng của mình có đoạn đề cập là bọn mình có hành động tinh vi, có hệ thống và gây ảnh hưởng xấu đến bộ mặt đất nước....

HN ngày càng lạnh, noel lại sắp đến. Lại chuẩn bị ăn cái sinh nhật thứ 3 tại đây rồi.

Ngày 23-12.

Đang ngủ thì nghe tiếng lách cách khóa ở cửa buồng mình, mở mắt ra và nghĩ, thôi chết chắc hôm nay xử rồi. Thò đầu ra thì thấy 1 ông đại úy mở cửa, bảo mặc quần áo đi xử. Mình xin vài phút đánh răng, rửa mặt rồi mặc vội quần áo. Bước ra đến cổng phủ, lại bắt đầu khâu khám người, lại cởi đồ từ a - z, nắn từng centimet quần áo để đảm bảo ko mang theo cái gì ra. Xong đâu đấy, mình lại bị còng tay và được leo lên một chiếc xe (mình thấy hôm nay ở đó có 2 chiếc). Một lúc sau, có thêm vài người nữa cùng lên xe, chắc là vụ khác. Và mình thật bất ngờ vì nhận ra lão D phó chủ tịch xã. Lão hôm nay cũng ra xử và đang bị kêu án từ 12 đến 15 năm. Mình có hỏi qua chút về anh Đ. Mẹ anh cũng mới đi ra thăm anh thêm được 1 lần nữa, được cái anh giờ sống ở bên đó khá ổn rồi, mình bảo cho mình gửi lời hỏi thăm đến anh ấy.

Xe vẫn cứ chạy qua các con phố, rồi leo lên đường trên cao. Mình ngó mặt ra nhìn đường qua mấy cái khe hở nhỏ xíu. Phố xá vẫn vậy dù 2 năm rồi mới được nhìn thấy nó, tiếc là mùa đông, lại lạnh, nhìn mãi mới thấy một vài em gái, đã thế lại còn khẩu trang đeo kín mít. Buồn. Xe đỗ lại, mình và mấy người trên xe được đưa vào một căn phòng khá lớn, tại đây, được gặp Q, là đứa bị bắt và đưa vào trại cùng mình. 2 thằng gặp được nhau tay bắt mặt mừng, kéo nhau ngồi xuống hàng ghế phía góc nhà hỏi han nhau về cuộc sống của 2 đứa. Q vẫn ở khu bên ấy, chỉ

chuyển buồng 1 lần, gia đình đến thăm đều và vẫn khá là ổn. 2 đưa ngời tâm sự được tầm nửa tiếng, thì thấy gia đình người thân của mấy ông vụ bên kia ùa vào, ai cũng khóc lóc rồi ôm lấy nhau, cũng hơn 2 năm rồi họ chưa được gặp nhau. Rồi mình với Q 2 thẳng cùng rưng rưng, bởi vì chả có ai đến cả. Đơn giản vì nhà 2 đưa ko biết. Con thư ký tòa của mình khá là mất dấy. Bình thường ở các vụ, thư ký sẽ báo về gia đình để biết thời gian xử. Thế nhưng con thư ký ở vụ mình thì hăm thôi rồi, đến lúc nên hỏi nó sao ko báo, nó làm câu nó chẳng có nghĩa vụ phải báo, mà là muốn báo thì đi mà viết đơn lên tòa xin báo. Thực sự nghe xong muốn rút cái dép ra nhét thẳng vào mồm nó luôn ấy.

Hơn 9 giờ, vụ chúng mình vẫn chưa xử, cả lũ được kéo lên tầng 3. Lúc này xuất hiện thêm Th* và Kh* đều cùng vụ với mình. Th* được tại ngoại vì số tiền ít, còn Kh* cũng bị giam 13 tháng sau đó được tại ngoại, vì án của Kh* khung hình phạt nhẹ, và đã nộp đủ tiền để khắc phục hậu quả. Mấy ông cảnh sát bảo vệ đi cùng lúc ấy kéo mình ra rồi nói nhỏ, bảo là anh G mới về trại rồi đó, đang ở bên khu *** và hỏi mình có muốn nhắn gì ko? Mình nhờ chuyển lời hỏi thăm cho ông anh. Rồi quay sang hỏi thăm Th* và Kh. Kh hiện đang ở nhà mở một cửa hàng bán quần áo, thu nhập khá ổn. Còn Th* sau khi tốt nghiệp đang thi vào Fpt, sáng nay đang làm bài thi thì nhận được điện thoại báo đi xử, cậu cầm đầu cầm cổ làm bài rồi phóng vội đến đây. Có lẽ vì vậy, đúng 9 rưỡi, phiên xét xử mới bắt đầu.

Cả phòng xử án hôm đó không có người thân của bất kỳ ai cả, chỉ có mấy ông công an, mấy tay nhà báo trẻ măng đua nhau chụp ảnh. 4 đưa đứng trước vành móng ngựa. Mình hơi run run, không phải vì sợ mà tự dưng thấy lạnh, hôm nay đi mặc ko nhiều quần áo ấm, đứng 1 chỗ không hoạt động tự dưng thấy lạnh hần. Hội đồng xét xử hôm nay có 1 thẩm phán và 2 hội thẩm nhân dân. Thẩm phán là một bà cô chỉ mới tầm gần 40, nhìn xinh lắm, ăn mặc bên trong bộ quần áo thẩm phán là cái áo khá đắt tiền và cái khăn quàng cổ khá thời trang. Nói chung là đẹp, cho là mlem ngay. Hội thẩm thì 2 ông già cú để rồi. Mình cũng thắc mắc là với cái án toàn vi tính với internet thế này. Cho hội thẩm là 2 người trẻ thì tốt hơn. Nhưng kệ chứ, dù cả lũ mình có thể đề xuất đổi người khác, nếu như có nhu cầu. Bên trái tòa là 1 bộ đôi kiểm sát viên, một bà cô và 1 ông chú. Bà cô thì mình đã gặp hôm chốt cung để đưa ra kết luận điều tra. Bên phải là con thư ký tòa hăm tài.

Phiên tòa bắt đầu bằng việc thẩm phán yêu cầu tất cả mọi người trong phòng xét xử đứng dậy, và bắt đầu bản tuyên ngôn tòa án nhân danh chủ tịch nước CHXHCNVN. Sau đó là phần khai báo kiểm tra lý lịch của từng người trong bọn mình. Kiểm tra xong, đúng những người đang đứng ở đây, bà cô thẩm phán tiếp tục đọc việc khởi tố vụ án, khởi tố bị can, sau đó đọc tiếp toàn bộ bản cáo trạng cho mọi người cùng nghe. Sau khi xong, bà sẽ quay lại hỏi một lượt xem có nghe rõ không? Sau khi mọi người không có ý kiến gì, sẽ đến phần hỏi đáp.

Có lẽ là những câu hỏi đã được chuẩn bị sẵn từ nhà, bà cô bắt đầu hỏi chúng mình từng câu, từng câu một về những điểm trong vụ án mà bà còn thắc mắc. Sau khi hỏi xong Q thì đến lượt mình, chả hiểu sao bà tự dưng hỏi câu chẳng ăn nhập vào vụ án là sau này, có muốn đi học lại ko? Mình mạnh dạn bảo ko, vì quên hết kiến thức rồi. Và cuối cùng, bà có vẻ bất ngờ vì việc mình và Q vẫn bị tạm giam. Bà bảo cứ nghĩ mọi người đều được tại ngoại hết rồi. Sau khi hỏi xong - mà toàn là bà thẩm phán hỏi, 2 hội thẩm có vẻ chẳng hiểu gì nên cứ ngồi im, là đến phần buộc tội của bên viện kiểm sát. 2 kiểm sát viên lại 1 lần nữa thay nhau đọc bản cáo trạng, dù nghe khá chi là buồn ngủ, sau đó đề nghị truy tố mình với Q theo khoản 4, truy tố Th theo khoản 2, và Kh theo khoản 1.

Tiếp theo là phần tranh tụng, mình và Q đứng dậy trình bày lại một số vấn đề mà 2 đưa cho rằng nó hơi bất hợp lý trong vụ án. Trình bày xong, bên viện kiểm sát có thể phản biện lại, sau khi nghe 2 bên trình bày, bà thẩm phán có vẻ suy tư rồi bảo là sẽ xem xét sau... Ông điều tra mình có vẻ sốt ruột. Vì qua phần tranh luận vừa rồi, rất có thể sẽ bị trả lại hồ sơ để điều tra, mà theo các bước dần dần, nhanh nhất chắc cũng phải nửa năm nữa mới xong. Ông cũng hơi hoảng nên ông vội sang chỗ thư ký tòa, sau 1 hồi to nhỏ, thư ký nên nói chuyện với thẩm phán. Sau đó cả hội đồng xét xử đi vào phòng nghị án bàn bạc. Khoảng 20 phút sau, phiên tòa lại tiếp tục. Sau khi tranh tụng xong, bên viện kiểm sát sẽ đề xuất mức hình phạt cho từng người, Q bị đưa ra mức từ 13 - 14 năm, mình là 12-13 năm, Th là từ 3 - 4 năm còn Kh là từ 14-18 tháng. Sau đó, toàn bộ các bị cáo được nói lời sau cùng, mình chỉ nói rằng mình đã sai, xin nhận tội, mong rằng phiên tòa sẽ diễn ra tốt đẹp để mình nhanh chóng được đi cải tạo, sớm được giảm án để trở về đóng góp cho xã hội. Thực ra câu này mình cũng đã nghĩ ở nhà rồi. Thường ở các phiên tòa các phạm nhân sẽ nói rằng ăn năn, hối lỗi, mong được mức án nhẹ nhất để sớm trở về, nhưng mình thấy cái mô típ này nó nhàm quá rồi. Nên phải nghĩ ra câu kia.

Khoảng 30 phút nghị án giữa hội đồng xét xử và viện kiểm sát. Lúc đó, đội phóng viên đua nhau chụp ảnh, rồi mượn quyền cáo trạng, kết luận điều tra để chụp nầy chụp ọ. Kh bảo mình có nhắn gì về nhà ko? Mình bảo ko. Lúc ấy Q hỏi mình, liệu có muốn kháng cáo ko nếu bị xử án cao, rồi nói, nếu dưới 10 năm thì thôi, không kháng cáo làm gì.

Phiên tòa đi đến hồi kết thúc. Toàn bộ hội đồng đi ra, mọi người lại đứng dậy, lại 1 lần nữa tóm tắt lại toàn bộ vụ án, những tiền lệ xấu, những hệ lụy gây ra, rồi dựa theo pháp luật, cần được xử lý nghiêm minh để làm gương. Cuối cùng tuyên án, Q 8 năm tù, mình 7 năm, Th 4 năm, Kh 13 tháng (đã tạm giam đủ 13 tháng rồi).

Nói chung bản án đưa ra cũng ko hề nặng. Vì có nhiều tình tiết giảm nhẹ nên theo luật, có thể được áp dụng khung hình phạt phía dưới liền kề để xử (mình khoản 4 - đã áp khung hình phạt là khoản 3 - từ 7 đến 15 năm. Như vậy là xử đầu khung, đó là mức nhẹ nhất có thể khi mình chưa khắc phục cái số tiền gây thiệt hại). Phiên tòa kết thúc lúc 12h30 trưa. Mọi người cố xử cho xong vì ko muốn phải dây dưa đến buổi chiều. 1 chiếc xe ở đó, mình với Q bước lên để về trại, ông chú điều tra của mình vỗ vai động viên, cố gắng cải tạo cho tốt, để giảm án mà về...

Cả 2 đưa ngồi cùng trên chiếc xe, cách đó hơn 2 năm, cũng khoảng trưa như thế này, 2 đưa cũng cùng tay và ngồi sau xe như thế. Nhưng tâm trạng nó khá khác nhau, bây giờ ko còn nặng nề và lo lắng như xưa. 2 đưa ngồi tâm sự hỏi han về mấy người mình quen. Nhớ tới KD, em ấy đột chia tay khu mình thì chuyển sang khu Q. Mình hỏi phát Q nó bảo ngay em ấy đang yêu 1 thằng phòng nó, dạo này vui lắm, hát suốt. Mình thấy em ấy vui vẻ cũng vui rồi, bảo khi về thì cho gửi thêm lời hỏi thăm đến em ấy.

Về đến trại thì gần chiều, chả hiểu sao lúc đi thì chậm thế mà lúc về thì phóng vù vù, xui là về đến trại, lại 1 vòng coi đồ ra kiểm tra. Về buồng thì hết cơm, đành mang miếng lương khô ra gặm. Mọi người ai cũng chúc mừng vì án như vậy là nhẹ lắm rồi.

Xử xong là sinh nhật mình. Sinh nhật lần 3, buồn hơn so với mọi năm và cũng chẳng muốn chia sẻ cùng ai.

Mình xử được 3 ngày thì gặp mặt gia đình. Đó là một buổi chiều buồn, bỗng dưng cửa mở và lão quản giáo bảo mình mặc quần áo vào. Đi được nửa đường lão quay lại bảo, bố mẹ mình lên...

Vậy là, 25 tháng rồi, bây giờ mới được gặp, cảm giác vui nhưng thật sự hồi hộp... Đi ra đến cửa khám người, mấy lão nghĩa vụ trên, đi ra gặp thì đừng có khóc nhé. 😞
Chờ tầm 10 phút để làm thủ tục giấy tờ, một ông cán bộ khác đi vào, dẫn mình rẽ sang một con đường ngách, nó nằm cạnh luôn cái bức tường bao khu tạm giam, đi đến 1 dãy phòng nhỏ, mình được chỉ vào một căn phòng nhỏ với vài hàng ghế. Căn phòng được chia làm 2, ngăn cách bằng 1 vách kính. 2 bên là 2 chiếc bàn dài với vài chiếc điện thoại, trên có đồng hồ đếm giờ... Mình được chỉ ngồi vào một chiếc ghế, một ông cảnh sát bảo vệ đứng sau lưng, và bảo mình chờ 1 chút... 1 lúc sau, phía bên kia, bố mẹ mình bước vào.

Vừa nhìn thấy mình, mẹ mình khóc nức nở. Mẹ chạy lại chỗ vách kính vỗ vào vách và hỏi mình. Mình ko nghe thấy gì nhưng nhìn miệng mình biết mẹ hỏi mình có khỏe không. Mình gật đầu nước mắt rung rung. Cố gắng kìm nén. Mình ko được khóc - Mình tự nhủ như vậy. Một ông quản giáo vào bảo bấm giờ. Rồi nhắc chiếc điện thoại lên test, xong đưa cho bố mẹ mình. Hôm nay, lên thăm mình có 4 người, quy định của trại mỗi lần thăm chỉ được 4 người và phải làm thủ tục rất phức tạp và lâu, phải chờ đợi cả tiếng đồng hồ, dù rằng đã có người mách nước cho nhà mình rằng lên trại thăm vào giữa tuần thì sẽ đỡ đông đờ phải chờ đợi. Và, mỗi một lần lên thăm, sẽ được 30 phút, và 1 tháng sẽ được lên 1 lần. Bố mẹ, có lẽ đã già đi rất nhiều từ ngày mình bị bắt, nhìn qua khuôn mặt của bố mẹ mình cũng nhận thấy điều này, tóc bố bạc trắng.... Quả thật, lúc này, mình thật sự muốn khóc quá đi mất.

Ít ra, khi nhìn thấy mình, bố mẹ cũng bớt đi nỗi lo lắng khi thấy mình béo tốt, mình béo ra phải tầm 6-7kg so với ngày xưa, mẹ động viên mình cố gắng ăn uống, ở trong đây cố gắng hòa đồng, giúp đỡ mọi người. Đến lượt nói chuyện với bố, mình thấy bố ghen ngào. Chưa bao giờ 2 bố con nói chuyện với nhau quá nhiều, bố bảo cố gắng. Sau này về gần nhà cải tạo cho đỡ vất vả, bởi vì mỗi lần đi từ nhà mình lên đây là tròn 100km, mà bố mẹ cũng có tuổi, dạo này, bố lại bị gout nên suốt ngày bị đau....

Ngoài bố mẹ mình còn 2 người nữa, đó là một ông bác, chồng bác ruột mình và bà chị cũng là con 1 bác ruột khác. Ông bác là 1 ông đại tá về hưu sớm, dù còn khá trẻ, bác động viên mình cố gắng, sau này ra ngoài sẽ làm lại từ đầu. Còn về bà chị, đó là bà chị chơi rất thân với mình, năm mình học năm nhất thì bà chị học năm cuối, bà chị là người đưa mình lên HN để thi, để tìm nhà trọ... 2 chị em rất hợp tính nên thân với nhau lắm.
Bà chị hỏi han tình hình - rồi, bỗng bà chị đề cập tới Th* - người yêu mình.

Phần 16: Gặp lại người yêu

Nghe chị nhắc đến em, mình cũng hơi sốc. Nhưng mình bình tĩnh lại và bảo chị rằng, bảo với Th* là quên em đi.

Chị nhìn vào mắt mình, rồi nói, Th* bảo sẽ thu xếp lên thăm em, hôm nay bận thi nên ko lên được, sẽ thu xếp sau. Th* lúc nào cũng hỏi về em đấy.....

Thế rồi, 30 phút trôi qua thật nhanh, mọi người đứng dậy, mình cũng đứng dậy, gật đầu rồi bước đi thật nhanh, cố gắng ko ngoảnh mặt lại, ko thì khóc mất , bầu trời vẫn cứ âm u, gió vẫn

rít lên từng hồi. Về tới buồng, ai ở khu cũng hỏi thăm, tối hôm ấy, chị Tr cún lại ra hát vài bài cho mình nghe, vẫn cứ là cái giọng điệu ai oán đến nỗi lòng.

Không có gì để chém gió nhiều, mình lại chuyển sang nghe đài. Nằm dưới sàn nghe tình hình giao thông khắp thành phố, nghe về những nơi ùn tắc, những sự cố đang diễn ra và tự hỏi, liệu bao giờ mình mới có cơ hội để bước chân ra ngoài những con phố cũ ấy. Hết nghe tin giao thông sẽ là đến chương trình ca nhạc, những bài nhạc trẻ đang nổi, những lời yêu thương trao vội. Như ông chú H đã từng nói với mình, những bài hát là để gửi đi những lời yêu thương, vì thế sau này, mình hay gửi đến những cô ngy mình những bài hát mà mình thấy ý nghĩa... Và cái chương trình mình thường xuyên chú ý lắng nghe nhất, đó là 365 ngày hạnh phúc, bởi nó có chuyên mục, nơi mà những người có nhu cầu sẽ viết thư lên để chương trình kết nối với người kia để giải bày tâm sự, từ lời xin lỗi muộn màng, lời tỏ tình e ấp hay chỉ là một chút hoài niệm những dĩ vãng phai mờ...nó khiến mình nhớ lại những ngày đầu còn sinh viên, ngồi nghe say sưa trên xonefm chương trình Quick&snow, nghe những dòng tâm sự ấy, đọc thêm chút hạt giống tâm hồn nữa, xong cố nhớ hết những đoạn thật hay, thật súc tích để lúc nào tán gái còn mang ra chém gió.

Gần đến tết, mọi người được rút ra ngoài hết, chị T, chị Tr* cún, mấy ông anh ở phòng bên. Trước khi đi ai cũng bảo mình cố gắng, mọi người ở bên kia sẵn sàng chào đón mình như thành viên trong nhà. Mình cảm ơn mọi người, chúc họ có một cái tết vui vẻ. Cách tết 2 tuần, nhà mình lại lên thăm.

Lúc đó khoảng gần 4 giờ chiều, trời khá lạnh, mình được gọi bảo mặc quần áo gia thăm gia đình, ông quản giáo còn bắt mình phải thay cái quần lửng bằng quần dài. Bảo là đi thăm phải mặc cho nó tử tế nhìn cho lịch sự. Ra đến cửa thì một ông cảnh sát bảo vệ kéo mình ra hỏi, mày có con em gái tóc vàng à. Mình cầm cái tờ giấy photo chứng minh thư của những người vào thăm và nhận ra em. Mình vô cùng hồi hộp.

25 tháng 25 ngày

Em xuất hiện, mái tóc từ ngang lưng đã dài đến hông.

Vẫn khuôn mặt ấy, nụ cười trên đôi môi ấy.

Vẫn đôi mắt trong veo ấy.

Mẹ mình hỏi thăm sức khỏe mình qua loa vài phút, xong rồi chuyển chiếc điện thoại cho em. Anh có khỏe ko? Đó là câu đầu tiên em hỏi, nhưng kiểu hỏi cho có. Em vẫn nhìn mình, một cách chăm chú như chưa bao giờ được nhìn ấy. Một chút mới lạ, một chút ngượng ngùng. Em bảo nhìn anh béo lên, rồi em kể rằng hôm qua em lên nhà mình sớm, ngủ 1 tối với mẹ mình, hôm nay ngồi xe máy đi khá lạnh... Em vẫn kể, giống như ngày xưa, mình chỉ nhìn và nghe em thôi. Tiếc rằng cái tấm kính vẫn ngăn 2 đứa lại, nó như bức tường đẩy mình ra xa em... .mới 2 năm qua đi trong cái án 7 năm ko hề ngắn. Chẳng biết sau này rồi sẽ ra sao. Dù sau này có như thế nào, mình vẫn thầm cảm ơn em, có thể với 1 cô bé cấp 3 bình thường, khi nghe tin người yêu mình như vậy hẳn sẽ lo sợ và tìm cách quên mình đi. Thì đây, em vẫn lên thăm mình, vẫn nhớ tới mình. Đó đã là một trong những niềm an ủi lớn lao lắm rồi.

Mình cố gắng nhìn vào em thật kỹ, vì có thể sẽ rất lâu nữa mình và em sẽ chẳng gặp nhau. Nhìn thấy em vẫn khỏe, vẫn vui vẻ như thế này mình cũng yên tâm phần nào rồi... Bỗng dưng, em nhìn mình và hỏi: Anh có gì muốn nói với em ko? Mình ngập ngừng, thực ra cũng ngại. Quay lại đằng sau nhìn ông cảnh sát bảo vệ rồi nói, anh có nhiều thứ muốn nói với em lắm, nhưng đông quá, ngại chả biết nói từ đâu. Ông cảnh sát bảo vệ lắc đầu chép miệng rồi bỏ ra ngoài. Mình nhìn thẳng vào mắt em và nói rằng, ở đây, anh nhớ em nhiều lắm. Em nhìn và bảo rằng em cũng nhớ anh.

Quả thật chỉ muốn đập tan đồng kính này để ôm em vào lòng. Nhưng, những gì đã xảy ra liệu có thể quay trở lại. Thời gian trôi qua, đến những phút cuối, em bảo, anh cứ yên tâm, e sẽ thu xếp nên thăm anh.

Mình đứng dậy, vẫy tay chào mọi người rồi quay lưng bước đi. Cái cảm giác lúc ấy khá giống cái cảm giác lúc mới bắt đầu bị bắt, mất phương hướng, trống rỗng. Về buồng mình nằm suy nghĩ về em, về những gì mà em nói. Mình nhớ lại khuôn mặt ấy, ánh mắt ấy, xem xem có gì đó bất ổn mà mình ko nhận ra ko? Tại sao em lại lên thăm mình, lại gieo cho mình chút hi vọng. Tại sao????

Tết năm nay là một cái tết vô cùng tẻ nhạt. Chán và vô vị, năm nay còn chẳng có tí không khí gì, các buồng im ắng chứ ko hát hò tùm lum như năm ngoái, duy chỉ có bà chị bên khu trước mặt ngồi buồn cứ hát nầy hát để. Nhưng chả ai dám nhắc dù là cán bộ.

Tết được vài hôm thì mình chuyển buồng. Trước khi đi cũng kịp truyền cho thằng cu em cái cách làm ống nước để hút, khi vác bèo đồ đi, mình vỗ vai thằng cu em và nói nhỏ. Ko có sổ lưu ký thì nghe lời ông S, đừng làm ống phật lòng. Cứ sống biết điều là được.

Mình được chuyển sang 1 khu nhỏ, khu chờ đi trại, chỉ có 1 buồng ở tầng 1 và 2 buồng ở tầng trên. Và mình được ở tầng 1.

Buồng khá rộng, phải cỡ tầm 60m vuông, đủ chỗ chứa khoảng 40 người, 2 bể nước khổng lồ phải lên đến vài khối.

Buồng có 4 người, là mình, thằng Q cùng vụ mình, một ông chú tên V với 2 án ma túy trong đó có 1 án tử hình, đã được ân xá xuống chung thân năm 2011 nhưng do rắc rối một số vấn đề giấy tờ nên ông chú vẫn nằm trong diện chờ đi trại. Và cuối cùng là 1 ông anh tên T*, giám đốc của 1 công ty. Một người thông minh khá là ấn tượng.

Thằng Q vui lắm, vậy là 2 đứa cuối cùng cũng đã được ở với nhau. Nó kéo mình để đồ vào cạnh chỗ nó, chỉ mình giải chiếu cạnh chỗ nằm của nó, bảo rằng tối nay 2 đứa nằm với nhau tâm sự.... Buồng khá rộng, nhưng hiện tại đang ướt sũng nước vì nồm. Đơn giản vì phía trên gác, chúng nó toàn dội nước rửa sàn. Mà 2 cái sàn ngủ ở trên đó trong toàn cát, nước ngấm vào xong rồi ngấm qua trần bê tông rồi nhỏ xuống tầng dưới như mưa, đấy là chỗ nằm, còn chỗ nhà vệ sinh, đoạn sàn tắm thì tởm không tưởng. Nước 24/24 đều nhỏ xuống tong tong, những cái bồn nó ngấm xuống nền nhà rồi rơi xuống sau bao nhiêu ngày tháng, nó thành từng cái cục dài dần ra trông như thạch nhũ trong hang động. May sao nó ko nhỏ vào chỗ bể nước hay nhà vệ sinh. Tình hình là mình đếm phải được 20 cái khăn. Đúng vậy, với chỗ nước này thì 20 cái khăn mới đủ, cứ lau, vắt rồi phơi dài theo thành tường phía ngoài lồng khi...

Q cùng vụ mình, nhưng người nhỏ hơi gầy, lưng hơi cong, râu ria xồm xoàm nên nhìn hơi già, nhưng đổi lại, cu cậu có cái con chy* cực to. Mình đảm bảo chị em mà nhìn thấy chỉ có thể chết

mệt. Mình tủi thân với các bạn ạ. Tối tối, nó lại ngồi học đánh chắn với mấy ông anh để giết thời gian, còn mình, buồn buồn thì cứ đi lại cho đỡ cuồng chân, lâu lâu lại làm vài cái hít đất cho nó phấn khởi. Ở đây, mình lại khá ấn tượng với ông anh T*. Ông anh là giám đốc 1 công ty, đã từng đi du học ở Ý, ông anh cũng là đại diện cho 1 quỹ đầu tư nước ngoài chuyên đổ tiền cho các start up mới nổi. Bản thân ông anh cũng chuyên về các trường đại học để tuyển các bạn sinh viên thỏa mãn một số tiêu chí mà ông anh đưa ra. Ông anh bị kết tội do một khoản vay lớn mà 1 doanh nghiệp khổng lồ đứng ra vay, và ông anh là người bảo lãnh. Đến khi doanh nghiệp ấy vỡ nợ, ban giám đốc dẫn nhau vào khám thì ông anh cũng được bế vào đây. Tuy ko liên quan, nhưng bên điều tra lại moi ra được vụ việc ông anh dùng tiền công ty vào công chuyện riêng. Ông anh bị truy tố với số tiền 41 tỷ và được tặng cho mức án chung thân. Thực sự mình khá nể phục vì sự thông minh của ông anh, từ việc tuyển nhân viên, phát triển công ty đến việc dev những app trên IOS, ông anh luôn đi theo những con đường kiếm \$ một cách không tưởng. Mình vẫn nhớ về cái lần ông anh tâm sự, khi mà ông anh dùng rất nhiều các mối quan hệ và tiền để xin được cơ chế để có thể nhập khẩu các thiết bị mới và đắt tiền về cho các bệnh viện lớn thuê, sau đó ăn chia trên tỷ lệ lãi. Ông anh thời đó mua những máy chụp citi (CT) - lại còn là hàng trưng bày tại các cuộc triển lãm, sau đó làm hợp đồng cho các bệnh viện thuê với tỷ lệ 50-50.

Thời ấy, số lượng bệnh nhân hàng ngày cần chụp cực đông và gần như chả mấy bệnh viện có, chỉ chưa đầy 2 tháng anh đã thừa thu hồi vốn và bắt đầu có lãi. Lúc ấy, anh kiếm được khá nhiều tiền, nhưng ko dừng lại tại ấy, anh luôn tìm mọi cách để kiếm được nhiều tiền hơn nữa.

Ở buồng này, xa mấy khu kia nên chả nghe được đài, muốn nghe thì phải leo lên trên thành bể, ở đó có 1 cái cửa sổ nhỏ. Ghé tai ra để hóng thế nên, chẳng có gì giết thời gian lắm. Ngoài việc đánh chắn, chém gió rồi đi ngủ. Hằng ngày, ông chú V vẫn dành nửa tiếng để niệm phật, có lẽ đó là thói quen gần như của tất cả phạm nhân tử hình ở đây...

Vì bên cạnh buồng là 1 cái vườn trồng, nơi cống nước các khu đổ dồn về, thế nên vào lúc này trong buồng ko những nồm mà còn cực kì nhiều muỗi. Phải gọi là muỗi như mưa. Nằm trong màn 1 lúc thôi thì muỗi đậu ngoài màn chắc phải cả trăm con. Chúng nó đậu từng mảng từng mảng khắp buồng. Mình nhớ hôm tết, ngồi chém gió với mấy người trong buồng, mình vỗ muỗi rồi để ra 1 cái đĩa, đến giao thừa đếm được gần 4 chục con, thế mà sang đây, nó ko là cái đình gì cả. Mình thì lười mặc màn, nên mạnh dạn cứ trùm chăn mà ngủ.

Quanh quẩn thời gian lại trôi, mình lại đi gặp gia đình. Lần này chỉ có bố mẹ, ko có em. 1 chút hụt hẫng nhưng rồi mình bình tĩnh lại ngay. Dù sao, nên để cho em có cuộc sống riêng. Mẹ cứ trách mình tại sao ko chống án, rồi gia đình sẽ tìm cách lo. Nhưng mình hiểu ở cái cấp tòa án này có muốn lo thì bao nhiêu tiền cũng chẳng đủ.... nên mình chỉ lắc đầu. Mẹ cũng buồn bảo nhà chẳng lo được cho con. Mình nhìn mẹ và bảo bố mẹ nuôi con như thế này là vất vả lắm rồi. Mẹ dặn, khi nào lên trại, tìm cậu A... Cậu sẽ lo cho con.

Ở đây được đúng 1 tháng rưỡi thì đi trại.

Cá tháng tư.

Mình nằm tương tư, nhớ lại ngày cá tháng tư năm ấy, nhận được lời tỏ tình rồi lại phân vân chả biết hư hay thực.

Chiều hôm ấy vừa mở cửa thì Q với anh T được báo là dọn đồ. Vậy là đi trại rồi. Mà đi tầm này thì chỉ loanh quanh ở trong Tp này thôi. Q nó bảo gia đình nó lo cho về gần nhà nhưng chắc ko được. Cả mấy anh em ôm nhau bịn rịn, quả thật chả dám hẹn ngày về.

Tối hôm ấy, ông chú V ngồi giã lạc, xong trộn với ít muối nhét vào bèo đồ của mình. Bảo rằng lên trại, có thể tiền chưa vào thì vẫn có cái mà ăn, không thì khổ lắm.

Đêm hôm ấy, chỉ còn 2 chú cháu nằm trong 1 cái buồng quá thừa thãi và trống vắng. Nửa đêm hôm ấy, vẫn nhớ là có lính mới, hình như là một cô gái bế theo đứa con nhỏ, nó khóc suốt vì sợ. Mình lại lắc đầu, vậy là lại 1 số phận đáng thương bước chân vào đây. Sáng hôm sau cửa mở sớm.

1 ông đại úy đi vào bảo mình dọn đồ đi trại, mình cầm túi dọn đồ đạc thì lão bảo chỉ xin ít giấy vệ sinh rồi ra ôm bồn cầu 🚽. 15 phút sau, mình sau khi kiểm tra từng ly từng tí đồng đồ, bị giữ lại cái gối rồi trả tiền lưu ký còn thừa, hơn 800k một chút. Xong rồi lên xe thùng chờ đợi.... Tầm 7 giờ sáng, xe bắt đầu khởi hành.

Xe chạy khá nhanh, rẽ sang con đường tỉnh lộ nhỏ, mình hồi hộp nên chả thể nằm im ngủ được, cứ 1 lúc lại ngó lên cửa sổ nhìn xem đang đi đến đâu. Gần 2 tiếng, tại gần khu giáp ranh giữa 2 tỉnh, ô tô rẽ vào một con đường nhỏ, gần 2km nữa thì đi vào cổng trại. Cửa mở, mình đi xuống ngồi 1 góc sân chờ làm thủ tục.

Sân trại khá rộng, 1 bên là ao cá bên cạnh là 1 khu nhà, chắc là của đội chuyên về làm ao thả cá. Đối diện bên kia là 2 dãy nhà lớn, đó là phòng làm việc của trại, mình ngồi phía góc này sân, nơi có 1 đài phun nước được đắp đầy nằng tiên cá bằng xi măng, bên cạnh là 1 đội đang cắt tỉa cây cảnh - 1 trong những đội thuộc dạng quan hệ của trại, với công việc chính chỉ là trồng và cắt tỉa cây phía ngoài này...

Khoảng 20 phút sau, mình được tháo còng rồi 1 người dẫn vào cổng chính khu cải tạo. Cổng khá lớn, với khá nhiều người, bất kỳ 1 phạm nhân nào đi qua cũng được khám vô cùng kỹ lưỡng. Và chả hiểu sao mình bị thu luôn cái quần bò (thực ra nếu như cải tạo ở trong trại chính này thì gọi luôn là ko đến tuổi được mặc quần bò) trong lúc khám, mấy lão quản giáo đứng bàn nhau, xong rồi 1 lão ra làm câu trông khỏe như này cho đi đội đá cũng được đấy (theo mình nghe ở trên tạm giam, một số trại có đội đá, đội gạch là những đội vất vả và nặng nhọc, nhiều người yếu là ko làm nổi) và nó cũng là 1 kiểu dọa để làm tiền. Để được vào trong những đội đỡ vất vả, bạn nên bỏ tiền ra....

Mình thấy 1 ông trung tá đi vào bảo cho mình vào 32.

Vậy là, bắt đầu những bước chân đầu tiên của những năm tháng cải tạo.

Phần 17: Khu cải tạo

Bonus: có thím nào càng lớn càng nhất gái như mình ko? Mình ở khu trọ này ngót nghét cũng hơn 1 năm rồi. 2 bên phòng là 3 em toàn 99 2k, ấy vậy mà nửa năm mới biết tên các em, nói chuyện thì chả bao giờ đến được câu thứ 3. Ấy thế mà, ngày xưa mình đâu có nhất gái như thế. Năm lớp 3, lớp trưởng lớp mình nhìn khá xinh gái, hôm ấy đi học môn tiếng anh, mình học được câu i love u. Khi cô gọi mọi người lấy ví dụ về mấy thứ đang học, mình mạnh dạn đứng dậy gọi tên bạn lớp trưởng, rồi bảo là i ❤️ u. Cả lớp cười như ong vỡ tổ. Ấy vậy mà sau này, thấy bạn ấy có cái bốt to to ở tay, xong lại có đầy lông, mình nghĩ người yêu mình phải hoàn hảo, thế nên mình ứ thích bạn ấy nữa.

Năm lớp 4, mình thấy lớp mình lại có 1 bạn xinh lắm, nhưng bạn ấy to con, to hơn cả mình nên mình nghĩ phải có cách gì gây sự chú ý. Hôm ấy, giờ xếp hàng ra về, nhìn thấy bạn ấy, rồi nhìn

xuống chân thấy có 1/3 cái bánh mì vắt đi, đúng rồi, mình cầm miếng bánh mì gọi tên bạn ấy rồi ném thẳng về phía đó, nghĩ rằng bạn ấy sẽ tránh được và sẽ đuổi theo mình. Ấy thế mà thế quái nào miếng bánh mì nó ộp thẳng mặt bạn ấy. Bạn ấy dọa mách cô, từ hôm ấy, mình cũng chẳng thích bạn ấy nữa.

Năm lớp 6, mình lại thích cái bạn lớp trưởng lớp mình, bạn ấy xinh, học giỏi, mình hay đầuêu mấy trò vui cho các bạn ấy nên cũng hay chơi với nhau. Nhưng mà mình học thì ngu, nên càng ngày càng đi xuống. Tới năm lớp 7 mình hết thích bạn lớp trưởng vì bạn ấy chuyển sang lớp khác. Nhưng mà thực ra, tại vì năm ấy, có 1 bạn xinh gái lắm chuyển đến lớp ấy rồi ngồi cạnh mình. Thế quái nào thích nhau thôi mà cả lớp biết, dù mình chỉ còn giữ trong lòng đêm về viết tên bạn ấy vào trong mẫu giấy thôi.

Thế rồi bị trêu nhiều quá, 2 đứa đâm ra ngại nhau rồi chẳng nhìn mặt nhau nữa, cả năm lớp 8 hai đứa tránh mặt nhau...

Năm lớp 9, mình được gái viết thư làm quen, mình mạnh dạn đồng ý rồi đề xuất luôn là yêu nhau đi cho nó nóng. Ấy thế mà em ấy bảo chúng mình làm bạn thôi. Ừm, mình nghĩ nếu làm bạn thì cần quái gì thư với từ nữa, thế là đẹp. Mấy hôm sau em ấy khóc, bảo nước cờ ấy sai rồi, cho em ấy đi lại. Mình bảo "đểu" và mạnh dạn rủ con hàng xóm lên xe mình đèo mấy vòng qua trước mặt em ấy, và cái kỷ vật cuối cùng em ấy dành cho mình là nửa viên gạch chỉ giữa đầu con mini tàu.

Lên cấp 3, mình gác lại niềm đam mê gái gú, mình bắt đầu chat chit yahoo, do đường truyền khá lờm, quán nét lại khá đông, và cái tốc độ đường truyền ko thể phát triển kịp thời cùng nền văn hóa nhật, sau những tháng ngày làm bạn với cô Thảo, cô Thủy,... Cuối cùng mình lại chuyển sang chém gió cùng các em mà mình thấy xinh, mình sẽ đi vào quán, có em nào xinh thì mình sẽ ngó qua xem trộm nick yahoo, sau đó tìm cách add rồi bốc phét này bọ.

Mình làm quen được với 1 con em gần nhà đứa bạn cùng lớp, 2 anh em chơi rất thân nhau nhưng chỉ là trên mạng. Em ấy phân vân về thi vào trường nào, mình động viên em ấy rất nhiều, và khi nói chuyện với bạn mình, em ấy bảo rất là cảm kích. 1 ngày, khu em ấy sang khu mình giao lưu văn nghệ. Con bạn mình kéo mình xuống bằng được để xem em ấy hát. Ấy vậy mà thấy em ấy xinh quá. Mình bỏ về.... và nhận ra rằng, mình càng ngày càng nhạt gái.

Khu cải tạo

Mình được dẫn đi vào khu bên tay trái, nó nằm ở cùng khuôn viên của bệnh xá. Đó là phòng của đội trồng cây cảnh và đội vệ sinh phòng ban. 2 đội toàn thành phần con ông cháu cha của trại. Khu được khóa cổng và có một lão đứng tuổi đang cầm chìa khóa. Khi biết buồng mình được vào, lão có vẻ hơi ngạc nhiên, rồi hỏi mình ai xin cho vào. Mình trả lời thì lão gật gù. Xong hỏi mình ở đâu về, mình bảo ở ***, lão bảo tao cũng ở ***, mình hỏi tên lão, lão bảo tên Th*. Mình hỏi có phải lão làm tự giác ở khu F ko? Lão gật đầu.

Hóa ra là lão Th*, cũng là 1 trong những người chạy ngoài như ông anh G. Án lão cũng lằng nhằng nên tạm giam cũng được 5 năm, lão bị đóng buồng lại do 1 lần tuồn thư với ảnh của người nhà vào cho 1 phạm nhân, trong 1 lần đập buồng thì phát hiện ra... Lão gọi một ông chú tên H" ra, bảo dẫn mình vào buồng. Buồng ở đây nhỏ, cả buồng chỉ có khoảng 30 người, và ăn ngủ tùm lum hết, vì toàn con ông cháu cha nên gần như ko bị thiết quân luật như các khu khác nhiều, 1 góc phòng được dọn để tập trung đồ đạc túi xách. Mọi người ngủ sao cho chừa được lối đi để mọi người tiện đi lại. Nhà vệ sinh không rộng, nước được bơm nên bể chứa trên nóc nhà. Đối diện buồng mình là buồng nhốt của bệnh xá, những ai bệnh hay ốm nặng, sẽ ko phải đi làm thì sẽ được nhốt thẳng lên đây. Nhưng nếu cứ ở lâu thì sẽ được đánh giá là cải tạo yếu - và sẽ ko được giảm án.

Cạnh buồng mình là buồng cho đội làm gạch, và cũng có 1 ông anh khác cầm chìa khóa, khi nào gần đến giờ cơm thì mở cửa buồng cho đội ở nhà đi ra ngoài, còn không thì cứ đóng chặt ở trong buồng. Kế buồng đó là buồng thăm khám bệnh nhân.

Lúc mình vào buồng có 1 đoàn phạm nhân mới nhập trại, sau khi nhập trại thì sẽ được đi kiểm tra sức khỏe, xong sẽ đi cắt tóc. Ở đây phụ trách mảng cắt tóc có 2 đứa, trẻ nhưng cắt khá nhanh, chịu khó nịnh mẩy câu thì sẽ ko bị cạo trọc đầu mà còn được tạo kiểu.

Lần đầu tiên trong đời ngó lên trời mà lại có cảm giác cái bầu trời cao xanh đến thế các bạn ạ. Ngót 2 năm rưỡi rồi mới được nhìn thấy bầu trời, và chợt nhận ra nó đẹp làm sao. Đứng giữa đường hít một cái thật sâu để cảm nhận được cái mùi không khí thoáng đãng.

Trại khá rộng, đi từ cổng chính vào bên tay phải là khu nam. Được chia thành từng khu nhà phân làm 2 dãy và đánh số thứ tự. Mỗi một khu nhà có 1 dãy tầm 4 buồng lớn, số lượng người tầm từ 80 - 100 tùy buồng. 1 phòng chia cơm, 1 khu để tắm và 1 sân nhỏ. Trong phòng chia cơm, mỗi người sẽ có 1 cặp lồng ghi tên, đến giờ cơm sẽ có 2 người phụ trách việc mang cơm và canh chia vào cặp lồng cho từng người. Tiếp theo qua đoạn chính giữa chệch sang trái xít là bếp. Nơi đây là chỗ để đội bếp nấu ăn phục vụ cho toàn trại - bếp nó gần đối diện khu bệnh xá bọn mình. Và qua khu bệnh xá chính là khu nữ, được rào thêm bằng 1 lớp cổng khá kín và có người canh nghiêm ngặt, để tránh tình trạng có phạm nhân nam nào bén mảng vào. Trại khá đông, khoảng 2k người nên ở đây phức tạp là chuyện khá bình thường. Nơi này thì chuyện gì cũng có, và cái quái gì cũng có thể xảy ra.

Ông chú H" đón mình về ở cùng. Ở buồng này toàn đội làm ở ngoài, nên đa phần ko ăn uống và sinh hoạt ở buồng. Đến bữa chỉ có đội nhà ông chú H" là về buồng ăn cơm, còn các đội kia toàn nấu nướng và ăn ở ngoài. Ông chú H" ở tự giác ở nhà, sáng dọn gọn lại các chỗ bày bừa trong buồng rồi quét dọn nhà cửa, bơm nước cho đầy bể. Đến giờ cơm đến thì mang một chiếc bình giữ nhiệt ra lấy cơm, rau đủ ăn. Phần còn thừa khá nhiều bọn mình lại mang xuống cho 1 khu khác chơi thân, để anh em khu ấy có phần ăn nhiều hơn. Đồ ăn thì đội ông H" mua và nấu sẵn ở ngoài, đến giờ mang về bày ra là ăn thôi. Tiền mỗi người khoảng 2 triệu 1 tháng, đưa cho vợ ông quản đội. Cứ cần gì ăn thì bảo bà đi chợ mua về cho nấu.

Tối hôm ấy, mình được dẫn đi chào 2 người, 1 ông chú già bên đội tự quản, đang ngồi đánh cờ, và 1 trưởng buồng, lùn và khá trẻ, đang nằm ôm điện thoại nhắn tin cho gái.

Nhắc đến điện thoại, thì nói luôn là có, lúc nào cũng sẽ có, nó là điều ko tránh khỏi, tuy rằng nó là đồ cấm kỵ. Ở đây, mua điện thoại ko khó, 700k 1 cái đen trắng, 1 triệu sẽ được thêm sạc. Cái chính là bạn cầm có dùng được ko? Và có giữ được ko? Có những người mang về buổi chiều, tối đã bị thu, là chuyện quá đổi bình thường, mà nếu bị bắt ở trong người thì xác định là kỷ luật rất nặng... cùm 7 - 14 ngày, năm ấy ko được xét giảm án, chuyển sang đội làm việc vất vả, và thậm chí là ăn đòn vì đơn giản là số má ko có, chưa đến tuổi được dùng điện thoại...

Mình được thằng cu em nằm cạnh cho mượn điện thoại, đầu tiên gọi về nhà để báo tin đã lên trại. Sau đó gọi cho nyc. Số mình vẫn nhớ, vẫn thuộc dù 2 năm rưỡi rồi. Hồi hộp lắm, bấm số mà tay vẫn run run. Đầu bên kia 1 giọng gái vang lên, nhưng rồi lại bảo nhầm máy. Lần thứ 2 gọi lại và thấy đúng là nhầm thật. Cuối cùng nghĩ chắc 2 đứa ko còn duyên với nhau, nên đành bỏ đi. Gọi cho mấy đứa bạn ở cùng nhà trọ, thấy chúng nó có vẻ vui, chúng nó gọi nhau rồi bật loa ngoài, từng đứa ghé mồm vào dt hỏi có nhận ra ai ko? Rồi đứa nào cũng động viên cố gắng. Tự dưng thấy tủi thân, mắt lại rưng rưng nhưng may sao chẳng khóc.

Ngày hôm sau, đang ngồi thì được gọi ra ngoài, 1 ông cán bộ đưa mình ra gặp ông cậu mình cũng đang làm trong trại, ông cậu bảo rằng đừng nghe chúng nó xui gì cũng làm, chúng nó đưa tiền, đưa điện thoại thì đừng dùng. Mấy ông bảo cho ra ngoài làm đội vệ sinh phòng ban cho gần

các ông ấy nhưng thôi đừng đại, tao xin cho mày ra ngoài ca lễ, ra đấy thoải mái mà rê. Ko đặt đồ như ở đây. Xong rồi động viên mình 1 chút rồi đi. Mình lại về buồng hếch mông lên nằm ngẫm nghĩ sự đời. Cứ chiều đến, xếp thành 2 hàng điểm danh quân số rồi lại vào buồng, nằm xem ti vi chán rồi ngủ. Lẽ ra là phải đi học nội quy trại, nhưng mà mình thuộc dạng có chút quan hệ nên ko phải làm gì thành thử khá là rảnh rỗi.

Hôm sau mình được phát 2 bộ quần áo Juventus, vàng, nhận rồi mình mới biết rằng quần áo thì rộng thùng thình, quần thắt bằng dây rút, áo thì ko cổ, ko cúc. Và mình được rí tai rằng quần áo muốn đẹp thì 300k rồi chuyển số đo cho mấy em ở đội may. Chỉ 1 hôm là có. Ông chú H" phẩy tay bảo đi với chú, cần gì may. Rồi ông chú dẫn xuống 1 khu cải tạo, sau đó được 1 cậu dẫn vào buồng ăn, 1 góc buồng treo đầy quần áo, cậu ấy bảo cứ lấy đi, chọn cái nào vừa rồi lấy. Mình chọn 2 bộ đẹp đẹp rồi mang về.

Ở buồng mình có 1 ông già quét dọn linh tinh ở khu nữ, có thể vì ông già lắm rồi, nên cán bộ nghĩ rằng cho ông vào khu nữ cũng chả sao. Ấy thế mà mình lại chẳng thấy ông vô hại tí nào. Hôm ông về sớm, cười cười mặt rất gian, ông quay sang bảo tao vừa đi thì bắt được cái khăn đẹp lắm, rồi lão chìa ra, nó là cái quần đùi bò của em nào đó, rồi lão ngồi hít hít, miệng ko ngừng kêu thơm.... Đang ngồi lắc đầu thì ông chú H" chạy vào bảo mặc cái quần Juventus vào rồi ra nhanh, con người yêu chú nó đi thăm gia đình. Thế là mình lại lóc cóc dậy theo ông chú. Ra chỗ cột cờ hóng tầm 5 phút thì thấy 1 cán bộ nữ đi trước, sau đó tầm 5 - 7 mét 1 con bé đi theo sau. Ông chú liền đi theo sau cách tầm 1m vừa đi vừa hỏi mấy chuyện vô thưởng vô phạt, đến gần cổng khám thì ông chú quay lại. Cả 2 lại đi xuống khu nhà ở phía dưới để chơi. Vừa gặp mấy ông anh ông chú lắc đầu kêu xấu lắm, vậy là hôm nay ông chú mới được gặp mặt cô người yêu mà ông chú hằng ngày nhắn tin.

Ông chú vỗ vai mình bảo rằng, để chú bảo mấy con bé dưới ấy tìm cho mày con người yêu cho đỡ buồn, dưới đấy gái trẻ đầy.

Tướng trại.

Ở trên trại, có 1 số thành phần mà mọi người xếp vào là thành phần tướng tá. Đầu tiên là trưởng buồng. Trong buồng, trưởng buồng thường được chọn là người có quan hệ, có tiền, có anh em và do cán bộ sắp xếp vào. Họ sẽ duy trì trật tự, kỷ luật buồng theo 1 truyền thống nào đó. Nếu bạn ko có lượng anh em đủ mạnh và dàn cán bộ chống lưng, thì khuyên bạn đừng lên bắt lại họ, cái kết cho những suy nghĩ này thường là những trận đòn thừa sống thiếu chết. Thành phần thứ 2, là đội tự quản phạm nhân, đó là đội trưởng của các đội lao động. Họ sẽ quản lý các đội khi ra ngoài lao động, quản lý từ con người đến việc đảm bảo chỉ tiêu mức khoán cho từng phạm nhân, thường thì nếu làm ko đủ khoán hay cò quay, thì ăn đòn là chuyện cũng bình thường. Khi đội lao động thì đội trưởng chỉ đi lại xem xét, xử lý sự cố, còn lại thường thì ngồi uống nước chè, chém gió qua ngày.

Thành phần thứ 3 là thành phần cực giàu, cực kỳ nhiều mối quan hệ. Có thể họ cũng phải làm việc nhưng những việc cho có và nhàn hạ. Họ gần như có 1 vùng trời riêng mà bình thường chả ai muốn xâm phạm. Có những người có thể bỏ tiền ra mở 1 phân xưởng, xây cho trại 1 cái sân bóng, hay gì gì đó.... Và bạn cũng cần phải nhớ, ko phải cứ có tiền muốn đầu tư cho trại là trại sẽ nhận, đội tiền nhiều trong trại ko thiếu, nhưng nó phải có cái tầm trong mối quan hệ.

Thành phần thứ 4, là 1 thành phần khá đặc biệt. Đây mới đúng nghĩa của từ tướng trại, 1 thành phần phải nói là được sự chống lưng từ ban quản lý trại đến sự ủng hộ lớn từ tập thể phía phạm nhân. Người này thường sẽ đứng ra dàn xếp nhiều vụ việc lớn của các phạm nhân trong trại, giữ cho mọi việc duy trì một cách ổn định. Ở nhiều trại, người này có thể lực khá lớn, đội trưởng buồng - tự quản gặp họ là ngoan như cún, khấp nép chào từ xa.

Ở trại, nhiều thành phần phức tạp ko tưởng. Đầu tiên là tránh đội chung thân. Vì đơn giản, đội chung thân thời gian đầu cải tạo gần như vô ích, nên họ chẳng cần gì cả. Theo luật, nếu cải tạo đủ 12 năm và có 4 năm liên tục cải tạo khá. Vì vậy, trước 8 năm đầu họ ko cần cải tạo cũng chả mấy ai bắt bẻ... Mà đội chung thân thường được ở những khu riêng biệt, họ ở lâu, am tường mọi thứ về trại, thế nên, có 1 lời khuyên là đừng bao giờ va chạm với đội chung thân - vì cán bộ trại còn ngán ngấm.

Tiếp theo có thể kể đến những thành phần, kiểu chán đời, bất cần, anh em chúng mình hay rỉ tai nhau rằng, chiều chiều, cái thời gian nghỉ ngơi tắm rửa mà thấy thẳng nào cứ ngồi thần thờ ngoài gốc cây, thì cũng tránh xa ra.

Ở đây trộm cắp cũng nhiều, buôn bán cũng nhiều. Rất nhiều người bị gia đình bỏ rơi, có thể vì xa lại nhà nghèo nên ko có điều kiện lên thăm gặp, cũng có thể gia đình chán quá rồi chả thèm lên thăm. Vì thế họ tìm mọi cách để tồn tại, từ làm xe phục vụ các đại ca có tiền, từ sáng pha đồ ăn, đấm lưng, tắm quất, rửa bát, giặt quần áo.... Nói chung nó ko khác gì cái xã hội thu nhỏ với người này người kia.

Lừa lọc nhau cũng khá nhiều. Và bị dính thường là những lính mới ngu ngơ ko biết gì. Khi vào trại, ngu ngơ ko biết gì có thể nó sẽ đến làm quen với bạn, hướng dẫn bạn cho đỡ bơ vơ, đưa đi cho bạn mượn để dùng, đưa bạn thuốc để hút xong rồi đến sáng hôm sau có thể có việc gì đó kẹt tiền, sang vay bạn vài trăm một triệu, với lời hứa chắc như đinh đóng cột là mai hay ngày kia sẽ trả. Thế rồi số tiền đó nhanh chóng vào mấy ván bài, 1 trận bóng, hay vài tép để hít.... Thế nên, mình chả lạ gì hôm ấy, lúc điểm danh đóng buồng thì thấy có 1 thằng trèo lên nóc nhà, ai khuyên cũng chả xuống. Cán bộ gọi khản cổ nhưng nhất định cứ đòi ở trên nấy. Hỏi tại sao, thì bảo đánh bạc nợ 20tr nhưng ko có tiền trả. Bây giờ mà về buồng chúng nó đánh chết. Cuối cùng phải vài ông phạm nhân trèo lên mới kéo xuống được, nhưng mình nghĩ đêm nay ở buồng chắc cu cậu cũng khó mà yên ổn.

Mình để ý, buồng mình có khoảng 5 cái điện thoại, ông H", 1 thằng cu em nằm cạnh mình, cu trưởng buồng và 2 đứa nữa. Cứ tối là lại chui vào nhà vệ sinh, hay là nằm tại 1 góc phòng để cửa sổ ko nhìn thấy được rồi nhắn tin tán gái, toàn điện thoại đen trắng thôi (máy cò) - thằng em thuộc đội dọn dẹp vệ sinh tòa nhà làm việc bảo mình rằng. Máy cảm ứng bọn em để ngoài đội ngoài trại, đi làm tranh thủ nhiều lúc lướt fb một chút... Còn ở đây, tét mới mang máy xịn vào, chứ giờ chỉ mang máy này vào thôi vì ở đây đập buồng liên tục, zích lại nhiều. Nên dễ mất lắm. Mà dễ mất thật. Ngay tối thứ 2 mình ở đó đã đập buồng.

8 giờ tối, đang nằm xem ti vi thì nghe tiếng lạch cạch mở cửa. Ngẩng mặt lên thì đã thấy xung quanh cửa sổ nào cũng có 1 - 2 ông vũ trang đứng ngó rồi, sau đó là hơn chục người đi vào buồng. Tất cả đứng im, khám từng người rồi dồn hết vào góc nhà. Từng mẫu chăn, gối, màn được lục bằng sạch, máy rà kim loại hoạt động hết công suất. Và khi đội đập buồng rút đi thì cũng mang theo hết mọi thứ... Thằng em rỉ tai mình nói rằng, tháng này mua 3 cái dt rồi, mất hơn 2tr. Mẹ nó ở nhà chửi ầm ỹ. Bình thường, ở các khu khác thì máy ở chỗ thẳng nào nằm thì

thằng ấy chịu đầu sào, sau đó rồi tính. Ở buồng này là cá biệt, chỉ cần ko bắt được ở trong người thì cũng ko sao.

Ấy thế mà hôm sau, thằng cu em nó lại mang điện thoại về. Mình thì sợ chết khiếp chả dám sờ vào. Đang cầm mà nó vào khám, thì lại mất cả đồng tiền cũng ko biết có lo được ko ấy chứ. Mình tò mò hỏi là ko có chỗ nào dấu à. Nó bảo dấu thì nhiều chỗ lắm, nhưng rồi cũng bị bọn zích nó chỉ điểm thôi. Chả bao giờ được lâu cả. Chúng nó giấu đủ chỗ rồi, từ trên quạt trần đến cho vào túi nhét xuống nhà vệ sinh, thả vào bể nước, có những buồng nó cấy cả đá hoa lên, đào hố rồi nhét xuống nhưng cũng chả ăn thua. Có cu cậu khoét lỗ ở tivi để nhét vào, kết cục buồng bị thu luôn cả tivi.

Đã là đồ vi phạm thì luôn phải giấu.

Nhưng buồng mình ở cũng được ưu ái, đầu tiên là dao tự chế, làm từ mấy mảnh sắt mài sắc. Ko bị thu.

Thứ 2 là sục, dùng để đun nước. Ở đây họ làm sục bằng cách dùng nhiều lá sắt mỏng ghép lại với nhau, rồi nẹp 2 bên bằng mấy thanh sắt dài. Dây điện sẽ nối vào 2 đầu nẹp đó còn đầu bên kia thì sẽ nối vào 1 cái phích cắm. Đun nước bạn chỉ cần thả cái sục vào trong cái bình giữ nhiệt, đổ nước ngập cái sục rồi cắm vào ổ điện, chờ cho nước sôi là được.

Phần 18: Phân đội, về phân trại

Mấy anh em luôn tìm cách bảo mình xin về đội mà làm, vì mấy đội ở đây, đội nào cũng nhàn. Mình cũng tí thì xiêu lòng. Còn ông cậu thì sau 1 hồi dẫn đo thì bảo rằng mày cứ ra chỗ này đi, ở đây có vẻ ổn hơn đấy. Thế là mình cũng mặc kệ, mình cứ nhõn nhơ đã. Ăn, tắm, ngủ rồi lại lượn đi chơi. 6 ngày trong trại lớn thì 3 ngày bị đập buồng. Điện thoại thì bị thu khá nhiều. 2 thằng đánh nhau vì 1 thằng bị thu đt nhiều và khăng định thằng kia là zích của cán bộ.... Hôm cuối, vừa đi mượn được bộ truyện thần điêu đại hiệp về đọc, thì nghe báo dọn đồ đi ra ca lẻ, ông chú H" vút vội cái sổ đt vào túi mình rồi nói, đi ra có điều kiện thì call chú.

Mình ôm bèo đi ra đến cổng, 28 số ngồi hết dưới đất, 1 ông thiếu tá đọc tên từng đứa một. Đủ người rồi thì tất cả cùng nhau lên xe thùng. 28 đứa cùng cả đồ đạc, chui vào quả xe còn hơn cả nhét lợn, đã thế có ông còn hơn 90kg. Ấy thế mà cũng chui vào hết. Đầu tiên, xe chạy vòng qua ca 2. 24 số xuống nhập trại bên đó. Vào đầu khu mình thấy có vẻ hẻo lánh, với tường gạch, đường đất. Thấy ông còn lại có vẻ nhà ở khu vực cũng gần đây, chỉ vanh vách đây là nhà thăm gặp này, đây là buồng hạnh phúc, kia là chuồng lợn, ao nuôi cá... Mình nghe mọi người nói rằng, ở đây cũng ổn nhưng nước bẩn, đen sì,... Khoan mấy cái giếng rồi mà cũng chẳng ăn thua. Khi các số xuống hết rồi, xe tiếp tục lăn bánh về phân trại tiếp theo - nơi mình sẽ cải tạo trong 3 năm tới.

Nếu trông cái phân trại vừa rồi, thì cái chỗ này còn tởm hơn nếu đi vào. Đi qua khu dân cư thưa thớt tầm hơn 500m thì tới, đầu tiên đập vào mắt chúng mình là tường đổ xiêu vẹo, rêu mốc cả lên. Nhưng mà, các anh đã truyền kinh nghiệm cho rồi, chỗ nào càng sạch sẽ càng khổ, nó ngăn nắp gọn gàng, nếu bừa bãi nó đánh cho sml, đi lính chăn màn gấp vuông như nào, thì tù còn phải sạch sẽ gọn gàng hơn như thế.

4 thằng đi qua một cái sân phơi đầy hương rồi đến trước một cái cổng nhỏ. Đó là khu nhà ở, tường chỉ tầm 2 mét, một chòi canh khá bé. Quần áo đồ dùng được giữ ra một lượt để kiểm tra lần cuối, rồi phân buồng. Mình và 2 người nữa về buồng 3, 1 đứa về buồng 2.

Nói qua một chút, ở trong khu có 5 buồng, thì 4 buồng gọi là to, tức là được thiết kế để chứa 20 người, nhưng buồng 1 thì bỏ trống để cho đội giấy làm, buồng 5 đợt đó cũng trống. Chỉ còn 3 buồng nhất người.

Vào buồng thì cả 3 tiếp tục phần khai báo lại tí thông tin cá nhân cho trưởng buồng. Rồi lại được dặn dò các việc liên quan. Trong thời gian trưởng buồng suy nghĩ tính toán, 3 thằng chúng mình được cho mượn bát đũa, mỗi thằng 1 gói mì tôm. Ăn xong thì ông trưởng buồng phân mình vs 1 lão về mâm anh H!? Còn ông còn lại thì về mâm bên cạnh. Cả buồng hơn 20 người thì chia làm 3 mâm, mâm bên ông trưởng buồng chiếm 1 nửa, ở hết bên sàn bên kia, còn 2 mâm này ở bên này, có cửa sổ nhìn thẳng ra ngoài ruộng. Mình được phân công sáng ở nhà lấy nước vào các thùng, vì buồng bên này bé hơn các buồng khác, nên sắm rất nhiều thùng to, từ 60 đến 120 lít, để khi bơm nước thì trữ vào tối còn dùng. Và sáng nào mình cũng phải đánh rửa chúng. Còn ông ở mâm bên kia thì hàng ngày phải quét nhà.

Đến chiều, chính thức phân đội, mình về đội làm hương còn 3 tên kia làm giấy.

Ở ngoài này, chính thức chia làm 2 đội, 1 đội phụ trách làm ở xưởng hương, còn 1 đội thì làm giấy tiền. Ngoài ra còn đội bếp, chia làm 2, bếp cán bộ và bếp riêng dành cho phạm nhân, 1 người đội chăn ngựa với 1 đàn rơi vào khoảng chục con, 1 người làm ở dưới lô, cách đó hơn 100 mét, phụ trách vài con lợn và ao nuôi cá. Cuối cùng là 1 người làm ngoài căn tin. Những người này đều được chia đều quân số của 2 đội.

Ở đây đi làm chỉ cần mặc 1/2 tức là bộ quần áo Juventus chỉ cần mặc quần - hoặc áo, còn lại mặc quần áo thường cũng được. Nhưng mình cứ mạnh dạn mặc cả bộ, để giả vờ ngoan đã. Mình được gọi lên, hỏi han 1 chút về án tù, xác định lại xem có đúng là con cháu hay là chỉ là hàng xóm nhờ người trong trại lo hộ. Sau đó, mấy ông chỉ mình vào kho sấy hương, bắt dọn dẹp.

Xưởng làm hương là 1 xưởng dài, có 1 dàn 20 máy làm hương, chạy 2 băng chuyền dài, 2 đầu có người gom, 1 người rải lên khung phơi, 1 người nhặt hương lỗi. Tổng cộng mỗi bên sẽ là 13 người. Đội trưởng sẽ đi quan sát và sửa và hướng dẫn các lỗi nhỏ. 1 kỹ thuật chuyên trách. 1 người trộn bột để cung cấp nguyên liệu, và 2 người phụ trách đóng gói thành phẩm.... Ngày đầu, làm vớ vẩn, ngày thứ 2 mình được tăng cường đi đóng gói hương. Đóng hương ở 1 căn nhà riêng biệt, cùng dãy nhà nghỉ ngơi với nhà ăn của cán bộ, 2 ông đóng hương ở đây cũng thuộc mâm nhà mình. Chân này cũng là chân mất tiền, bởi vì nó ko bụi bẩn, cũng ko áp lực và cũng chẳng bị soi mói.

Hương ở đây đóng thành từng bó 100g và cột bằng 1 sợi dây nhỏ, xong mua vỏ thùng các tông về đóng, từ 16 đến 20kg 1 thùng tùy theo yêu cầu. 1 ngày cứ đóng tầm 15 thùng là ok, mình mới đầu vào làm đóng được 7 thùng.

Sáng 4 rưỡi là cả buồng phải dậy, thu dọn hết chăn màn rồi đánh răng rửa mặt 15 phút. Đúng 5h kém 15 tất cả phải xong hết việc để trưởng buồng xuống nhà vệ sinh, đến 5 giờ. Lúc này trại bắt đầu phát nước sôi cho mọi người pha mì tôm ăn. Lúc ăn xong và rửa bát cũng là lúc bắt đầu bơm nước. Mình sẽ xuống rửa bát tiện đánh dọn mấy cái thùng đựng nước để tí nữa tự giác ở khu sẽ đi bơm nước cho từng buồng. 5h 25 chúng mình xuất đội, điểm danh để đi làm. Đến 10 giờ, chợ sẽ vào, các mâm sẽ cử người về nấu cơm, còn mọi người sẽ làm đến 10 rưỡi rồi dọn dẹp nghỉ. Mình về xong thì dọn mâm bát rồi xuống bếp le ve làm chân sai vặt, từ rửa mớ rau đến bê cái bát đồ ăn lên nhà. Bếp là 1 dãy nhà nhỏ tận dụng từ cái lán để đồ, có 4 cái thì 3 cái để nấu

nướng còn 1 cái có cửa khóa, khi nào nấu xong thì dao và bếp sẽ được cất vào kho và khóa lại. Bọn mình được đun bằng bếp dầu, với giá là 30k / 1 lít. Đối diện với chỗ nấu là chỗ tắm rửa, bao gồm 1 bể nước to và 1 máy bơm giếng khoan....

Cơm nước xong, 11 giờ sẽ đóng cửa, ăn đến tầm 11 rưỡi thì rửa bát đĩa và xem film, ở đây ko như trong trại chính, tivi thì lắp ăng ten và thích xem gì thì xem. Trưởng buồng sẽ cầm điều khiển chọn kênh, trưa xem xong film ở vtv3 là 11h45, tất cả mọi người đóng cửa lại ngủ. Và đến 1h chiều sẽ có kèng báo thức. 1 rưỡi đi làm và 4 rưỡi lại nghỉ. Mọi người sẽ tranh thủ tắm rửa. 6 giờ đóng cửa buồng.

Tối, sau khi ăn xong, mọi người ngồi uống nước 1 chút rồi rửa bát, sau đó ai sẽ về chỗ nấy để nằm. Đi nhẹ, nói khẽ, cười duyên. Trưởng buồng sẽ nằm gần như giữa phòng, chỗ đó sẽ đóng cửa sổ và che kín bên đó, để có thể dùng điện thoại mà ko bị phát hiện. Cả buồng có 1 chiếc và trưởng buồng cầm, ai có nhu cầu gọi điện về nhà thì ra xin trưởng buồng để trưởng buồng sắp xếp. Khi nào gọi đưa đt cho thì lặng lẽ cầm xuống nhà vệ sinh để gọi, và mỗi cuộc chỉ nên 5 - 7 phút thôi, ko thì sẽ có người nhắc.

Chúng mình nằm xem tivi đến 9h thì mắc màn, sau đó dùng 2 cái bìa chụp bóng điện lại cho tối, tivi sẽ được tắt vào đúng 10h tối. Và nó thành 1 cái nệm sinh hoạt.

Trưởng buồng mình sinh năm 85, án cướp tài sản. Hằng ngày cứ chiều đến, mấy ông trưởng buồng lại ra tập tạ, đi thể dục, chỉ có các trưởng buồng mới có tuổi được tập tạ, còn mọi người chỉ có nước đứng từ xa nhìn ngó mà thôi. Chiều đến, rảnh rỗi mình hay ra xem đá gà. Ở đây có mấy ông cán bộ thích nuôi gà, nuôi chim. Chiều đến mấy đội nuôi gà chọi ở mấy làng xung quanh lại phóng xe xuống đây, mang theo gà cho chọi nhau 1 - 2 trận giao lưu...

2 tuần sau, trưởng buồng mình về và 1 anh béo bên QN lên thay, lên làm trưởng buồng mặc định sẽ có điện thoại đút túi, tắm ở trong buồng và có người giặt quần áo cho. Anh này được cái có vẻ thoải mái hơn chút, nên cũng ko bí bách lắm. Còn mình, được chuyển từ đội đóng hương xuống làm hương.

Ở đây, mỗi ngày được khoán làm hương là 12kg tắm, tức là tính theo trọng lượng ruột que hương. 1kg tắm 20cm có khoảng 3500 que, tức là 1 ngày phải làm hơn 40k que hương. 1 tuần sẽ tính khoán 5 ngày, ngày thứ 7 những ai đủ khoán có thể nghỉ buổi chiều, còn những ai ko đủ khoán thì đi làm. Ở đây ko giống như nhiều nơi, nhiều nơi ko đủ khoán chắc ăn đấm sml còn ở đây, ko đủ thì làm việc khác bù khoán. Như mình thiếu khoán thì đi đun bột, đun trấu ...v.v từ xưởng xuống bãi tắm 300m, mỗi lần vài tạ đến 1 tấn bằng xe bò, sẽ được tính vào khoán là 10kg tắm.

Đi làm rồi mới biết, làm lâu sẽ có kinh nghiệm, từ biết máy nào xịn để chọn, rồi bảo trì, sửa chữa tra dầu mỡ ra sao, rồi xin đồ thay thế để găm, rồi chọn nguyên liệu sao cho tốt để có thể nhanh tốc độ hơn. Như chọn tắm phải đều, tròn nó sẽ khiến cho tốc độ ra thành phẩm nhanh hơn. Nếu như bạn khéo léo, tắm khoảng 2 tháng là có thể làm đủ đến dư khoán, lúc đó cảm giác cải tạo sẽ cực kỳ thoải mái.

Mình lên được 1 tháng thì bạn bè cùng gia đình mình lên thăm khá đông. Ở đây có 1 phòng gọi là phòng thăm gặp, gồm 2 dãy bàn, và phía trong có 2 buồng để vợ chồng gặp riêng nhau - trên trại gọi đó là buồng hạnh phúc. Mỗi lần lên thăm, các nhà thường kẹp 100-200k vào sổ thăm gặp, như thế sẽ được thoải mái hơn khi gặp, và nếu hôm đó có ít lượt phạm nhân đến thăm thì có thể ngồi cả tiếng được. 2 năm rưỡi cả lũ mới gặp nhau, chúng nó mang lên cho mình từ thuốc lá, nước ngọt, bánh kẹo vì sợ trong này thiếu thốn. Xong còn mỗi đứa tranh thủ chụp 1 - 2 kiểu

ảnh làm kỷ niệm. Chị mình đưa vội cho mình mẫu giấy có số điện thoại rồi rí tai mình nói rằng "sdt mới của Th* đây, số cũ nó bỏ lâu rồi"

Hôm ấy mình vô cùng hồi hộp, tối đến mình ăn cơm xong, mạnh dạn sang chỗ anh trưởng buồng mượn điện thoại, 5 phút sau mình xuống nhà vệ sinh, run run bấm từng con số. Gọi 2 lần ko nghe máy... Hoang mang, chả lẽ giờ lên trả máy luôn à, 🤔 chắc lại bị cười cho thối mặt. Thôi gọi điện cho bà chị vậy, chém gió với bà chị được 5 phút thì thấy số Th* gọi lại, mình cúp vội máy rồi trả lời cuộc gọi mới.

-Alo ai đấy ạ?

-Anh đây!

-Anh nào ạ?

-Anh Q đây, em khỏe chứ.

-A, anh à, em khỏe, sao anh lại gọi được cho em? Đây là số của anh à.?

-Không, đây là số của anh trưởng buồng, anh mượn, em đang làm gì thế.

-Em đang chuẩn bị ăn cơm - (có tiếng con gái gọi vào ăn) -Đợi tí,vào đây.....(quay ra nói với mình) Em vào ăn cơm đây, có gì em gọi lại sau nhé.....

Tiếng cúp máy tút tút.

Chưa bao giờ thấy nhói lòng như thế!?

Có lẽ, đó là sự dấu hiệu cho sự chấm hết.

Mình đi lên, trả điện thoại rồi về giường nằm. Có lẽ, mình nên quên em đi.

Một chút hụt hẫng đến lạ thường.

4h30, mình tỉnh giấc, chả muốn ăn uống gì. Tivi nó đang bật bài "chỉ còn những mùa nhớ" bỗng dưng chả hiểu sao thấy nó thấm từng câu, từng chữ một.... 3 năm rồi, bóng hình em cứ khắc ghi mãi trong lòng. Ấy vậy mà, đành phải gồng buông bỏ. Cái sự hờ hững của em, nó làm mình khó chịu quá. Nhưng biết làm gì hơn ngoài sự im lặng.

Trưởng buồng mới, tuy nếp sinh hoạt vẫn theo nếp cũ nhưng thoải mái hơn 1 chút. Tối đến ko còn phải ngồi im lặng xem phim thì mọi người có thể ngồi đánh cờ - đánh bài một cách nhỏ nhẹ ko gây ảnh hưởng đến người khác. Mình vẫn tìm mọi cách giết thời gian, cuối cùng sang bên kho giấy móc được 1 đồng sách truyện. Mình lại say sưa ngồi đọc, từ những quyển lịch sử, ngôn tình trung quốc đến những tiểu thuyết trinh thám hành động mỹ. Nó khiến cho vài tháng đầu tiên trong chuỗi ngày cải tạo của mình nó bình yên hơn.

Ở đây, cứ mỗi tháng đều có người về và người ra. Buồng mình cũng có thêm vài lính mới, nên mình thoát được cái chân cọ thùng đựng nước.

Đầu bếp chính trong mâm mình về hết án, thế là thoát được khỏi chuỗi ngày ăn món thịt xốt đậu cà chua triền miên, 1 tuần, trại cho 3 bữa lòng lợn, ở trên tạm giam, 2 năm rưỡi ăn được 1 bữa lòng lợn, sao mà nó ngon đến thế thì về đây, nhìn thấy lòng lợn đã thấy ngán đến tận cổ rồi.

Ở đây được cái nó là vùng quê, nên sinh hoạt khá rẻ. Mỗi tháng nếu ko tiêu gì thì ăn uống sẽ rơi vào tầm 700-800k là ổn. Cuối tháng sẽ cộng tổng số tiền rồi chia đều cho từng người. Bắt đầu từ tháng thứ 2, mình phụ trách việc đi chợ, đăng ký mua đồ ăn cho mâm, dù chả phải nấu vì mình chưa nấu ăn bao giờ. Mình vẫn chọn chân rửa bát. Ở mâm có 2 chân rửa bát, 1 người rửa bát đĩa

lúc nấu, mình thì rửa bát đĩa lúc ăn. Dù sao, cái bộ môn rửa bát này cũng khá quen rồi. 2 mấy năm rửa bát tay nghề cũng gọi là lên đến trình độ master rồi. Ở đây có lẽ rẻ nhất là vịt, tại vì trại mình nằm cạnh 1 con đê, bên kia là 1 con sông, người dân hay quây lại để nuôi vịt, xong rồi bán khá rẻ, 1 con tầm 60k nên ở đây món mà mọi người hay làm nhất là tiết canh vịt. Sau này, bọn mình hay đánh bài làm 1 đôi vịt để hôm sau ăn. Lâu lâu làm 1 bữa cải thiện mà vẫn khá rẻ khi chia ra đầu người, 6 người 2 con có 120k, ăn 1 bữa tính ra mỗi người tất tật hết 30k là kịch.

Mình bị quý cái tạo đầu tiên trung bình - quả thật mình rất ức chế vụ đó đến giờ do chỉ là thiếu cái giấy đóng tiền án phí. Bình thường ngày xưa xử xong là có thể nhờ người nhà đóng án phí cho thư ký tòa ngay sau phiên xét xử. Nhưng sau này tòa sẽ ko thu nữa mà phải sang bên thi hành án đóng. Đợt đó nhà mình lên đóng thì bên đó lấy cơ giấy tờ gì đó rồi cố tình làm trễ thời điểm đóng án phí của mình. Sau này mình được kể lại khá bức mình, nếu mình mà ở đấy, thì sẽ ghi âm lại toàn bộ quá trình chúng nó thoái thác để từ chối việc đóng án phí của mình... Mấy con lợn ấy, sau này kiểu gì cũng bị nghiệp quật.

Phần 19: Chuyển mâm, liên lạc lại với người yêu.

Nhiều người sẽ tò mò tại sao mình lại chọn thời điểm này để viết lại những câu chuyện này, thực ra mình đã ấp ủ viết từ khá lâu rồi, đó là một lời hứa mình đã tự nhủ là sẽ làm sớm, nhưng mà do mình lười, vì đơn giản nó viết ra hơi dài cũng như để sửa lại nó sẽ mất rất nhiều thời gian. Nhưng thời gian tới mình muốn tập trung thời gian để làm tìm 1 công việc khác tốt hơn, nên trong những lúc mọi người nghỉ dịch như này, mình sẽ cố gắng viết lại, để thực hiện lời hứa năm xưa. Mình ko thể để mình là 1 kẻ thất hứa được

Công việc cải tạo thì chả ổn tí nào, khoán thì âm suốt ngày, mỗi tháng đều âm thêm đến 2 chục cân, đã thế suốt ngày dầm dẫm vào tay, chân tay quần áo thì đầy dầu mỡ. Về thì chỉ ăn, xem tivi rồi ngủ. Đêm thì vất tay lên trán nhớ lại ngày xưa và nhớ cả người yêu cũ, đôi lúc lại nhớ cả vợ thằng bạn.

Sang tháng 7, mọi người trong trại bắt đầu lại háo hức chờ đặc xá. Như truyền thống các năm, tầm giữa tháng 7 sẽ bắt đầu công bố thông tin về việc đặc xá, xong rồi sẽ có thông tư hướng dẫn gửi về trại để lọc những phạm nhân đủ điều kiện để xét duyệt. Ai cũng hóng từng ngày, từng ngày một. Ấy vậy mà cả tháng 7 qua đi, đến tháng 8 mà vẫn ko có tin tức gì. Cho đến khi trại thông báo về việc chuẩn bị cho chương trình giảm án, mọi người có vẻ buồn, bởi vì chính thức sẽ ko có đặc xá. Năm duy nhất trước đó ko có đặc xá là 2012. Những người thiệt thòi nhất là những người vừa đủ điều kiện để hưởng đặc xá, nếu năm sau có, thì tính ra bình thường họ sẽ mất thêm 1 năm trong trại.

Vì ko có đặc xá, nên mọi người bắt đầu làm hồ sơ giảm án. 1 năm sẽ có 3 đợt giảm án, 1 đợt trước Tết Nguyên đán, một đợt vào 30/4 và 1 đợt vào 2/9. Điều kiện là phải đi đủ 1/3 mức án và đủ quý cải tạo từ khá - tốt trở lên theo quy định thì sẽ được xét duyệt, mỗi năm 1 lần, dao động trong khoảng từ 01-36 tháng. Không có đặc xá nên mọi người có vẻ buồn lắm, mấy hôm liền mọi người đều chỉ ăn uống xong nằm xem ti vi, chả ai buồn nói với ai một lời. Ngày 2/9 cứ 3 người thì được cho 1 con vịt, nhà mình cũng được 2 con. Kể ra, ra ngoài này ăn uống cũng sướng hơn trong trại chính, trong trại chính thì thịt phát thường chỉ là thịt quay, mỗi người được 1 miếng bằng nửa lòng bàn tay, nói chung như vậy là tốt hơn so với ở tạm giam rồi, cả tuần mới được phát một lần mà lần nào cũng toàn được mấy miếng thịt mỡ to ngập mồm. Qua

đợt này, mấy anh em bên ông buồng trưởng muốn kéo mình sang bên mâm bên đó. Một vì bên đó có một ông anh tên M “béo” cũng ở cùng thành phố với mình, mà kỳ lạ thay là mình và ông ấy cùng bị bắt vào một ngày, cùng mức án là 7 năm tù. Ông ấy cũng chỉ bảo cho mình rất nhiều những điều cần phải học hỏi khi ngày đầu bước vào trại. Ông anh là cánh tay phải đắc lực của ông anh T “béo” trưởng buồng... 2 người bàn với nhau rằng sẽ kéo mình về bên đó rồi cố gắng đưa mình lên vị trí cao hơn, vì đơn giản là án mình ở đây là cũng thuộc án dài, và cái chính là họ muốn tìm người được việc để sau này dễ dàng đề xuất làm việc với cán bộ, thế rồi, ông anh M “béo” sang bên này nói chuyện với ông trưởng quầy (mâm) bên nhà mình. Bắt đầu từ đợt ấy mình sang mâm của buồng trưởng.

Mâm buồng trưởng không phải chỉ có những thành viên riêng trong buồng mình, đó là 1 mâm chung của 3 buồng trưởng ba buồng. Mọi người đều góp tiền vào nấu nướng chung, rơi vào khoảng hơn 20 người, chủ yếu là dựa 1 phần vào nhau để có thể có chỗ đứng so với phần còn lại của trại. Ở đây, chỉ cần có 2 người nấu ăn là đủ, 1 phụ bếp và 1 nấu chính. Mình phụ trách việc phụ bếp, còn đi chợ là ông anh S “mặt ma” hơn mình 1 tuổi cũng khá đẹp trai và thông minh.

Đầu tiên phải nói về ông anh M “béo”, người hơi lùn và béo, được cái rất chi là nhanh nhẹn và nhạy bén trong mọi chuyện, ông anh là một trong những người mà mình chịu ơn nhiều nhất trong quá trình cải tạo, ông kém tuổi mình nhưng mà mình rất tôn trọng và gọi là anh. Ông anh lĩnh án 7 năm vì tội trong 1 trận đánh nhau ông chém con nhà người ta, trong lúc hăng máu ông còn mang đồ ra cắt gân tay, gân chân của thằng ấy. Và cái kết đền tiền gần 1 tỷ và mức án 7 năm. Còn về ông anh T “béo” trưởng buồng, là 1 dân anh chị xã hội bên đất Quảng Ninh chuyên khai thác than thổ phỉ, cái mỏ than của ông anh sập kéo theo 2 người chết, cũng phải khắc phục ngót nghét 2 tỷ và lĩnh án vài năm, ông anh bình thường khá hiền nhưng khi nóng nên cũng khá là cục súc, được cái ông anh cũng có vẻ quý mình, thấy mình lâu chả gọi điện cho ai cứ quay sang gọi mình rồi dúi điện thoại vào tay và bảo gọi điện cho gái đi, mình chỉ cười rồi lắc đầu, làm quái gì có ai cơ chứ???

Sang bên mâm này, ít ra cũng được ưu tiên nhiều hơn, những việc vặt ở phòng là chả phải đến tay rồi. Đi làm cũng được ông đội trưởng ưu ái hơn, đồ ngon, đồ tốt thì ưu tiên người nhà trước. Khoán thì mấy anh em trong nhà giúp đỡ nhau, nên đi làm cũng không nặng áp lực lắm, dù rằng mình thì hay thiếu khoán cũng gọi là top của xưởng. Làm thì không chậm nhưng cứ hí hoáy sửa sửa chỉnh chỉnh máy suốt, nên cuối cùng hiệu quả công việc nó ko được cao.

Mình được chuyển chỗ nằm sang đoạn gần ông anh M “béo” anh T “béo” và anh S “mặt ma”, toàn là những cánh tay đắc lực của buồng. Đêm hôm ấy, ông anh M “béo” đang lướt web thì quay sang mình bảo rằng có con nào ko giới thiệu cho ông 1 bé. Mình ngẫm nghĩ rồi nghĩ ngay đến con em kết nghĩa gần nhà, bạn em ấy toàn gái xinh, thử ib em ấy xem.

Vậy là, sau gần 3 năm trời vắng bóng, hôm ấy mình lại login vào nick FB của mình, đọc qua lại vài lời nhắn mà mọi người gửi cho mình, mình thật sự vô cùng cảm động. Mình ko nghĩ rằng mọi người lại tình cảm đến như vậy với mình. Vừa ib cho con em thì nó rep ngay, xin số đt và cả 2 cùng chat với nhau đến khuya. Lâu lắm rồi mới được hỏi thăm về mọi người dễ như thế, đúng là, có điện thoại, có mạng internet, nó làm cho cuộc sống của mình nó vui vẻ bớt nhàm chán đi bao nhiêu... cuối cùng thì chả giới thiệu được con bé nào cho ông anh, nhưng từ hôm đó mình bắt đầu mượn điện thoại và chém gió với mấy đứa bạn nhiều hơn. Lâu lâu lại up thêm một vài stt mùi mẫn, biết đâu một ngày nào đó em người yêu mình sẽ đọc được thì sao.

Mình vẫn nhớ như in ngày chủ nhật hôm đó, trưa hôm ấy, mượn điện thoại xuống nhà vệ sinh online một xíu, bỗng dừng ngựa tay search thử theo số điện thoại của em, đập vào mắt là cái tận 2 cái facebook... Mình hồi hộp lắm, gửi kết bạn với cả 2 FB đó rồi run run gọi cho em. Em đang

đi ăn cưới với bạn, có vẻ rất ồn, mình gào lên rằng anh gửi lời kết bạn rồi đấy, dùng fb nào thì vào accept đi. Rồi mình lặng lẽ vào fb xem mấy bức ảnh của em, tuy ko nhiều nhưng vẫn là khuôn mặt ấy, thân hình ấy, bao nhiêu kỷ niệm, bao nhiêu yêu thương lại lùa về. Mình lên fb làm 1 status, hôm nay, tự dưng tìm thấy fb của một người, tự dưng con tim lại trùng xuống 1 nhịp. Rồi mình ib hỏi thăm em dạo này sống ra sao?

Chả hiểu sao, cái câu này nó giống như câu cửa miệng, bao nhiêu lần mình đều hỏi em câu này, từ lần đầu khi 2 đứa trực trực rồi cả năm ko gặp, gặp lại em, đó cũng là câu đầu tiên. Rồi lần gặp em trên trại, mình cũng hỏi em câu đó. Và bây giờ, vẫn chẳng khác gì cả.

Đến tận tối hôm sau, mình mới mượn máy chỉ vài phút, đủ để check tin nhắn của em, em đồng ý kết bạn với mình, em nhắn lại bảo rằng em rất khỏe, mình trong này sống ra sao? Bao giờ thì được về? Mình đắn đo một lúc rồi trả lời vẫn ổn, chắc tầm 3 năm nữa sẽ về. Bảo em phải luôn giữ gìn sức khỏe, có cơ hội sẽ nói chuyện sau.... Và mặc dù, muốn nói chuyện với em nhiều lắm, nhưng mình vẫn mãi tận 1 tuần sau mới mở nick ra để đọc tin nhắn và trả lời em. Mỗi ngày chỉ 1 -2 câu. Cũng tại vì 1 phần con điện thoại nó lỏm. 1 con điện thoại nokia cổ lỗ sĩ, với bộ nhớ vài MB chỉ đủ để cài UcBrowser để vào FB web, mà ở đây thì rừng núi nhiều, mạng EDGE lâu lâu xuống 2G, hết biết phải làm sao. Được cái càng ngày mình càng được mấy ông anh ưu ái, được dùng điện thoại nhiều hơn, 2 đứa mình lại nhắn tin cho nhau nhiều hơn nữa. Cho đến 1 hôm, mình đánh liều hỏi em dạo này có hạnh phúc bên người yêu ko? Em rep lại là, em đang FA.

Kể từ hôm ấy, mình luôn rình điện thoại rảnh là online để có thể nhắn với em vài lời, động viên em vài câu. Tự dưng mình cảm thấy mình thật có lỗi với em nhiều quá. Chắc là em đã phải chịu tổn thương, phải chịu buồn nhiều lắm rồi. Và mình tự nhủ dù sau này có như thế nào, cũng phải đối xử với em thật tốt.

Nửa tháng 12 trôi qua, trời bắt đầu vào những đợt rét đậm, cứ ăn xong là lên giường chui vào chăn, lâu lâu lại mượn máy tâm sự với em, em bắt đầu mở lòng tâm sự với mình nhiều hơn, rồi em cũng hay kể chuyện em lên Tp đi học như thế nào, những chuyện vui, những chuyện buồn, và mình với em lại thân nhau lắm. Chẳng gọi điện, chỉ nhắn tin, cả tiếng đồng hồ có thể chỉ được vài ba câu, nhưng nó là niềm vui đối với mình nhiều lắm rồi. Mình thấy yêu đời hơn, thời gian trôi qua cũng nhanh hơn, hằng ngày vừa đi làm mình vừa nghĩ xem hôm nay sẽ nói chuyện gì với em để câu chuyện nó ko nhạt, mà phải phần để cho cả ngày mai lại có câu chuyện khác để nói.

Noel năm ấy là một noel lạnh, nhưng thật ấm áp, vì ít ra nó vẫn có sự hiện diện của em đâu đó quanh đây. Hôm ấy em gửi mình 1 bức ảnh trong đó có mẫu giấy có tên mình - Ảnh fs nổi tiếng làm mưa làm gió 1 thời của những thế hệ 8x, 9x đời đầu. Mình nhắn lại với em rằng, ước gì, noel này có thiên thần mang em tới đây. Và hôm ấy, tự dưng mình có 1 quyết tâm ghê gớm, là mình muốn quay lại với em. Mình suy nghĩ rất nhiều ngày, cuối cùng mình quyết định thổ lộ với em. Em lặng im 1 hôm rồi nhắn lại cho mình 1 bức thư rất dài, em kể cho mình nghe những ngày tháng mà mình mới bị bắt em đã phải sống khó khăn như thế nào, em đã bất cần, em đã khóc, em yếu đuối ra sao. Lẽ ra cái lần, em lên thăm mình trên trại tạm giam, em đã tự nhủ rằng chỉ là lần cuối 2 đứa gặp nhau, rồi sau này sẽ mãi mãi quên nhau, thế nhưng cuối cùng. Em vẫn không quên được mình. Và cái ngày mình add FB của em, em cũng đã phải đấu tranh thật nhiều. Và nhìn thấy cái cơ hội đó, mình quyết định nắm lấy nó... mình tấn công em nhiều hơn.

Có thể nhiều năm sau này, khi nghĩ lại mình mới nhận ra đó là một sai lầm rất lớn, sai lầm vì mình lúc ấy lại đi bầu víu vào tình cảm của em, để rồi cuối cùng, người phải chịu sự chịu đựng đau khổ vẫn cứ là em, dù cho mình đã cố gắng sửa chữa nó, nhưng nó vẫn gây ra những vết thương mà với em có lẽ sẽ chẳng bao giờ quên được. Sau này em có hỏi mình rằng ngày ấy mình có hối hận

ko? Mình bảo có, nhưng nếu cho mình lựa chọn lại, có lẽ mình cũng sẽ ko có được sự lựa chọn tốt hơn, tình yêu đôi khi là thứ gì đó mà ta khó có thể điều khiển được theo lý trí. Có thể, cái việc khiến em hận mình là việc duy nhất mà mình cảm thấy tốt nhất, đó là món quà cuối cùng mình dành cho em. Nhiều năm sau này, ánh mắt khi gặp mình của em chỉ còn lại là sự trống rỗng.....

Phần 20: Yêu lại từ đầu.

Anh em có ngày đầu tiên đi làm bình thường như thế nào? Mình thì đang viết tiếp những phần sau, rồi edit lại những phần trước, sẽ thêm một vài chi tiết, chuyển hết mấy cái tên nhân vật thành tên đầy đủ cho mọi người dễ tưởng tượng, và thêm một vài câu chuyện vụn vặt vào đó, khi nào xong sẽ đóng thành ebook gửi tặng các bạn, mong rằng mọi người sẽ ủng hộ. Hôm nay, mời mọi người nghe giọng hát của người yêu cũ mình nhé

Chính ra người mà mình chơi khá hợp là ông S “mặt ma”, chả hiểu ai đặt tên cho ông anh cái tên này, nó chẳng hợp gì với cái vẻ bề ngoài của ông anh cả, đẹp trai, men lỳ với quả râu quai nón, đầu óc thông minh và có chút hài hước. Nhà ở bên Quảng Ninh. Ông anh bị bắt trong 1 lần dẫn thân sang nghề ship pháo từ bên Trung Quốc về, ăn quả án 3 năm. Do thông minh, cũng như cần thận lại biết tính toán nên ông anh là chân đi chợ của cả Quầy mấy chục miệng ăn, không những quản lý chỗ tiền đi chợ trên sổ sách lưu ký, mà còn phải quản lý một đồng tiền mặt, vì ở trại có những thứ ko thể mua bằng sổ được, bọn mình sẽ nhờ dân làng quanh đó đi mua hộ, và tất nhiên là phải trả bằng tiền mặt.

Thế nên, ở trại mọi người luôn tìm những cách giấu tiền độc đáo. Có người thì chôn dưới gốc cây, nhét vào trong ruột gối, quần rồi nhét vào trong một chiếc thuốc giả....v.v.. lâu lâu, tự dừng bới 1 chỗ nào ra mà thấy có tiền ở trong đó, thì nó cũng ko phải là chuyện gì quá lạ. Ông anh chơi hợp với mình vì ông anh cũng có khá nhiều sở thích tương đồng với mình, biết code web, giỏi vi tính, có sở thích xem những seri film giống mình, và cái chính là rất giỏi tiếng anh. Vì có lẽ mình ngu tiếng anh từ bé, nên những người giỏi tiếng anh mình rất chỉ là nể phục họ

Tiếp tục về chuyện em người yêu mình. Sau khoảng 1 tháng nói chuyện, thì em có vẻ bắt đầu xiêu lòng. Và cuối cùng em cũng đồng ý quay lại với mình. Vâng, có lẽ lúc ấy, mình nghĩ rằng mấy năm ngày nào cũng nhớ nhung về em ko hề vô ích, cuối cùng, cái câu **em yêu anh** nó cũng được thốt ra, mình vẫn nhớ ngày xưa em bảo thích mình, lúc ấy mình đang tắm, lúc ấy mình ko tin vào mắt mình là mình đang đọc được những dòng chữ ấy, mình phải dụi mắt vài lần, và may là ko sưng đến độ quên mặc quần áo để chạy ra ngoài khoe, vì hôm đấy phòng trọ mình khá đông người cả nam và nữ. Và lần này cũng thế, nếu ko ở trong trại chắc mình hét lên rồi chạy lên nhà ôm từng người luôn ý... và mình bắt đầu nghĩ cách, để được nói chuyện với em lâu hơn nữa.

Buồng mình có 2 chiếc điện thoại, 1 là của anh T “trưởng buồng” rồi, cái còn lại để cả phòng dùng chung nhưng thực ra toàn mình với anh M “béo” dùng là chính. Ông anh cũng đam mê với bộ môn gái gú nên cũng hay đi tâm sự với gái, còn lại là thời gian cho mấy anh em trong buồng mượn gọi về tâm sự với gia đình, dặn dò hẹn ngày lên thăm gặp, hay là bảo người nhà mua hộ món gì đó để làm liên hoan. Cuối cùng sau khi suy nghĩ và tính toán. Mình quyết định chơi bài, tối mình đi ngủ sớm, ăn xong lên giường nằm chém gió với ông anh S “mặt ma” đến tầm 9 giờ

thì mắc màn, rồi tắt điện xem phim thì mình đi ngủ, đêm khi mọi người đi ngủ, ông anh M “béo” chém gió xong xuôi thì mình vác máy xuống nhà vệ sinh tâm sự với em. Và em nói muốn lên thăm mình.

Đó là một buổi sáng chủ nhật, đúng lúc thằng bạn thân mình đang du học bên Anh về nước chơi, bố mẹ mình đưa thằng bạn với em lên thăm mình. Em lúc đầu ngồi phía ngoài, nhưng mọi người nháy mắt chỉ chỗ cho em vào trống chờ 1 chỗ trống cho mình ngồi vào. Mình bước đến và ngồi cạnh em, đối diện bố mẹ và thằng bạn.

Suốt buổi nói chuyện, mình cầm chặt tay em, cứ nghĩ nếu bỏ ra, sợ em sẽ chạy mất. Em cứ bên lên nhìn bố mẹ mình rồi lại cúi xuống nhìn tay mình cầm chặt vào tay em. Em có vẻ xấu hổ, nên chả nói chuyện gì nhiều với mình, mà thực ra thì 2 đứa cũng ngồi nói chuyện với nhau suốt ngày rồi còn gì? Nhân lúc mọi người đang mải câu chuyện mình ghé sát vào tai em và nói rằng: Anh nhớ em đến chết mất! Mặt em đỏ lừ lên, tay nắm chặt tay mình rồi cúi gằm mặt xuống. Tin người yêu mình lên thăm nó đi nhanh như một cơn gió, cứ vài phút lại có 1 – 2 thằng lượn qua lấy cớ là lên căn tin mua đồ nhưng thực ra là để xem mặt em. Hơn 1 tiếng sau, mình ra tận cổng đưa mọi người về, thằng bạn mình nhìn rồi bảo ôm nhau đi rồi về, em lại xấu hổ, cúi xuống rồi bảo lý nhí rằng, em sẽ thu xếp lên thăm anh.

Hôm ấy mình vui lắm, đi vào khu ai cũng hỏi, anh M “béo” còn bảo mình rằng mày chẳng bảo trước để anh em chuẩn bị ra nói chuyện cho vui, mình bảo để dịp khác, bởi vì em người yêu mình cũng có lần giới thiệu con bạn của em cho ông, nhưng cuối cùng nó nghe quả ông đi trại vì chém người sợ quá nên chạy mất dép, được cái ông vẫn rất quý em người yêu mình, luôn tìm cách để 2 đứa có thời gian tâm sự với nhau nhiều hơn.

Vì cái điện thoại khá lỏm, nên mấy anh em bàn nhau mua điện thoại mới. Mình alo về nhà cho mấy thằng bạn cùng phòng trọ, bảo chúng nó mua cho 1 con điện thoại cảm ứng, thế là nó gửi về cho con lumia, mình dặn dò kỹ lưỡng gia đình, bảo mua 1 thùng phở, rạch ra rồi bóc 1 gói, nhét đt với cái sạc vào trong gói mì mang lên cho mình. Vì ở chỗ mình khá thoải mái lại kiểm tra sơ sài, nên mình mang điện thoại vào ko khó gì. Ông anh T “béo” cũng được bạn gửi cho 1 chiếc lumia tương tự, tối hôm ấy mình hí hục cài đặt cho cả 2 con máy, sau đó đấu dây điện vào 2 cái sạc, ở trong nhà vệ sinh, chỗ cái bóng điện có một đoạn dây nối, khi bóc cái nhựa bảo vệ ra thì trong đó đoạn dây đã được chích 2 chỗ, rồi quấn 2 cái vòng nhỏ bằng đồng vào. Chúng tôi muốn sạc điện thoại trong buồng thì chỉ cần 2 đoạn dây điện đấu vào đầu sạc, rồi đầu kia làm 2 cái mắc, mắc 2 đầu vào 2 cái vòng đồng kia. Sáng sẽ dậy sớm thu lại và mang ra ngoài cất, Vì ở đây đập buồng nó theo nếp cả rồi, hằng tháng 1 lần, vào tầm khoảng 9 giờ sáng.

Lý thuyết là như thế, nhưng cuối cùng lý thuyết cũng chỉ là lý thuyết mà thôi.

Hôm ấy là chủ nhật, bình thường cửa mở rất muộn, nhưng có 1 đội thầu được đi xây ở 1 nơi khá xa nên xe vào đón đi khá sớm, 6 giờ là mở cửa ra để đội ấy đi làm rồi. Hôm ấy cửa vừa mở, đội kia vừa đi được 2 phút thì lại tiếp tục mở cửa lần 2. Mấy đứa đang lăm bằm chắc là hôm nay lại lấy thêm người rồi, mấy đứa ngái ngủ trùm chăn lại hi vọng hôm nay mình ko phải là đứa bị tăng cường đi làm. Nhưng khi nghe thấy câu tất cả ra ngoài để khám buồng, thì lúc ấy tim mình gần như rớt cmn ra ngoài lồng ngực. Vì đơn giản là 2 cái điện thoại vẫn đang câu dây điện sạc ở nhà vệ sinh. Trong cái lúc mình còn đang lóng ngóng chưa biết xử lý ra sao thì ông anh M “béo” đã chạy xuống Nhà vệ sinh rồi mở cửa, đứng giả vờ kêu lên là mấy đứa đi vệ sinh nhanh ra cho cán bộ khám người. Lúc ấy mình mới hiểu ý chạy vội xuống theo. 2 anh em vội vã giật 2 chiếc điện thoại xuống rồi ông anh thả nó vào bồn cầu dội nước, nhưng nó ko đi, nhìn ra cái lỗ cống, ông anh lại moi nó lên rồi phi thẳng ra....

Cả lũ được lừa hết ra ngoài sân, các buồng vẫn còn đang ngáp ngủ. Trời mùa đông 6 giờ vẫn chưa sáng hẳn, ra ngoài ngồi xuống sân thì đũa nào cũng lạnh, cũng run cầm cập. Bắt đầu từng top, từng top 4 người 1 đứng lên khám người, máy quét kim loại rà ko sót một centimet nào. Khi tất cả đang tranh cãi về việc khám người ko kỹ, thì nghe tiếng bóp 1 cái, 1 chiếc điện thoại bị ai đó ném vào góc sân. Chắc lúc vào buồng lừa người ra ko kịp tẩu thoát, Ông đại đội trưởng cầm nó lên rồi quay ra chửi cả lũ như chém chả, nhưng ko bắt được ai nên cuối cùng cũng đành thôi. Mấy ông cán bộ ra đằng sau quay về ôm theo cả đồng điện thoại, mình vẫn nhìn thấy rõ 2 cái máy buồng mình vẫn lỏng thông nước, 1 ông kêu sao ở đây toàn cho điện thoại đi bơi hết thế này.

Cả trại hôm đấy, hơn 80 người thì thu được tận 14 cái điện thoại. Nó tập trung nhiều ở buồng 4 – buồng có nhiều người chân chạy ngoài, chân bếp, chân căn tin. Hôm ấy mình còn được nghe kể, ở dưới bếp, có một ông anh thò tay ra cửa ném đt thì bị tóm được, may sao giật được tay lại và trốn được nhanh nên ở ngoài chưa kịp nhìn rõ mặt, Hôm ấy chúng mình mất cả đồng tiền để mời đồng cán bộ ra đập buồng ăn sáng.

Cũng gần tết rồi, mình với ông anh M “béo” quyết định góp tiền vào, mỗi người 1 nửa 2 anh em sắm thêm 1 con điện thoại để chơi tết.

Nếu bạn đang hỏi đi tù ở đâu sướng, thì mình cũng xin khẳng định luôn là chỗ mình là 1 trong những chỗ gần như sướng nhất trong số các trại rồi, đơn giản là nó khá thoáng về mọi mặt và đồ thì cực kỳ rẻ. Ở buồng bây giờ ko còn thiết quân luật như ngày xưa nữa, mình và ông M “béo” đã phá nát cái kỷ luật của buồng. Ngày trước sáng mọi người phải dậy hết, thì nay mọi người dậy đánh răng xong nằm gọn vào một chỗ cho mấy anh em ăn sáng, còn mấy người ngủ thì cứ ngủ cho đến lúc mở cửa xuất đội thì mới dậy. Mình sang đây thì cũng ôm luôn cái điều khiển, bắt đầu hết thời sự là bật linh tinh beng các kênh lên xem có gì hay thì xem. Ngày xưa 10 giờ tắt tivi đi ngủ, còn giờ thì cứ xem phim, cuối tuần thì xem thâu đêm cũng được, miễn là mở tiếng nhỏ để ko ảnh hưởng đến những người đi ngủ. Ngày xưa buồng ko ăn uống nhậu nhẹt bia rượu, chỉ có dịp thì bày 1 chút kẹo rồi mọi người pha chè uống nước nói chuyện 15 -20 phút chung nhau, còn bây giờ thì 2 tuần 1 bữa liên hoan lớn cả buồng, còn tuần nào thì mâm nào cũng phải có 1 – 2 bữa liên hoan. Chúng mình đều vào dân để mua đồ, từ gà, vịt ngan ngỗng. Còn thích ăn chó, thì lại gọi điện về quê, sẽ có người mang lên 1 con chó khoảng 15kg là đủ làm các món cho 1 buồng 20 người bù khú. Rượu, bia thì mang vào đây... Tối là vác theo bếp dầu vào, vừa đun lại 1 số món cho nóng hay ăn lẩu, có những hôm nhậu đến 10 giờ chưa tàn cuộc.

Chưa bao giờ mình dám nghĩ, đi tù nó lại vui như thế này.

Ấy vậy mà so với tết, nó vẫn chả là cái gì cả.

Chúng mình phải làm đến ngày 29 tết, chiều 29 là dọn dẹp nhà xưởng và khu nhà ở để chuẩn bị cho tết, 30 là hạn cuối cùng để các gia đình lên thăm nuôi tiếp tế đồ tết. Nhưng 27 âm là đã cho bọn mình mang theo loa đài vào buồng rồi, và đến mừng 6 bọn mình mới lại mang ra. Buồng chả to nhưng loa thì ko hề bé, kèm theo 1 cái đầu đĩa và vô số đĩa nhạc người mẫu đến DJ, và 1 tá đĩa phim đủ để xem nhòe những ngày tết.

Tối ngày 29 thường sẽ đập buồng, có thể là cán bộ ở ngay đây vào kiểm tra qua loa, hoặc cũng có thể là trong ca ra kiểm tra nhưng ít, rồi từ hôm sau đến ngoài rằm, sẽ chả có 1 cuộc kiểm tra nào hết. Vì thế ngày 30, bọn mình thi nhau mang đồ vào, từ bia đến rượu, đó là những thứ cần thiết. Bia sẽ được xếp 2 -3 két ngay dưới cửa sổ, đúng đêm giao thừa đến 3 ngày tết, cứ ai đi qua là ông trưởng buồng lại kéo vô chỗ cửa sổ bật lon bia lên cùng nhau chúc tết, từ mấy ông cán bộ

đến mấy lão phạm nhân tự giác, bếp hay căn tin. Nhạc nhẽo thì ko hề dứt từ đêm 30 đến ngày mừng 3 tết, nó chỉ tắt nhỏ khi cả buồng kiệt sức nằm ngủ mà thôi,

Ngày tết, mọi người cũng tranh thủ mang thêm điện thoại vào, mình cũng được dúm cho 1 cái đen trắng để tiện gọi về nhà, vì tết ai cũng có nhu cầu dùng nhiều, nên bình thường buồng chỉ có 2 chiếc, đợt này được phép của anh trưởng buồng, mọi người cầm vào tổng cộng đến 7 chiếc điện thoại liền. Mấy ông uống say, lắm lúc vừa đi vừa nói nhảm, đt túi quần thì rung bần bật, nhưng tết nên cán bộ ko nhắc.

Mùng 1 tết theo truyền thống sẽ tổ chức kéo co

Có 3 hộp quà ở trong trại chính chuyển ra, để chia cho 3 top nhất nhì 3, chia làm 3 buồng đấu với nhau. Nhưng chúng mình đều có kèo ngoài năm nào cũng thế. 2 triệu cho đội nhất. Năm nay đội buồng mình thắng tuyệt đối, ko phải vì thể lực hơn, mà chắc tại vì kéo đều kỹ thuật hơn, chứ buồng nào cũng toàn mấy ông lao động to như con tịnh ấy. 2 triệu, cả buồng hôm rằm lại làm được 1 bữa thịt chó no nê miễn phí.

Năm nay trại cho bọn mình khá nhiều tiền, cả trại được 8 đội trên hơn 5 chục đội được thưởng, thì ngoài chỗ mình có 2 đội thì đều được thưởng cả 2, mỗi đội 2 triệu, ngoài ra những phạm nhân cải tạo tốt sẽ được 200k vào sổ lưu ký, còn tự quản 2 đội thì sẽ được 300k. Số tiền thưởng 2 triệu mỗi đội được quy thành 2 con lợn ở trại mỗi con nặng gần tạ 2, trước tết và sau tết mỗi lần thịt một con chia đều cho đầu người.

Tết xong thì mọi thứ lại đầu vào đấy, nhưng riêng chuyện đập buồng thì ko?

Nó lại làm 1 phát sáng sớm, 5 giờ, mọi người bị lừa ra sân khi trời tối như mực, tuy lần này ko bị thu điện thoại nhưng nó lại được nằm gọn dưới đáy 1 thùng nước. Và kết cục vẫn phải mua điện thoại mới. Vì đang mải mê tâm sự với em người yêu, bằng đi mấy ngày ko được nói chuyện cũng đã phát rồ cả người rồi. Mình trong thời gian chờ nhà mang máy lên thì chỉ tranh thủ gọi cho em thông báo bị mất máy, vài hôm nữa sẽ liên lạc lại. Đợt này quyết tâm mua con android, chứ mấy con winphone đã lờm còn chậm, chạy toàn bị thoát ứng dụng vì tràn Ram. Cuối cùng mua được con Lenovo ghê, nhưng dùng nó vẫn phê hơn. Em nhắn tin bảo rằng muốn được lên thăm mình. Mình bốc điện thoại gọi ngay cho bà chị ở quê.

Bà chị mình thực ra là cô giáo cũ của em, chính vào năm em học xong lớp 10, bà chị xin phép cho em lên HN chơi, rồi ghé qua ở nhà mình mấy hôm và cố tình dúm em cho mình. Năm ấy, em ngây thơ, trong sáng biết bao. Mình xin được số đt và nhắn tin cho em. Và chả lâu sau đó thì 2 đứa yêu nhau.

Bà chị phóng xe lên nhà mình lấy sổ rồi hẹn nhau 2 chị em cùng đi, đó là 1 buổi sáng chủ nhật đẹp trời, mình ăn mặc thật đẹp với bộ quần áo Juventus thơm nức mùi comfort, mình đi ra gặp em, bà chị mình tìm cách lảng lên căn tin ngồi chơi. Trưa hôm đó, mình nhét cho ông quản giáo 200k để xin phép được buổi trưa ở ngoài ngồi ăn trưa với em.

Trưa bữa trưa chỉ là mấy cái bánh mì kèm theo ít chả, nhưng chả hiểu sao nó là 1 trong những bữa trưa ngon đến thế, và, sau hơn 3 năm rưỡi xa cách, cuối cùng mình cũng lần đầu tiên được ôm em vào lòng.

Phần 21: Gặp gỡ.

Lần đầu tiên gặp em, đó là 1 buổi chiều mùa hè năm 2010.

Mình vẫn nhớ ngày hôm ấy, vì hôm đó mình nghe em háo hức bảo rằng đêm nay em sẽ cố thức để được nhìn thấy sao băng rơi, các tờ báo trên mạng đồng loạt đưa tin đêm hôm ấy sẽ có mưa sao băng lớn nhất trong năm, duy chỉ không nói rằng đêm hôm ấy HN mây mù giăng kín trời

Mấy hôm trước bà chị bảo có việc dẫn theo 1 -2 đứa học sinh lên HN, có thể qua chỗ mình ngủ được không. Nghe vậy hôm đó mình ngay lập tức dọn dẹp lại phòng vì nó nhìn trông khá là tươm, mấy thằng sinh viên lại chưa có người yêu ở với nhau nên phòng bẩn và bày bừa là điều quá dễ hiểu. Mình ra tận bến xe bus để đón chị, ko phải vì chị ko biết nhà mà vì đơn giản là để sớm nhìn mặt 2 em hơn một xíu. Trên đường về phòng mình có ghé qua quán nước mua vội cho mấy chị em vài cái bánh mì, nhưng có lẽ đi nhiều nên mệt, mọi người ăn có vẻ không ngon miệng cho lắm. Năm ấy, em học vừa xong lớp 10. Em là đứa học sinh đầu tiên của bà chị họ mình, bà chị cực kỳ quý mình vì 2 chị em đã khá hợp tính từ nhỏ. Chị luôn bảo rằng có em nào xinh ở lớp thì chị sẽ giới thiệu cho nếu như mình thích.

Lần đầu tiên, thực ra gặp em mình cũng ko ấn tượng nhiều lắm, vì hồi đó mình thật sự nhát gái, nhát kinh khủng luôn ấy. Mình bắt chuyện với các em mỗi người 1 câu, xong rồi quay lại chỗ máy tính chơi game, kệ cho 2 em ngồi tí tê tâm sự với nhau, mình vừa chơi game vừa hóng, lâu lâu quay lại ngó em 1 cái. Mình vẫn nhớ hôm ấy em mặc quần âu với chiếc áo sơ mi trắng cổ bèo, mái tóc dài ngang lưng buộc lên khá ấn tượng. Phòng mình hôm đó 1 đứa về quê, còn 2 anh em phải nhường chỗ ngủ cho 3 chị em nằm trên một cái phản lớn, nếu dồn vào chắc 5 người ôm nhau vẫn ngủ tốt (đây là mình nghĩ thế chứ nói ra chắc ăn phát tát rồi) – mình với thằng bạn lau sạch phía sàn nhà bên cạnh để nằm. Mình vẫn nhớ, khi nghe tin ngủ ở đây, em và đứa bạn bới đống chăn ra, rồi 2 đứa ngủ ngủ xong nhăn mặt lại. Ừm vì cái chăn đó đúng là tận mấy tháng ko giặt rồi, mà mình thì toàn để gác chân nên có chút mùi là khá bình thường.

Đêm hôm ấy, mình nằm cạnh chiếc phản, 3 người nằm quay đầu về phía mình, đầu mình ngay cạnh đầu em, và đó là 1 đêm thật khó ngủ.....

Lần đầu 2 đứa hẹn nhau, đó là tại nhà bà chị mình.

Nó diễn ra vào sau hơn 1 tháng kể từ ngày em lên HN chơi, cái lúc mà em vừa đồng ý làm người yêu mình. Hôm ấy, mình rủ theo 1 thằng bạn bên Gia Lâm về dưới quê mình, bắt xe bus đi gần 100km – đây cũng là lần đầu tiên trong đời mình xuống dưới nhà bác mình, mình nói dối là 2 thằng đi có việc qua đây tiện ghé vào thăm bác, đúng là thằng cháu bất hiếu, bao nhiêu năm ko qua nhà bác bây giờ tự dưng lò dò về, hoá ra cũng vì gái.

2 thằng ngồi chờ em ở cổng trường, giữa tiết, em chạy vội ra cổng bảo còn 1 tiết nữa thì em về, mình với thằng kia lại vào quán nét ngồi chơi. 1 tiếng sau, 2 thằng, cùng bà chị và em ngồi yên vị trong quán nước, bỗng mình nảy ra ý định bảo bà chị kéo em về nhà ăn cơm. Chị cầm điện thoại gọi ngay cho dì của em xin phép, đó là lần đầu tiên kể từ ngày 2 đứa tỏ tình với nhau gặp nhau, mình cố tình đi bộ thật chậm để 2 đứa có chút thời gian riêng tư tâm sự với nhau nhiều hơn, đến nhà bác thì cơm nước đã dọn ra sẵn rồi, mấy đứa rửa mặt rồi ngồi vào ăn. Lúc ấy, mình mới phát hiện ra là em ăn khá ít, chưa đầy 1 bát cơm. Quả thật cái thời gian ấy mình chả hiểu sao chứ ngoài mấy câu sáo rỗng với gái mình chả biết chém cái gì, cứ luôn mồm bảo nhắc em là phải ăn nhiều vào, chứ cứ ăn uống như này nhìn xót lắm.

Ăn xong mọi người đều lảng đi chỗ khác cho mình với em có không gian riêng. Em bảo mệt, mình bảo dựa vào vai anh này, em quay sang ngả đầu vào vai, mình run run tay quàng qua eo

em (chả hiểu sao đột ấy nhất thế). 2 đứa đang ôm nhau rất chi là tình cảm thì tự dưng có 1 bà cô ngó đầu vào nói oang oang – Thằng Q đâu rồi, ra xem cái mặt nào – bao năm rồi ko gặp. Quả thật dù được giới thiệu nhưng mà ở quê do dây mơ rễ má nhiều, nên cuối cùng mình cũng chẳng nhớ bà cô là ai, chỉ mỗi tội bị bắt gặp đang ôm gái, nên cả 2 đứa cùng hơi ngượng. Gần 2 giờ, em lại phải đi học. Mình đi bộ cùng em ra trường, trên đường đi, mình mạnh dạn nắm lấy tay em, vừa sung sướng lại vừa xấu hổ vì bao nhiêu người nhìn, chả biết lúc ấy mình nghĩ gì nhưng quả thật giờ nghĩ lại thấy sến vô cùng.

Trở về hiện tại

....1 tháng sau đó, mình lại gặp em. Đó là 1 buổi gặp thật sự đáng nhớ!

Buồng thăm gặp chỗ mình có 2 phòng để dành cho vợ chồng gặp nhau, nó có cửa chính mở ra ngay sau 1 hàng ghế của buồng thăm gặp mà mình đang ngồi. Nếu có đông người đăng ký thì mỗi lần sẽ được 2 tiếng, còn nếu như ko có ai thì có thể gặp từ trưa đến chiều luôn. Ở đây, mỗi lần ai đi gặp vợ thì cả trại đều biết, đầu tiên là mấy ông có vợ cũng bàn nhau chia tuần, để đỡ trùng nhau cho thời gian thăm gặp được thoải mái nhất, và ông nào đi thăm gặp đều vác theo một hành trang không khác gì nhau, 1 cái xô kèm theo gáo. 1 cái chiếu cuộn vào đồng chặn và 2 cái gối. Ra đến đó là các ông phải khệ nệ đi xách nước để vào còn có cái mà rửa ráy. Sau này, khi không có đặc xá, mấy anh em có vợ hùn tiền vào để sửa sang lại khu thăm gặp, lát lại đá hoa, mắc vòi nước vào và mua thau chậu, sau này đỡ phải khệ nệ đi xách từng xô nước.

Mình và em ngồi cạnh nhau trước 1 cái cửa, trưa hôm ấy cuộc nói chuyện của 2 đứa lâu lâu lại bị gián đoạn bởi những tiếng huỳnh huých ở trong phòng, cả 2 đứa nhìn nhau cười, mấy ông cán bộ thì đi ăn trưa, mình chạy ra cửa ngó, khi yên tâm các ông đang ăn ở dưới phòng thì mình chạy lại, ôm em rồi nhẹ nhàng đặt lên môi em 1 nụ hôn vội vã, em nhìn mình cười bảo hôn như này thì đêm về có mất ngủ ko?

Nó là 1 buổi trưa vô cùng đáng nhớ với mình, em cứ ngồi đấy cho mình ôm thật chặt, hít hà mãi cái hương thơm của em, cái mùi hương mà bao nhiêu năm rồi mình chẳng thể nào quên, em cứ tùm tùm cười rồi vén nhẹ mái tóc, kéo má mình vào cạnh má em.

Hôm ấy, em mang theo quà cho mình, 1 cái túi nhỏ. Về buồng mở ra thì thấy trong đó có mấy món quà, một chiếc hộp nhỏ hình trái tim, một lọ kẹo, một chiếc áo thun không cổ và một chiếc móc chìa khoá, phía dưới là 1 bức thư mà trong đó, em gọi mình theo các gọi thân mật Vợ - Chồng, và đặc biệt hơn, là có 1 bức hình của em chụp lúc em mới vào cấp 3. Đó là những thứ, mà cho đến tận bây giờ mình vẫn giữ gìn rất cẩn thận, lúc nào mình cũng để nó ở một góc thật trang trọng trong nhà.

Ai cũng nhận xét là mình giỏi chịu đựng, mùa đông rét như thế, vậy mà từ 12h đêm đến 3 giờ sáng mình vẫn quần đùi áo cộc ngồi nhẩn tin nói chuyện với em. Mình bắt đầu làm quen với Zalo để có thể chat với nhau dễ hơn, em rảnh hay hát rồi gửi cho mình nghe – 2 đứa cứ mãi vẽ ra cái viễn cảnh tương lai hạnh phúc ở phía trước. Dẫu biết rằng phía trước sẽ thật sự là khó khăn. Vì cái giờ giấc như vậy, sáng ra xưởng là mình bắt đầu toàn ngủ gật. Mùa đông làm từ 6 giờ thì đến 7 giờ chắc mới tỉnh ngủ, ngồi cứ 1 lúc lại ngủ, đến khi thấy rằng không ổn, tắm bắt đầu kệt, máy rồ rồ lên thì mới giật mình tỉnh, thế nhưng được vài phút thì đầu lại hoàn đầy... Lâu lâu, phải làm 1 – 2 vòng quanh sân trại rồi vào rửa mặt, gió lạnh nó tạt thẳng vào mặt, lúc ấy mới thực sự tỉnh. Do cái thói quen ở trên tạm giam, mùa đông mình vẫn ăn mặc toàn quần đùi áo cộc. Nếu như nhiệt độ ko dưới 13 độ thì ngày nào mọi người cũng thấy rằng, cứ về buồng là mình diện combo quần đùi xanh bộ đội – áo tít cô trắng. Đợt này, trại đã thoải mái hơn, vài đứa như mình đã bắt đầu được tập tậ, mình cũng bắt đầu ra tập toạ vài cái quả tạ bé bé cho nó nóng

người rồi ra giếng dội nước lạnh. Vì ngày nào cũng tắm nên dần ra thành quen, nhớ những lúc 8-9 độ, mưa phùn gió bắc, dội 1 gáo nước ở bể vào người là cái quai hàm cảm giác cứng ngắt luôn, nước vào người đến đâu là bốc khói nghi ngút đến đó, nhưng vẫn cố, đến khi tắm xong bơm nước máy lên tráng người thì nước ấy lại ấm vô cùng. Cứ tắm mặc quần áo xong là dù ngoài trời có như thế nào đi nữa thì vẫn sẽ thấy ấm ấm trong người. Có lẽ vì duy trì thói quen như vậy mà 3 năm cải tạo, mình chỉ nghỉ duy nhất 1 lần tắm khoảng 2 tiếng buổi sáng một hôm vì quá đau đầu, ốm cũng vài lần, nhưng vẫn đi làm, vẫn thể dục ổn.

Đợt này mọi người ở trại bắt đầu đông lên, nhưng lại thoáng hơn khá nhiều, mọi người bắt đầu đổ dồn ra tập thể dục thể thao đông như hội, bên trong sân khuôn viên mọi người tập tạ ở 1 góc, còn lại nhường sân cho mọi người đá bóng, bên ngoài khu là sân bóng chuyền, được sửa sang kẻ vạch lại, mọi người rủ được cả mấy ông cán bộ chia đội đánh vài trận trước khi khoá buồng rồi kết thúc bên nào thua sẽ chiêu đãi 2 đội uống nước, vui thì cũng vui thật nhưng một tháng mỗi người mất đến tiền triệu mua nước thì cũng ko hề ít, nhưng so với các trại khác thì ở đây chỉ thuộc dạng muối đốt inox. Được cái dạo này, cái tiếng trại chỗ này cải tạo thoáng nên nhiều người có điều kiện cũng móc nối các mối quan hệ để xin ra nhiều, có những ông hôm nào cao hứng nên mua nước mời cả trại uống. Mình đang nằm xem tivi trong buồng cũng được mấy thằng mang nước vào tận buồng đưa cho.

Vẫn nhớ mới 1 năm trước thôi, trại vẫn khét mùi, ai đi lại cũng phải nhẹ nhàng, thì đến bây giờ mọi người thoải mái đứng nói chuyện với nhau, tối xin cán bộ đừng cúp điện ti vi sớm để đêm mọi người cùng nấu cháo xem bóng đá một cách nhẹ nhàng. Ở buồng mình bọn mình vẫn duy trì một số trật tự nhất định, vẫn chỉ 2 cái điện thoại, ko đánh bạc ăn tiền trừ việc có thể một buổi tối cả nhau 1 -2 con vịt, ko để mọi người sa lầy vào bài bạc, và lúc nào cũng nói không với mai thúy.

Hè bắt đầu vào những ngày nắng nóng, nhờ chút quan hệ nên bọn mình xin thêm được 2 cái quạt vào buồng, với mình ở 2 cái mùa hè tạm giam ko quạt, thì bây giờ 4 -5 người chung 1 cái quạt cũng vẫn còn sướng chán, nhưng với mọi người thì nó vẫn là khá khó khăn. Nhờ ông anh T “béo” đứng ra xin, bọn mình mang thêm được 2 cái quạt vào lắp, đêm hôm ấy mát hơn và dễ ngủ hơn hẳn.

Ấy thế mà, có một lần mất điện đến 3 hôm.

Hôm ấy ở làng bên, có một vụ giết người rồi vớt xác ra ngoài bãi, hôm sau khi mọi người tụ tập để xem công an điều tra, thì 1 người do bất cẩn vướng vào cái đường điện cũng gọi là xuống cấp quá nghiêm trọng, thế nên bị giật rồi chết luôn, bên điện lực phải mất đến 3 ngày để nâng cấp lại đường dây, còn bọn mình, thì có đến 3 ngày chỉ ăn rồi đi xách nước. 2 cái giếng khoan, với cái bơm tay hoạt động cả ngày, rồi cả lũ xách nước đi gần 1 trăm mét để đổ nước đầy bể cán bộ, sau đó đổ nước vào buồng sinh hoạt, rồi nước vào bể to để tắm, mỗi đứa thay phiên nhau bơm tầm 30 phút là tay to như cái phích rồi. Tối hôm ấy, bọn mình được ăn cơm ngoài sân, 7 giờ vẫn chưa phải đóng cửa, cả lũ mang nệm ra ngoài sân đốt và giải chiếu ăn, trăng rằm sáng trưng làm mình lại nhớ đến những đêm trung thu ngày bé, cả lũ lên trần nhà 1 đứa ở phõng gối phá cổ đón chị Hằng. Lúc ấy, chưa bao giờ thấy rằng, cái mặt trại này nó lại bình yên và êm đềm đến thế.

Ở cái đội hương, mình cũng nhớ 1 kỷ niệm mà chả thể nào quên được, cũng cùng đợt mất điện đó, bên mình bị dính 1 lô hàng hương ko cháy, có lẽ bên nguyên liệu cung cấp có vấn đề, gần 200 thùng hương quay trở lại để xử lý. Sau một hồi bàn bạc thì quyết định giải quyết theo hướng là mua 10kg chất cháy về, hoà với nước rồi nhúng hương vào, sau đó phơi nắng cho khô. Mọi chuyện khá ổn, xe ô tô to chỉ chờ để bốc hàng lên để đi đóng công. Nào ngờ đâu, khi trưa mọi người đang ngủ say thì mưa to.

Cơn mưa đến khá bất chợt, khi cán bộ chạy vào mở cửa để chúng tôi đi ra, thì gần như toàn bộ số hương trên đã ướt sũng, và cái chính là cũng chả còn nắng để mà phơi. Cuối cùng, chúng mình phải phơi hương khắp trại, những chỗ nào có chỗ trống đều phơi hết, từ nhà xưởng, nhà kho, nhà thăm gặp, buồng hạnh phúc... Và 3 ngày liền được ăn với ngồi chơi.

Phần 22: Đặc xá

Đầu tháng 7 chúng mình nghe tin đặc xá.

Lần đặc xá trước đó là vào năm 2013, khi đó trại đang có gần 90 người thì sau khi đặc xá xong còn chưa tới 40, những người còn lại đa phần là chưa đủ điều kiện, chỉ 1 số ít cá biệt thì ko thuộc diện được xét duyệt đặc xá. Theo luật, thì những người được và diên đặc xá nó cũng gần giống với các điều kiện như lúc xét duyệt giảm án, đó là *những người phạm tội lần đầu (tiền án 1) và ko phải án chính trị hay một số án mà thông tư hướng dẫn hằng năm nó loại trừ ra (có những năm cướp có tổ chức, hoặc có năm trộm cắp có tổ chức, ma túy có tổ chức thì ko được hưởng đặc xá), chấp hành đủ 1/3 thời hạn án phạt, đủ kỳ - quý cải tạo từ khá tốt theo yêu cầu, và phải đảm bảo thực hiện hết các nghĩa vụ dân sự (bao gồm án phí, chi phí liên quan, khắc phục hậu quả kinh tế)* khi đã đủ các điều kiện này thì sẽ được nộp hồ sơ xét duyệt.

Năm nay chắc sẽ đông hơn, vì còn nhiều người sót lại do năm ngoái không được hưởng đặc xá, mọi người tích cực nghe ngóng, chờ thông tư hướng dẫn, cán bộ cũng chất lọc, rà soát trước xem những ai có khả năng được đặc xá và những ai sẽ phải ở lại, để sắp xếp lại một số vị trí trong trại để việc hoạt động của các nhà xưởng không bị gián đoạn.

Cả trại đi đến đâu cũng được nghe mọi người bàn tán về việc đặc xá, đoán già đoán non xem ai được về, ai phải ở lại, rồi họ nghĩ đến việc liên hoan, và ở buồng mình cũng vậy. Đến khi có thông tư hướng dẫn rồi, mọi người bắt đầu tổ chức liên hoan, cứ 1 tuần là lại có 2 người gọi người nhà mang đồ lên làm để tổ chức ăn uống tiệc tùng, cả buồng lúc nào cũng trong tình trạng thịt thà ngập mồm, bia uống suốt ngày. Trong trại chính mọi người cũng rất bận trong công tác rà soát phạm nhân, rồi phải tìm mọi cách trấn an những người ko thuộc diện được về,... Khá nhiều việc nên việc đập buồng gần như là ko có, nên ngoài chỗ chúng mình khá là thoải mái.

Về phần anh T “béo” và M “béo” thì đang tính toán để đưa mình lên.

Đầu tiên là quan hệ với cán bộ, mình được đề xuất là người sẽ phục vụ thầy Đ. Thầy Đ là trực trại, phụ trách mảng giáo dục phạm nhân, một cán bộ khá khét tiếng về độ nghiêm, và nếu lém phếng ý kiến thì có thể ăn vài cái bạt tai hay cái đập là chuyện khá bình thường. Khá cứng, ko ngán một ai, và tất nhiên là ai cũng sợ. Ngày trước, mới bước chân vào trại thôi mình nhìn thầy Đ thôi là cũng tổn, tuy ít nói nhưng thầy khá tinh, chỉ cần liếc qua là cũng biết mọi người đang dấm dúi vi phạm cái gì rồi. Thầy Đ thích hút thuốc, chỉ là Vina thôi, vì thế nên lâu lâu 1 vài tháng mình lại tặng thầy 1 cây thuốc, mình cũng mua sẵn 1 cây, lâu lâu mang ra mời thầy hút, 1 tuần chỉ khoảng 2 -3 bao thôi, vì còn cả người khác mời thầy nữa. Và từ hôm có tin đặc xá, mình bắt đầu lên làm chân giặt quần áo cho thầy, mỗi ngày 1 bộ quần áo lót, 2 ngày 1 bộ quần áo ngành,.. Cũng ko có gì vất vả lắm.

Ngoài ra 2 ông anh cũng lên nói chuyện nhiều với ông trưởng trại, và khá nhiều lần đề xuất những việc liên quan đến mình, nhưng ông trưởng trại là 1 người khá kín tiếng và có nhiều tính toán riêng. Ông chỉ gật gù và bảo cứ về đi, sau này ắt sẽ có sắp xếp.

Vì nguy cơ sắp tới lượng người về nhiều, có thể sẽ thiếu người để duy trì xưởng hương, đúng lúc ấy bên nhập hương bảo rằng có chút trục trặc, chắc phải nghỉ 2 tháng.

Thế là chúng mình chuyển sang làm chiếu trúc, có 1 đội thuê trại làm chiếu để xuất sang Trung Quốc, họ nhập toàn bộ nguyên liệu cũng từ bên kia về, và nhiệm vụ của bọn mình chỉ là xỏ nó lại cho thành 1 chiếc chiếu thôi. Công việc thực ra cũng ko có gì khó khăn, chỉ vài ngày là bọn mình đã có thể tự hoàn thành 1 chiếc chiếu hoàn chỉnh. Đầu tiên là làm đầu chiếu, nó là 1 hàng mắt chiếu dài bắt cùng đoạn dây dày nhất để có thể sau này dựa vào nó để đan những hàng tiếp theo, sẽ có người phụ trách làm đầu chiếu riêng. Sau đó, đầu chiếu này sẽ chuyển cho những người đan chiếu. Họ sẽ có những cây kim dài 1m, và từng bao mắt chiếu, chúng mình đổ ra bàn rồi xỏ lần lượt từng hàng, đôi lúc thay đổi 1 số hạt màu để làm hoa văn. Nghe nói sau khi xỏ xong hoàn thành chiếc chiếu, nó sẽ được đi hấp và xử lý lại trước khi bán, với tốc độ bình thường, mỗi người 1 ngày sẽ được khoán là 1,5 chiếc chiếu.

Công việc này thì chỉ phải đứng đi lại quanh chiếc bàn, cứ 2 người quay đầu vào nhau cùng làm trên 1 cái bàn, được cái sạch sẽ, ko phải chịu bụi bẩn cũng như giàu nhớt như khi đi làm hương. Vì thế nên chúng mình lại có những niềm vui mới, đó là mang theo vài cái loa chạy thẻ nhớ để nghe nhạc, làm thêm cốc cafe, vừa làm vừa uống vừa kể chuyện cho nhau khá vui vẻ... ở trong trại giờ đi đâu cũng thấy có loa, có nhạc và được cái rất ưu ái là chả bị thu. Có lẽ cũng dễ hiểu, ngày xưa đập buồng không thu được gì thì con dao, cái gương, bộ bài cũng sẽ được list ra là đồ vi phạm để lập biên bản, còn bây giờ toàn thu được điện thoại, thì mấy cái thứ đó chả ai thèm để ý, còn chả thèm sờ vào luôn.

Có 1 tuần liền, 1 đội chả biết ở đâu vào thuê khoảng chục người trong trại đi cắt nhựa thừa cho những sản phẩm đồ chơi bằng nhựa của họ, mỗi sản phẩm hình như là 100đ. Chuyện có lẽ rất bình thường nếu như ko phải là vì trong cái đội đến thuê ấy có 1 bé sinh năm 93 tên là Chi, nói thật, bé ấy trông xấu dã man, nhưng mà tù mà, chỉ cần là gái thôi thì nó cũng là một cái gì đó rất chi là nây nọ rồi. Hôm ấy là hôm đầu tiên em ấy đến trại mình, sau khi xong việc buổi sáng em ấy bàn giao một số thứ cho mấy người trong đội, mình mới vớt một khay hàng ra bảo em ấy kiểm tra xem có đủ ko? Thế là em ấy cúi xuống để kiểm. Bình thường như vậy người ta sẽ ngồi xuống để kiểm, nhưng ko biết do em ấy vô ý hay là là cố tình, em ấy đứng và cúi xuống để kiểm, mà chẳng may cái áo em ấy mặc cổ lại khá to. Và các bạn biết đấy, chỉ 2 phút sau số lượng người đứng xem em ấy kiểm đông ko xuể. Ông cán bộ ngồi gần đấy mặt đỏ lừ vì xấu hổ nhưng vẫn ngồi im, và chẳng để anh em thất vọng, mình mạnh dạn đi vào bệ thêm 2 khay nữa ra bảo em ấy kiểm, các anh em nhìn mình có vẻ rất chi là ngưỡng mộ.

Em ấy hay ngồi gần chỗ mình làm để kiểm hàng, mình và thằng bạn cứ kệ, chém gió tung trời đất, em ấy bảo rằng sao 2 đứa ít nói chuyện với em thế, mình chỉ nhìn em ấy và cười, trong đầu nghĩ rằng. So với Th thì em chả bằng cái móng tay. Rồi kệ.*

Hiện tại, cả mâm 3 buồng bên nhà mình gần 30 người, mọi chuyện bắt đầu xích mích dần từ việc đầu tiên chỉ là tị nạnh về chia đồ ăn, sau đó rồi lại thắc mắc việc sử dụng tiền bất hợp lý và không rõ ràng. Anh S “mặt ma” có trí nhớ khá tốt nên việc tiền nong toàn tính toán trong đầu, thế nên có một số người kêu rằng biết đâu anh biển thủ mất tiền, hôm đấy, sau 1 vụ xích mích nhỏ anh T “béo” túm đầu 1 thằng bên buồng 2 xuống sút cho mấy cái rồi tuyên bố tách mâm ra, buồng ai tự người lấy nấu. Vì anh S “mặt ma” cũng về đặc xá đợt này, nên mọi việc bàn giao lại hết cho mình. Mình bắt đầu phụ trách việc đi chợ, anh S “mặt ma” bắt đầu chuyển tiền cho mình

để mình cầm. Ở buồng, đêm đến mình cũng phụ trách luôn việc cắt điện thoại, chả biết thế nào, mò lên cái cửa thông gió chỗ nhà vệ sinh, tự dưng thấy một miếng bê tông, nhấc nó lên thì thấy trong đó là 2 cái hốc, được làm bằng ruột của 2 chai nước xả comfort. Tối nào mình cũng chuẩn bị vài cái túi ni lông, cùng vài cái vỏ mì tôm hảo hảo, dùng xong là cuộn thật chặt rồi nhét vào 2 cái hốc đó 2 cái điện thoại, sau đó đẩy miếng bê tông lên. Điện thoại phải quấn thật kỹ vì chỗ đó mưa hắt vào, nước lắm lúc chảy đầy vào, dẫu rằng người thiết kế ra nó cũng khéo léo làm cho nó có độ nghiêng, để nước có hắt vào cũng sẽ bị chảy ra hết. Nhưng mình cũng bó khá kỹ và khá nhiều lớp, lắm hôm trời mưa ngâu nó ở đó đến nửa ngày mà trong vẫn khô nguyên.

Tưởng rằng cái hốc đó sẽ được tận dụng trong thời gian khá lâu, ấy vậy mà trước hôm chính thức thả người đặc xá khoảng 1 tuần, thì mình bị mất hết, 2 cái điện thoại và gần 2 triệu tiền mặt. Một phần mình khá chủ quan, quan hệ tốt với cán tin nên có thể mang tiền mặt lên đó để gửi nhờ cầm hộ cho an toàn, hôm ấy vừa được trả tiền, chưa kịp cầm lên thì đã phải nhốt ở buồng. Mình liền nhét nó vào cùng cái điện thoại. Ấy vậy mà sáng hôm sau thì đập buồng. Khá tự tin vì chỗ giấu an toàn, mấy anh em ngồi ngoài sân cứ cười tủm tỉm. Hôm nay chính tay ông đội trưởng vào buồng mình kiểm tra, 15 phút sau, ông chỉ lôi được 1 cái tai nghe hỏng ko biết từ đâu ra, còn đứng nói rằng buồng này tạm thời chỉ thấy cái này. Rồi chốt cửa đi vào buồng khác. Ấy vậy, chả hiểu sao, có 2 lão đi vào lại buồng mình, đứng 1 phút sau đi ra trên tay cầm theo 2 chiếc điện thoại vẫn còn được gói chặt trong túi ni lông của mình. Mọi người quay lại nhìn tỏ ý chia buồn với mình.

Đây chẳng nhớ là lần thứ mấy mình bị mất điện thoại rồi, lần trước thì chính tay ông cậu mình thu điện thoại của mình. Ở trong trại chính, ông cậu mình cũng thuộc dạng một tay đập buồng khét tiếng. Mình mua 1 chiếc điện thoại rồi hôm ấy nghĩ ra cách giấu, đó là cái bình đựng nước giữ nhiệt khá to và cao, mình vặn đít ra rồi kéo miếng xốp giữ nhiệt ở xung quanh bình, rồi khoét 1 lỗ đủ để nhét vừa khít cái điện thoại vào, ở trong bình thì mình cho vào toàn thóc, coi như là để cho gà ăn vì hiện tại bọn mình đang nuôi gà chọi. Để cẩn thận hơn với cái máy rà kim loại, mình đã phải chọn chỗ khoét nằm ở cạnh cái quai xách, rồi mình đập quai xách cho rời ra và dùng dây thép để xoắn vào, cái chính là có đoạn dây thép ở đó, nếu nhờ có máy quét qua thì vẫn cứ yên tâm là ko ai nghi ngờ. Ấy thế mà, khi mình ở xưởng về thì thấy cái bình đã bị đập tung ra, nghe mọi người kể lại, là ông cậu mình đi khám đồ rồi móc cái bình ra, nhìn 1 lượt, rồi chả hiểu sao bảo 1 lão nghĩa vụ đập thử ra xem. Cái kết là đi tong cả điện thoại lẫn sim.

Trong khoảng thời gian này, mình hay đi theo ông anh kỹ thuật phụ ông ấy sửa điện, ít ra việc mắc mấy cái dây điện dễ dễ mình cũng biết làm, và ông trưởng trại cũng bảo mình cố gắng mà học, sau này cần có người phụ trách về mảng này. Ông anh lúc rảnh lại lôi mấy mẫu sắt ra bảo mình tập hàn, tập cắt đi, vì làm ở xưởng hương cần phải biết những việc đó.

Mình vẫn nhớ, cái hôm thông báo đặc xá, cả đội hương của mình bắt đầu lọc ra những người đủ điều kiện, nếu tính cả 2 đội là chắc chắn ở trong diện – và đội đang thuộc dạng cần xem xét thêm, thì ngoài ra còn có 1 mình mình, thuộc dạng ko được đặc xá vì chưa khắc phục hậu quả.... Nhìn mình lúc đó tủi thân ko kém, dù rằng sau đó, có vài người cũng ko được về.

31 – 8 trong trại chính đánh xe ra lấy thông tin của những người vào diện đặc xá, chắc chắn họ sẽ được về trong đợt đặc xá này, buồng mình tính ra còn lại được vài người, ngồi vắn vơ trong khu nhìn nhau có vẻ khá buồn.

Đầu giờ chiều 1-9, xe ô tô to ra đưa mọi người có tên trong danh sách vào trại chính để sáng hôm sau tổ chức đặc xá thả người. Và hôm ấy, mình chính thức chuyển sang buồng số 4 – những người còn lại ở buồng 3 được chia sang 2 buồng là buồng 2 và 4, buồng 3 chính thức bỏ không.

Phần 23: Chia tay em.

Mình và mấy anh em trong nhà còn sót lại được chuyển sang buồng 4, bên ấy anh K “Thanh Hoá” làm trưởng buồng. Ông anh là đội trưởng đội làm giấy, án cướp có tổ chức nên ko được đặc xá. Trước khi đặc xá, 2 ông trưởng buồng đều muốn xin mình về ở cùng, 2 ông ấy thì cũng chơi với nhau, thế nên thực ra về đâu cũng thế, mình được anh M “béo” xin cho sang đây vì thực ra ngày xưa đến nay, ở bên này vẫn thoải mái nhất trại. Cả buồng đợt này có chưa đến chục người nên ăn chung 1 mâm, tối hôm ấy, khi anh em đang yên vị chờ đặc xá trong trại, thì ở đây cả lũ cũng tổ chức liên hoan, để ăn mừng những người ở lại.

Đóng cửa buồng 1 lúc, ông anh K “TH” gọi điện, 1 lúc sau cái lão có cái đàn vịt ở ngay đoạn đề gần đó bắt đầu lọ mọ đi vào phía cửa sổ, một đoạn thép đã được cắt ra ở góc cửa chỉ gá hờ vào, lão đút vào từng lon bia, rồi 2 con vịt quay và 1 túi đá, và hên là sáng mai qua lấy tiền, cả lũ ngồi ăn xong rồi lên giường nằm, hôm nay mọi người có vẻ ko được vui cho lắm thì phải, ăn xong rồi anh K “TH” động viên mọi người cố gắng ăn uống sinh hoạt, mấy anh em đùm bọc nhau chờ đợi những lần đặc xá lần sau. Mình nằm góc ngoài cùng, 1 mình 1 phần tư cái sàn, quay ngang quay dọc thoải mái, cầm theo cái điều khiển bật tùm lum các kênh xem có cái gì hay ko?

Đợt này bọn mình xin được mang đầu kỹ thuật số vào để xem, ngày trước chỉ được xem ăn ten bình thường thôi, nhưng các kênh địa phương ở đây khá chán, tẻ, mấy anh em lên xin mang đầu vào xem thì được đồng ý. Thế rồi sau tết chả ai thêm mang về, cán bộ biết nhưng xuề xoà nên thôi. Có đầu, lâu lâu ở nhà lại mang cho cái usb copy ít phim lên, cả lũ lại nằm xem có vẻ rất hí hửng.

Mình vẫn đi làm chiếu, xong rảnh lại lên giặt hộ ông Đ bộ quần áo, ông Đ đi xuống bảo rằng, Thăng Q nó phụ việc cho tao, bọn mày tính khoán nó ít đi.

Đợt ấy, mình được giảm 8 tháng. Ở trại đề xuất lên giảm 7 tháng, nhưng nhà có chút tác động vào nên được 8 tháng, đối với trung bình ở trại nó ko cao cũng chẳng thấp, nhưng nó là cái bàn đạp, bình thường, sang năm nếu ko có vi phạm gì nghiêm trọng, thì số tháng được giảm sẽ bằng hoặc cao hơn năm nay.

Mọi người bắt đầu xin ra lại đông lên, đội hương thì đang rục rịch mở lại, bên buồng 5 bắt đầu có người ở vì một số người xác định chi tiền mạnh hơn để sang đó cho thoải mái, 1 số người cũng chuyển hẳn ra bếp để ngủ. Mình thì chả quan tâm lắm, ở đâu mà chẳng được.

Hôm ấy, Anh T “béo” và anh S “mặt ma” lên thăm lại anh em chúng mình, mình là người được gọi ra đầu tiên, dù mới xa nhau không lâu, nhưng mọi người nhìn khắc hẳn cái khi còn mặc những bộ Juventus trong này, mấy anh em ngồi động viên nhau, qua chào và cảm ơn mấy ông cán bộ, rồi về, trước khi đi mấy anh em còn dúm cho mình ít tiền, bảo mình cố gắng....

Đạo này chả hiểu sao, mình với Th* tự dưng ít liên lạc với nhau, em bảo tối em hay đi học thêm tiếng anh rồi đi làm thêm, nên khá bận, mà mình sang buồng mới này thì quyết định ko dùng điện thoại, nên chập tối có tranh thủ mượn ông anh K “TH” gọi thử cho em vài cuộc nhưng em ko bắt máy, chắc em bận lắm,... hôm trước em bảo hên lên thăm mình sau đợt 2 / 9 này. Mình chả hiểu sao, hôm ấy mình lấy giấy bút ra viết cho em bức thư bảo rằng em đừng đi lại nhiều,

mình ko an tâm cho lắm. Hiện tại ko cần phải lên thăm mình vội đâu. Thế mà thiêng thật, vừa viết xong thư thì ông anh M “béo” cũng lên thăm mình, mang cho một đồng bánh kẹo, mình chạy vội vào mang thư ra nhờ ông anh gửi cho Th*, nói rằng gửi lời cho Th* ở nhà giữ gìn sức khỏe.

1 tuần sau ấy, ông anh M gọi điện cho mình, giọng hơi ngập ngừng.

Mình biết có chuyện đó, đi xuống nhà vệ sinh nói chuyện, ông anh bảo mình thật sự bình tĩnh.

Thế rồi ông anh kể, dạo này Th* có đi làm thêm ở 1 chỗ, ở đấy, có 1 thằng làm cùng đang tán em, ông anh nghe tin thấy hơi ức chế, gọi ngay cho mình bảo là anh say quá, nhưng thích thì anh cho nó 1 trận. Mình bảo rằng kệ thôi anh ạ, để em giải quyết.

Mình gọi điện cho Th* nhưng ko nghe máy, đến hơn 10 giờ em nhắn tin lại bảo bây giờ mới đi làm về, hỏi mình có chuyện gì thế, nhưng mình ko trả lời. Mình mở 1 cái mail cũ, một cái mail mà ngày xưa mình có liên kết với email đăng ký fb của em, mình đọc được dòng tin nhắn tỏ tình của thằng kia gửi cho em.

Mình thật sự chết lặng.

Đúng vậy, vài năm qua, em đã chịu nhiều thiệt thòi rồi, yêu mình mà mình chả thể ở bên chăm sóc cho em, chỉ mãi chờ vào mấy tin nhắn, mấy lời yêu thương bằng mồm thì làm sao bằng những thứ nó luôn hiện hữu trước mặt, luôn ở cạnh bên em cơ chứ!!!

Mình suy nghĩ mất 1 hôm rồi đăng nhập Zalo, mình nhắn tin rằng mình chúc em hạnh phúc, dù em lựa chọn gì mình cũng chúc mừng em, cảm ơn em vì đã chịu đựng mình khá lâu trong khoảng thời gian vừa rồi.

Vài ngày sau, mình mới mở lại acc để xem, em nhắn tin hỏi mình rằng có phải mình đang giận em vì đợt này em chưa lên thăm mình phải ko? Mình chỉ nhắn tin rằng, em ko có gì phải dẫu, em đổi password fb, em nhắn tin những gì? Nó hỏi em những gì? Anh biết mình ko mang lại hạnh phúc cho em, vậy thì anh xin lỗi. Anh hiểu được cái vị trí của mình nó ở đâu. Cảm ơn em vì đã cho anh những khoảng thời gian vui vẻ.

Hôm sau em nhắn tin xin lỗi mình vì đã có chút yếu lòng, nhưng mình đã quyết chấm dứt.

Đó là 1 trong những lần hiếm hoi mình lại mất ngủ cả đêm.

Đợt ấy đội hương đi vào hoạt động.

Vì lượng người ra ko đủ lớn, rồi lại có 1 công ty bên ngoài thuê bên trại mình làm than hoa để xuất khẩu, nên đội mình chỉ được cấp quân số 17 người, chỉ đủ để làm 1 nửa xưởng, 1 nửa xưởng bỏ không. Ông anh H trưởng buồng 2 vẫn làm đội trưởng, còn mình làm khâu trộn nguyên liệu và kỹ thuật cũng như sửa điện cho toàn trại.

Sang đến đây thì thực sự nhàn hạ, trộn bột làm nguyên liệu cho cái xưởng hương này khá dễ, mỗi một mẻ sẽ trộn tầm 40kg bột, 20 lít nước, 1 chút bột đá và keo bột, cho hết vào máy rồi cho máy tự chạy tầm 3 phút là xong. Mỗi mẻ chuẩn bị tầm 5 phút là xong. Và một ngày thường trộn từ 3 đến 4 mẻ là thoải mái dùng, công việc thoải mái, chỉ mỗi tội hơi bụi mà thôi. Đi làm lúc nào mình cũng chuẩn bị 2 bộ quần áo, một bộ quần áo sạch sẽ để mặc đi lại trong trại, 1 bộ thì mặc lúc trộn nguyên liệu, quần áo phát cho trại thì thường chả ai lấy, mình cứ vác cả bao về rồi mặc dần, đỡ phải giặt. Cứ bẩn thì lại ném đi làm giặt lau. Cứ trộn xong bột mình lại mặc quần áo sạch, đi mỗi nơi một chút, chém gió chém bão, giặt giũ quần áo ko thì vào bắn hương hộ chúng nó một chút để chúng nó đi vệ sinh. Nghỉ làm một thời gian chả hiểu sao tay nghề làm hương của mình lại tiến bộ rõ rệt, mình và 1 thằng nữa trong nhà thay nhau rảnh bắn chung 1 máy, chỉ 1

tuần thôi nó đã dư ra tới tận mấy chục kg khoán rồi, đến nỗi mà ông H đội trưởng còn phải can bảo đừng làm nhiều như thế, nó lại tăng khoán cả đội thì khổ.

Khi không có gì phải chỉnh sửa, điện đóm cũng ổn định thì mình khá là rảnh, nên mình phải nghĩ ra việc để làm, vì cứ đi chơi mãi cũng ko ổn, lúc đầu thì mình lên đóng hương cùng thằng bạn, tên là H “đen”, nó ở buồng 2 nhưng cùng mâm với mình, nó cũng phụ trách việc đi chợ, sổ sách và tiền nong của cả mâm từ ngày mà mâm ở buồng cũ mình tách ra ăn riêng. Nó là 1 thằng bạn da khá đen, lùn và đặc biệt cũng có cái ấy khá to =)). 2 thằng đồng trang lứa nên chơi với nhau khá hợp, dù rằng thằng bạn mình nó lấy vợ khá sớm, và đã có tận 2 đứa con thì mình đây vẫn đang bơ vơ chả biết sau này thế nào. 2 đứa vừa ngồi đóng hương vừa kể chuyện cho nhau nghe, mình là cái thằng hay hóng nên hay bắt nó kể chuyện ngày xưa của nó cho mình nghe.

H “đen” có 1 bà mẹ khá sắc sảo, một mình bà đã xây dựng nên cho nó cơ nghiệp như ngày hôm nay, ngày xưa nó lấy vợ cũng từ cái việc mang tiền đi mua đất cho mẹ. Chả hiểu sao, trong cái lúc chém gió với ông địa chính như thế nào, ông ấy về giới thiệu luôn đứa con gái của ông cho cu cậu luôn, và bà mẹ cũng quả quyết khi sau đó 1 tháng vác đồ sang hỏi cưới, nhà kia cuối cùng cũng đồng ý và tuy có chút do dự. Cưới xong mẹ nó để lại cho 2 vợ chồng cái cửa hàng thu mua phế liệu với mấy cái mối xuất nhập hàng. Trong thời gian quản lý cái cửa hàng đó, cu cậu quen được 1 đội chuyên đi ăn cắp đồ của các khu công nghiệp rồi mang ra bán, cu cậu quyết định tập hợp mấy thằng rồi phân phát cho chúng nó các đồ nghề từ cưa, kìm cộng lực...v.v rồi với lời đảm bảo cứ lấy về đây anh tiêu thụ hết. Cuối cùng, dính 3 phiên toà ở 3 huyện và cũng ko được vào diện đặc xá.

Thằng bạn mình quả thật có khá nhiều câu chuyện hay ho với cuộc sống tuổi thơ cực kỳ dữ dội, bình thường nếu nghe qua cứ tưởng là mình mới đọc xong một cuốn tiểu thuyết được ông nhà văn nào viết ra trong lúc phê cần, ấy vậy mà thằng bạn mình đây, vừa nhấp hạm café vừa liên thiên về cái quá khứ chả thể nào quên của nó.

Hồi bé, cả gia đình nó vào Tây Nguyên sinh sống, rồi chẳng hiểu sao nó bị đôi vợ chồng người làm nhà nó bắt cóc. Không biết lý do là gì, có lẽ nó còn quá bé để nhớ hết mọi chuyện, năm ấy nó mới chỉ 6 – 7 tuổi gì đó, nó bảo chỉ nhớ là nó bị bắt phải đi nhóm lò, rồi đứng khuấy cái nồi cám to hơn cả người, cái căn bếp gần như là cái nhà của nó. Thế rồi cuối cùng, sau gần 1 tháng thì nó cũng được bố mẹ lên rình rình mãi mới đón được về, nó không rõ là có báo công an hay ko? Nhưng mình thì vẫn cứ ngồi tưởng tượng ra cái hồi mình 6 tuổi, đi học ko khóc thôi đó đã là một kỷ tích lắm rồi, tằm vẫn còn phải nhờ đến bố mẹ....

Nhưng Tây Nguyên ám ảnh nhất với nó ko phải là cái vụ bị bắt cóc mà chính là cái chết của đứa bạn cùng lớp hồi nó học lớp 9. Bé bạn nó bị 1 thằng hàng xóm giết và hiếp 1 cách dã man, sau đó vứt xác ở ngoài suối. Mới mấy hôm trước bé ấy còn về nhà nó chơi, thế mà hôm ấy, nó phải mang những nén hương đến để gửi lời từ biệt. Có lẽ sau những chuyện xảy ra như vậy nên cuối cùng nhà thằng bạn quyết định đưa nó lại về miền Bắc yêu thương này để học nốt những ngày cấp 3.

Ngày trước mình ở nhà gầy lém, đi học đại học, cao 1m7 nhưng nặng chỉ hơn 50kg, mình vẫn nhớ thằng bạn thân mình nó từng đo cái bắp tay mình chỉ được hơn cái gang tay của nó 1 chút. Đã có lúc ông mình cứ đinh ninh rằng mình chỉ có nghiện mai túy mới gầy như vậy. Vào đây, mình tăng cân lên rất nhiều nhưng cao lém chỉ được 62 – 63kg là cùng. Đợt này mình thử cố gắng ăn nhiều xem có thể béo được không. Và mình bắt đầu nghỉ tập tạ, nghỉ chạy để và tích cực ăn uống xem sao. Mỗi bữa mình cứ cố gắng bữa hôm sau ăn nhiều hơn bữa hôm trước 1 chút, cứ mỗi ngày 1 ít, cho đến khi trưa mình ăn 4 bát cơm, chiều mình ăn 5 bát chưa kể giữa buổi thì ăn vặt luôn mồm, và khi ấy, cứ 10 ngày mình lên được 1kg. Cho đến tết, số cân nặng của mình

đã vượt quá 70kg, đi lại bắt đầu thấy nặng nề, hôm ấy mình thử chạy, mới 3 vòng quanh cái sân nhỏ đã thở không ra hơi, ngày trước chạy 1 hơi hơn chục vòng thấy nó rất chi là bình thường, lúc ấy mình mới thật sự sợ cái số cân của mình. Mình quyết định đợi qua tết sẽ giảm cân.

Từ ngày vào trại, mình từ cái thằng ko biết gì về bếp núc bắt đầu học cách vào bếp, đầu tiên chỉ là môn nhặt rau, rửa cá, sau đó là vật lông gà, lông vịt, rồi bắt đầu học mổ mấy cái con này. Chỉ trong vòng vài tháng mình bắt đầu quen tay và có thể tập tọe vào bếp rán đậu với nấu vài món đơn giản. Vì mình làm chân cải tạo khá nhàn và dư khá nhiều thời gian, sáng 9 giờ đến 9 giờ 30 là mình đã có thể thu xếp trộn mẻ nguyên liệu cuối buổi để nghỉ, chiều thì mình cũng thường nghỉ từ 3 giờ đến 3 rưỡi. Thế nên mình nhận luôn chân phụ bếp, mình cùng 1 cậu nữa tên là H “chuột”, 1 cậu hơn mình 1 tuổi với cái án ma tuý 3 năm, người nhỏ nhắn nhưng khá đảm đang. Từ ngày vào cậu trở thành đầu bếp chính cho mâm nhà mình. Chiều thứ 7 nào 2 thằng cũng về thật sớm để rán nem, 50 cái chia cho 2 mâm ở 2 buồng. Ngoài ra, cứ hôm nào hứng nên anh em nó muốn ăn cháo gà, mình lại về tự thịt 1 con gà rồi chặt sẵn đấy, tối bê bếp dầu vào buồng nấu cháo. Mình vừa phụ bếp vừa học, chả mấy mà mình đã có thể nấu cơm ngon lành.

Phần 24: Tẻ nhạt

Có lẽ, cái khoảng thời gian này là cái khoảng thời gian khá tẻ nhạt trong chuỗi ngày cải tạo. Kể từ ngày ko nói chuyện với em nữa, tự dưng thấy lòng mình trống trải đến lạ thường. Ngày ngày cứ đi làm, lượn lờ khắp nơi đi chơi. Đạo này mình bắt đầu chơi thân với mấy ông cán bộ trẻ, các ông thấy mình giặt giũ phụ ông Đ nên cũng muốn nhờ mình giặt hộ, mình thì được cái khá thoải mái nên ai nhờ cũng làm, vì thế, cứ mở mắt ra là làm chậu quần áo cho hẳn 5 ông, được cái quen tay nên giặt cũng một lúc là xong. Thế nhưng vì bắt đầu quen nhiều, nhờn nhiều nên càng lang thang đi chơi cũng chả sợ ai nói gì cả. Rảnh rỗi mình lại chui vào chòi canh chém gió với mấy ông trong ca trực, cả hai lại ngồi lướt FB xem mấy clip, đọc mấy bài báo mạng, lâu lâu mình lại mượn máy vào check nhờ mấy cái tin trên Fb.

Buồn buồn mình lại rủ các ông pha mì tôm ăn, không thì cả 2 lại dẫn nhau đi ra đề hóng gió, xem dân quanh đó đánh cá...v.v. Đôi lúc mình lại chui vào buồng giấy chơi với anh K “TH”. 2 anh em ở buồng được cái hợp ý nên khá thân nhau, ông anh lúc nào thấy mình vào ngồi chơi là lại lôi thùng bánh ra 2 anh em cùng ăn và chém gió. Ông anh bạn bè nhiều, có mấy ông anh xã hội dưới QN lên thăm hàng tháng, tháng nào cũng đánh ô tô lên mang theo vài thùng bánh kẹo, thịt chó, và lâu lâu lại dúi cho ông anh 10 – 15tr để tiêu. Đợt ấy, mình với ông anh dùng chung 1 cái điện thoại cảm ứng. 1 cái điện thoại mà mình dùng rất lâu mà ko hề bị mất.

Đó là 1 con sam sung lỏm, nhưng đủ để vào web, lướt FB và chơi zalo. Mình đã phải ấp ủ cả tháng trời để tìm cách sử dụng nó trong buồng. Đầu tiên là nguồn sạc. Đợt đó vì được mang thêm quạt vào nên mình mang dây rợ vào đầu, mình tháo được từ mấy cái bộ phận trên máy làm hương ra 2 cái chân ổ để cắm điện, màu đen, mỏng dính. Mình lựa ra rồi gọt mỏng đi, xong đầu điện vào rồi dùng băng dính điện quấn bên ngoài, mới nhìn bình thường chỗ đó nhìn sẽ giống như cái mối nối điện bình thường, nhưng khi ghép 2 cái mối đấy vào nhau đúng chỗ, có thể cắm được cái sạc Iphone vào. Thế là xong khâu sạc điện thoại.

Về phần dấu điện thoại, mình tận dụng chính cái đầu kỹ thuật số trong buồng. Mình nghiên cứu gần 1 tuần, tháo cái đầu đó ra, mình bóc cái lớp nhựa bảo vệ phía trước đầu ra, khoét ở lớp sắt 1 cái hốc rồi dùng nhựa làm thành ở đó 1 cái khay có thể kéo ra kéo vào, và đầu phía ngoài dĩ nhiên gắn thẳng vào cái miếng nhựa bảo vệ. Muốn mở được nó ra phải nhẹ nhàng lách móng tay vào bẫy thật đều mới ra được. Sau này khi mình chuyển buồng, có đưa thử đưa tay vào bẫy thì miếng nhựa vỡ ra nhưng chỗ cái khay đó vẫn còn nguyên ở trong. Và mình cũng tính làm các lớp lót ở trong sao cho chỉ vừa khít cái điện thoại đó. Vì thế nếu có cầm cái đầu để lắc, cũng sẽ ko phát ra tiếng vì cái điện thoại cho vào gần như cố định luôn rồi. Còn củ sạc, khi nào sạc xong thì mình cho nó vào một cái hộp thuốc, và ném ra ngoài, tối mình dùng xong là 3 giờ đêm, tháo sim rồi tắt máy, sim mình tháo pin của cái điều khiển tivi rồi nhét vào trong, còn máy thì mình dấu vào tầm ấy nên cả phòng cũng chả ai biết mà báo cán bộ. Vì thế đến 7 – 8 tháng liền đập buồng, cái dt yêu quý của bọn mình chẳng hề hấn gì.

Và có 1 điều đặc biệt là bọn mình dùng được 3g chùa khá thích, chuyện bắt nguồn từ 1 lần mất sim và báo làm lại, đó là 1 cái sim số đẹp ông anh được cho nên thích, cái sim đó bọn mình dùng đăng ký gói MIU 70k 1 tháng được 600MB. Hôm bị mất sim là hôm trước gói cước ấy gia hạn, và khi đi làm lại là sau khi nó đã gia hạn thành công, cái lỗi ấy mỗi lần làm, sẽ được 1 chu kỳ tận 12 tháng là nếu bạn cứ nạp đủ tiền, mỗi tháng trừ đủ 70k nhưng vào mạng thì nó chỉ tính Kilobyte nào cả, vì thế nên mình toàn online xem phim, xem clip rồi lại tải phim, tải nhạc về thẻ nhớ cho mọi người cùng xem. Tối nào rảnh là lại ngồi nghiên cứu văn hoá nhật đến tận 3 giờ sáng. Vì hay online đêm nên mình sáng ra xướng lại phải ngủ bù. Cứ trộn xong mẻ nguyên liệu đầu tiên là mình lại chui vào góc xưởng làm 1 giấc tầm khoảng 1 tiếng. Lâu lâu mấy ông quản giáo lại vào lay dậy bảo tí rảnh lên giặt hộ bộ quần áo, mấy ông trẻ hơn đi qua thì đá đá vào chân hay búng phát vào mũi rồi chạy mất. Được cái mình ở đây càng ngày càng được mọi người quý nên làm gì cũng chả ai nói gì hay đá động gì đến cả.

Ở trại, lâu ngày mình chớ thành thạo đa năng có tiếng, cái gì hỏng hóc cũng đến tay mình làm, từ việc nối dây điện, sửa cái máy bơm, đi lắp mấy cái ống nước, rửa xe máy, rửa ô tô, hay đi dò mấy cái kênh trên tivi. Mình đều làm hết, được cái nhiều lúc mình cứ sửa bừa lại được, có những hôm vừa ăn cơm xong đang nằm chém gió cũng bị mở cửa gọi ra ngoài chỉ vì cái ti vi chả hiểu sao lại mất sóng.

Mình ngoài việc cứng là giặt quần áo cho ông Đ, thì cũng là chân cứng của việc đánh giày cho ông X – trưởng trại. Một ông trung tá lâu năm với độ tinh quái có hạng và những tính toán khá thâm sâu. Bề ngoài ông nhẹ nhàng nhưng nhớ lâu, bình thường ông giả vờ không biết gì nhưng khi nào mà bị ông chửi, ông có thể kể vanh vách những tội mà mình mắc phải cách đây cả năm trời không sót 1 cái gì. Mỗi tội lắm lúc ông cũng có nhiều cái hơi kỳ quặc, như nhà thì ko bao giờ được quét mà chỉ được lau, bề cá của ông thì chỉ anh K “TH” mới là người chính thức được vệ sinh là chính. Nhưng bộ loa đài, ti vi thì mình là người phụ trách lau dọn, nhà thì lại thuộc về một ông làm căn tin dọn dẹp.

Có thể anh em tò mò xem ở trại mình chân nào là ngon nhất, thì mình cũng nói luôn thường là chân Căn tin là ngon nhất, có thể tạm nói là như vậy vì cũng có thể do cái chân đó toàn những người có quan hệ khăng khít xin ra. Ngày trước, nó là 1 cái nhà lợp lá cọ khá lớn, tối thì sẽ khoá và người phụ trách căn tin vào buồng 4 ở. Nhưng sau đợt đặc xá, căn tin do một ông thượng tá dính án về cải tạo phụ trách, quan hệ ông ấy lớn đến mức mà khi ông ấy ở trại, phó giám đốc công an tỉnh phải đánh xe lên thăm, và tất nhiên ông ấy xây một cái nhà mái bằng để ở. Dù ông ấy chỉ ở đây có vài tháng rồi ông ấy xin đi 1 chỗ khác còn thoáng hơn để cải tạo. Cũng có thể do ông ấy và ông trưởng trại ko hợp tính nhau, đơn giản nếu ngoài xã hội, ông trưởng trại chỗ mình chỉ thuộc dạng đệ của ông ấy thôi. Và sau đời ông ấy, các anh em làm căn tin đều xin được

ở nhà phía ngoài đó mà ko bị đóng buồng như bọn mình. Có thể nói, nếu ở đó mà ko mặc quần áo Juventus thì chẳng thể nào nghĩ đây là tù được.

Mà cũng đúng, chả ai gọi là tù được nếu bọn mình mặc quần áo bình thường.

Đợt ấy, mình với 1 ông nữa phụ trách việc mang thang đi nâng dây điện 3 pha của trại lên để máy xúc nạo vét cái con kênh thoát nước của xã làm việc, mình thì mặc quần soccer Juventus, còn ông kia thì đóng cả cây dân sự. Khi máy xúc nghỉ giải lao thì 2 anh em cũng ngồi bên đường chém gió, ông anh rút điện thoại ra 2 anh em online FB ngắm gái, có mấy người đi qua, chắc không phải ở khu đó nán lại xem rồi bắt chuyện, khi hỏi thăm mình về án tù, cải tạo như thế nào thì quay sang chỗ ông anh hỏi ông anh là làm cán bộ ở trại này chắc là chán lắm nhỉ vì chả có chỗ nào chơi, bọn mình mới bật cười và nói rằng, xin giới thiệu ông anh đây cũng là tù giống như mình.

Do mình tiếp xúc nhiều với cán bộ nên mình ngày càng được ưu ái, mình càng hay lượn lờ đi chơi, mình chỉ cần gọi mấy ông đang trực bảo xin xuống lô chơi, thế rồi leo lên đê và đi xuống chỗ nuôi cá chặn lợn cách đó mấy trăm mét, lần nào xuống là anh em nó lại pha nước chè rồi ăn ít hoa quả hay bánh kẹo, ngồi chém gió 1 chút rồi về. Anh em nó quý mình vì mình cũng hay xuống đó sửa sang lại đường điện, hay hỏng hóc cái gì là anh em lại tìm đến mình. Mình thân các ông cán bộ đến mức mình còn mua cả 1 cái nhẫn bạc để đeo, mình vẫn nhớ có 1 thằng nhìn thấy mình đeo nhẫn, cũng bắt trước đeo, và đeo được 1 phút thì bị thu với câu : chưa đến tuổi để đeo - ấy thế mà hôm về vội quá mình bỏ quên luôn cái nhẫn ở trại.

Ở ngoài xưởng hương, mình cũng bắt đầu tạo ra cái gọi là thế giới của mình. Đầu tiên mình đi gom đồng sắt lại, hàn cho mình 1 cái tủ đựng đồ, mình nhét tất cả mọi thứ đáng giá ngoài xưởng vào để dễ quản lý, đồng thời cũng tìm cách dấu những đồ vi phạm vào. Mình bắt đầu tháo những cái sạc điện thoại ra để chế vào những cái loa hay những cái gì bình thường, nhưng cốt vẫn là để sạc pin cho điện thoại mà ko ai biết. Sau này lên dọn kho của ông quản giáo phụ trách căn tin, mình vào kho phát hiện ra đồng sạc đa năng, mình lựa lúc ông ấy không để ý lấy trộm mấy cái liền mang về tháo tung mạch ra để chế củ sạc. Mình cũng ko quên chia nó ra làm mấy phần tách rời nhau, nếu có bị phát hiện thì cũng chẳng rõ nó để làm gì. Vì ở ngoài xưởng hương, các mạch điện và các linh kiện điện tử nó nhiều, nên cứ để lẫn lộn cũng chẳng ai nhận ra.

Mình biết 1 chút về điện, lại rảnh nên hay mày mò. Sau này một số máy làm hương bị hỏng nên có đặt mua ở ngoài 1 vài cái mạch điện, sau đúng 1 tháng trời nghiên cứu, mình bắt đầu bắt tay làm thử 1 cái mạch điện, sau nhiều lần thất bại thì cuối cùng mình cũng làm thành công 1 chiếc từ cái đồng linh kiện mà mình tháo ra được từ cái đồng máy cũ. Làm vài lần, hiểu được cái cách thức hoạt động nên mình làm cái sau càng tốt hơn nữa.

Mà chi phí thì cực kỳ rẻ, 1 con IC mang ra ngoài sửa nó đòi 100k mà trong khi đó mình lên Google tra thì nó bán ở chợ trời có chưa đến 7k. Đợt ấy, ông trưởng trại nuôi ý định xin thêm người ra để xưởng hương hoạt động hết công suất, thấy mình đã làm thành công mạch điện khá rẻ, nên muốn mấy ông cùng rót tiền để mình sửa sang lại hơn chục cái máy để tái khởi động dây chuyền sản xuất, sau 1 ngày tính toán số lượng sản phẩm, mình đưa thông tin cho một ông đánh hẳn xe lên HN để mua linh kiện về cho mình làm, đồng thời đặt bên nhà cung cấp các linh kiện để sửa dàn máy, cuối cùng mất gần 30 triệu để mua được đủ đồ, mình bắt đầu ngồi làm dần dần.

Ở chỗ mình có nhiều loa, nên mình cũng hay rảnh ngồi tháo ra rồi chế lại, mình thường thì lấy ruột loa, còn lại thì tự làm hộp, đấu mấy quả pin điện thoại vào để nghe nhạc cho lâu, rồi đầu tư 1 cái sạc để nạp điện. Loa thì xung quanh bao giờ mình cũng làm 1 đồng đèn led để cho nó nhấp

nháy theo nhạc, thằng bạn H “đen” được mình tặng cho 1 cái loa bé xíu được lắp trong ruột 1 lon bò húc, và chỉ nghe được nhạc bằng thẻ nhớ. Nó dùng cái đó nghe nhạc cũng gần hết mùa đông hương của nó, cho đến khi mình gần hết án thì tặng nó một cái loa khác to hơn, làm khá cầu kỳ, có thể nghe nhạc từ cả usb, vỏ được sơn nhũ bóng khá đẹp.

Có lẽ, cái thú vui của mình chỉ là rảnh rỗi thì lên chỗ khu cán bộ chơi, ở đó có 1 cây ổi găng khá sai quả, thật sự là sai. Mình cứ ko nhìn thấy ông trưởng trại ở đó là lại trèo lên ngồi trên cây lựa mấy quả chín mà ăn. Có những đợt nó chín nhiều quá, mang theo cái túi lên vật phải được mấy chục quả, mang xuống xưởng chia cho mọi người cũng ko hết, mình nhin ăn sáng, nhưng ăn ổi cũng no bụng.

Cái tết thứ 5 trong trại khá nhàm, vì nó ko có gì khác cái những cái tết trước đó, duy chỉ có sự quan tâm hơn từ mấy ông cán bộ dành cho mình chút chút. Đợt ấy, mấy anh em cùng nhau đứng ở buồng giấy chụp cùng nhau 1 bức ảnh, sau này nhìn lại mới thấy cái cân nặng 70kg nó kinh khủng quá. Mình nhìn chả khác gì con lợn.

Phần 25: Những nỗi buồn

Đợt ấy, bên nhà mình đón thêm vài người từ trong trại chính ra. Ông anh K “TH” ra đón 1 ông anh có lẽ quen biết từ lâu, tên là T về cùng sinh hoạt trong nhà. Ông anh án giết người, 18 năm nhưng án chỉ còn khoảng 3 năm nữa thôi là về. Ông anh K có vẻ rất quý ông T, nên ông vừa về phát là đã dúm cho ông 1 cái điện thoại để ông tiện liên lạc với vợ, sau khi sắp xếp lại xong chỗ nằm và sinh hoạt chung, ai lại về chỗ nấy. Mình lại ôm cái điều khiển nằm xem tivi. Còn mấy ông anh thì rủ nhau xuống đất làm 1 chiếu đánh chắn, có vẻ rất đam mê dù mỗi ngày chỉ làm 1 trận 100-200k mà thôi.

Trong số các cán bộ trẻ, mình chơi thân nhất với H, sinh năm 96. Mình vẫn nhớ hôm H mới về trại, H được phân công đi ra thẳng ngoài này làm, nên ngu ngơ không biết gì cả, vừa xuống xe, nhìn mấy thằng tù bọn mình liền cúi đầu: em chào các anh, cả lũ chúng mình ngơ ngác vì chưa bao giờ được nghe cán bộ chào. Mình cứ làm xong rảnh là lại chui ra chỗ H chơi, hôm nào trực thì cả 2 ngồi ngoài chờ canh nghịch, hay lại lượn quanh trại kiếm cái gì ăn, hôm nào hấn ko trực thì lại chui lên phòng hấn xem có gì chơi, rồi hứng lên cả 2 lại rủ nhau đi pha mì tôm, hấn ra chuồng gà ngó ngó, đôi lúc lại móc được về được quả trứng gà....

Cả đội quản giáo ở chỗ mình quen 1 con bé – mình vẫn nhớ tên FB là N “Subi” – một đứa nhìn cao, tóc nhuộm nhưng nhìn hốc hác như mấy con em chơi đá, mới được bố mua cho con SH Việt, suốt ngày lượn lờ mong yêu được 1 anh công an, dù chỉ là công an nghĩa vụ. Và đôi lúc lại đi thả thính cả mấy anh số má trong trại. Con này cũng thuộc dạng hâm hâm hay sao ấy. Chỉ cần nhắn tin với nó đến hôm thứ 2 thôi là nó đã tỏ vẻ yêu lắm, yêu chết đi sống lại rồi. Kiểu như bạn nhắn tin hỏi nó là em ăn cơm chưa thì đến hôm sau nó đã rep lại là em nhớ anh lắm rồi. Và con này, trong vòng nửa năm, nó nhắn tin tâm sự với cả chục người trong trại, và hơi xú là lại phóng xe ra đòi gặp anh này, anh kia... Mấy ông cứ dí vào tai mình thủ thỉ, hay là mày tán nó đi, đến hôm mình ra gặp mặt, xong mình cũng chạy mất dép.

Hôm đi chỉnh lại hệ thống dây điện 3 pha, mình phải đi ra tận đầu làng. Ngồi quán nước, tự dưng thấy nhớ xã hội ngoài đó vô cùng, nhìn mọi người đi lại, những em học sinh cấp 3 ngon mơn mớn phóng xe đạp điện qua mặt nhìn đáng yêu hết sức, đang ngồi chơi, có 1 lão nhà ở đó mua được mấy cái bánh mì cứ mang ra mời mình ăn. Dân ở đây sống nhìn mặt tù cũng quen, họ chả sợ hãi gì cả, lắm lúc có đồ gì lại mang vào mời đội tù ở đây mua.

Được cái, mấy cái ruộng ở đây cái gì cũng rẻ như bèo. Dưa, cà chua, cà pháo....v.v.. ruộng đến mùa họ trồng lúa, còn lại thời gian rảnh rồi họ cứ trồng bừa phứa và cũng chẳng thèm chăm sóc là mấy, đến lúc nó chín rộ thì họ vừa bán, vừa cho. Dưa bỏ thì bán cứ 1k / 1kg. Bọn mình toàn ra mua theo bao rồi về bỏ ra thau, trộn với đường và đá lạnh. Cà chua lắm lúc họ bảo ra mà vật, tiện thể dọn lại cho họ cái ruộng là được rồi. Cà chua bọn mình chất thành thùng lớn trong bếp, cả tháng trời nhà mình được ăn món thịt sốt cà chua, và cà chua bao giờ cũng nhiều gấp đôi thịt. Lâu lâu, lại có vụ tát ao cái ao cá dưới trại hay trong làng, bọn mình đều có mặt và sẵn sàng mang theo tiền để mua, mình vẫn nhớ cái lần tận tay xuống bắt con cá trắm đen hơn 7kg. Mua hết 800k về ăn lẩu, 15 người ăn vẫn ko hết. Có lẽ, những ngày tháng này nó quá nhàm chán, mọi thứ chỉ quan tâm là hôm nay ăn gì mà thôi.

Dạo này cũng dễ thở, đập buồng cũng toàn đập vào 8 – 9 giờ sáng. Nhưng mọi người bọn mình ko hề lơ là, nó có thể chỉ là cú lừa, để mọi người khi mất cảnh giác thì có thể sẽ là 1 phát đập vào lúc sớm tinh mơ, vì thế nên bọn mình phải dẫu dờ rất kỹ.

Ông trưởng trại kêu mình hàn lại cái cửa sổ bằng lưới B40, vì ông bảo nghe nói chúng nó toàn gửi đồ vi phạm vào qua mấy cái lỗ cửa sổ ấy, mình lọ mọ mang đồng lưới, máy cắt và máy hàn vào, làm 1 buổi sáng thì xong, ko quên khoét hẳn mấy cái lỗ to bằng cái bát tô rồi gài mấy mẫu lưới vào... để sau này anh em nó có tuồn đồ vi phạm vào thì ko chửi cái thằng hàn cửa sổ.

Ở buồng mình có nuôi 1 con chó fox, đặt tên là Chivas. Nói chung là trong những con chó mà mình từng nuôi thì con này phải gọi là con Quái chó chứ ko còn là chó nữa.

Ở trại mình có 4 con chó rất lớn, với mọi người trong trại nó rất hiền nhưng chỉ cần người lạ vào thì cực kỳ hung dữ, có đợt cả 3 con chó cái cùng đẻ 1 lúc được hơn 20 con chó con, chúng nó bé xíu chạy lon ton khắp trại như đàn chó bông chui hết cả vào nhà xưởng chúng mình đang làm, con thì quần quanh chân, con thì mấy đứa bế lên lòng có vẻ rất thích thú. Nhưng nếu về độ không con Chivas nó ở 1 đẳng cấp quá khác.

Đầu tiên là do nó cũng được chiều quá nhiều, chiều nhiều nên cũng hư, hư nên có khá nhiều người cũng ghét nó nên cứ lớn vớn là lại ăn đánh, mình lâu lâu cũng vỗ đầu cho nó vài cái, nhưng nó quái nên ở nhiều nó cũng biết tính người. Bọn mình xin thêm 1 con chó đực vào để cho con Chivas nó đẻ, nhưng con kia vào ngoài việc làm cái búp bê tình dục cho con Chivas thì chả được gì, lại còn ngu, vì bị con Chivas nó bắt nạt liên tục, cơm ăn thì bị tranh phần, đồ ngon thì khi nào con Chivas ăn xong nó để lại cho mới dám ăn, láo ngáo là bị ăn cắn, lắm lúc bị con Chivas nó đè ra cắn đái cả ra nhà. Xong kiểu gì cũng bị mình quật cho mấy cái. Con Chivas thì khôn lắm, thấy mình cầm roi là nằm ngửa xuống, vẫy vẫy đuôi quờ quờ chân cốt để làm trò cười cho mọi người ko đánh nó. Và, 1 lần nó đi bới rác, chân nó bới vào con dao lam nên chảy máu, nó thấy khi chân đau chả ai đánh nó, thế nên khi bình thường đi ngoài sân, nó thấy đối tượng nào hay đánh nó là nó sẽ giả vờ đi cà nhắc, khuất mắt phát là nó lại chạy tung mù lên. Được cái mình ủng hộ việc nuôi chó ko phải vì nó đáng yêu mà đơn giản vì nó khá thính, tối ở trong buồng nó có thể nghe xem có cán bộ đi kiểm tra ở ngoài hay ko, và nếu sáng sớm nghe nó sủa là biết ngay đập buồng. Nhưng được cái là khi nó bắt đầu chửi là mình ko đánh nó nữa.

Mình đánh nó vì cái tội đêm hay trèo trộm lên giường ngủ. Con này ngủ cũng khá tỉnh, ai dậy nó ko ý kiến gì, nhưng mình chỉ cần trở mình thôi là nó lại chạy tọt vào ổ nó ở góc nhà, nó rình cho mình ngủ nó lại leo lên giường, có lần mình dậy chắc nó ngủ quên nên ko biết, nghe tiếng bước chân mới tỉnh nhưng chả hiểu nó trốn ở chỗ nào khá kĩ, mình ngáp ngủ đi ngó 1 vòng nhưng ko thấy đâu cả. Sau này, nó đẻ được 5 con thì 2 con chết, 3 con còn lại khá đẹp nhưng con này đẻ lứa đầu nên ko biết nuôi con, bọn mình suốt ngày phải túm cổ nó lại rồi giữ chân, để cho đàn con nó bú. Sau này, bọn mình cho mấy ông cán bộ hết.

Gần tết mấy anh em được về đặc xá nên thăm mọi người cũng nhiều, mọi người đều toàn nghỉ ngơi chơi bời tầm 1 tháng rồi mới bắt đầu đi làm, Mình rất vui vì có 1 bà chị người yêu ông anh cùng buồng cũ, ở tận bên Nga về VN chơi cũng đòi lên thăm mình vì lâu lâu 2 chị em cũng hay ngồi chém gió với nhau, bà chị qua mình để nắm bắt tình hình ông anh trong đây có đi tòm tem con nào hay không?

Mình được giấy khen và thưởng 300k, năm nay chỉ được 1 đội được thưởng 2tr, vì năm nay quân số ít hơn rất nhiều sau đặc xá nên mức thưởng cũng được rút lại khá nhiều ở toàn bộ mặt trại. Mình được giấy khen vì mình được đưa lên làm tự quản - ở đây có 2 đội, ông anh H đội trưởng đội làm hương, là tự quản, và mình, tự quản đội còn lại. Ông anh K "TH" ở buồng mình thì chả cần cái chân đó, vì thực ra nó chỉ trên giấy tờ mà thôi và cái này do ông Đ đề xuất với trưởng trại, dù sao thì mình cũng là đệ ruột của ông Đ, các ông quản giáo thường trêu đấy là bố nuôi của mình.

Tết năm nay, hơn tết năm ngoái là cái toàn mấy ông trẻ ở với nhau, mấy anh em quấy nhạc đến tận sáng sớm. Mừng 1 buồng mất 2 triệu tiền kéo co, năm nay đội nhà mình trẻ nhưng toàn chân yếu tay mềm. Mình vẫn nhớ mấy ông anh, đêm làm ít chất kích thích, bay nhảy cả đêm, 4 giờ sáng vẫn kéo mình ra sàn rồi bảo mày đứng đây tâm sự với anh 1 tí... Rồi ông anh tí tê hết đồng tâm sự của mình trong thời gian vừa qua, ông anh bảo, ông anh sẽ tìm cách xin ra ngoài, chán ở buồng lắm rồi. 6 giờ sáng cả lũ gầy nhạc, thằng cu em nằm bên cạnh mình cứ rên lên mẹ ơ con rét.

Mình vẫn nhớ, hôm m2 tết, mình ngồi gọi điện cho em, chui ở trong chăn nên nghe giọng hơi khác nên có lẽ em nghĩ rằng mình đang trêu em, em ko nhận ra nên mình xăng giọng. Anh Q đang ở trong tù đấy. Em cúp máy.

Lát sau mình ib FB cho em, em bảo nghe giọng khác lắm, nhưng rồi tự dưng mất hứng, mình ko trả lời em nữa.

Cho đến 1 đợt sau đó, em bị mất FB.

Em ib cho mình rất dài, rằng có lẽ mình biết người hack FB của em. Nếu là mình làm, thì cho em xin lại.

Quả thật, mình trong trường hợp này tình ngay lý gian, để giải thích được cũng khá là vất vả, ngày xưa, mình có được em cho pass FB, có vào 1 vài lần nhưng rồi lâu lắm rồi ko vào, và gần đó em cũng đã đổi mật khẩu. Giờ nghĩ lại lúc đó mình cũng hơi quá đáng, vì sẵn đang bực mình nên mình cũng lỡ lời mắng em, tuy ko gay gắt nhưng khá bất cần, lúc ấy có vẻ mình khá là hả hê, nhưng sau đó nghĩ lại thấy hối hận quá, mình quyết định nhờ người lấy lại pass FB cho em. Cũng khá dễ dàng vì nó ko được bảo mật cho lắm, mình chuyển acc cho em rồi offline, có lẽ mình sợ cứ nói chuyện nhiều với em, mình lại không kìm được lòng.

Mình bắt đầu vào chế độ giảm cân, do tìm hiểu khá kỹ nên mình áp dụng luôn cho nóng. Đầu tiên là trước mỗi bữa ăn, mình sẽ uống trước 1 cốc nước đầy, rồi mỗi bữa chỉ ăn 1 bát cơm chia làm 2 lần xới, chủ yếu ăn thức ăn và ăn rau xanh. Mới đầu quả thật là đói, vì đang ăn nhiều tự

dung đối khẩu phần đột ngột, cứ tầm 3 giờ chiều đã chóng mặt vì đói, nhưng rồi qua khoảng nửa tháng, thành ra lại quen. Buổi chiều mình nghỉ tầm 3 giờ đến 3 rưỡi là muộn, về là mình ôm tạ ra tập đến 4 rưỡi, xong rồi đi phụ nấu cơm. Xong xuôi tầm 5 rưỡi tắm rồi lên đề hóng gió cho mát, đến 6 giờ thì đóng buồng. Do mình tuân thủ khá tốt cái chương trình giảm cân mà mình đề ra, sau 5 tháng mình giảm được hơn 13kg, từ 70 xuống 58 kg. Nó giống như 1 bài test về tinh thần mình. Đúng vậy, chỉ cần cố gắng thì chẳng có gì là không thể làm được.

Mâu thuẫn lớn nhất trong buồng mình đó có lẽ là quan điểm của anh K “TH” và ông anh T mới về, đơn giản đó là vấn đề dùng điện thoại. Ông anh K đã đồng ý cho ông T dùng điện thoại rồi, nhưng sau khi chơi với mấy ông mâm khác ông anh cũng muốn cho đội nhà bên kia dùng. Đó là 1 điều gần như chúng mình ko muốn, vì đơn giản, đứng trên phương diện quản lý, có ít cán bộ có thể nhầm mắt bỏ qua, chứ dùng tràn lan thì tất nhiên là sẽ bị dẹp thẳng cẳng. Nhưng ông anh T ko hiểu hoặc cũng ko muốn hiểu, vì thấy cán bộ ở đây có vẻ đang quá dễ tính.

Chuyện mâu thuẫn cứ lớn dần, nhất là sau khi Quốc Hội thông qua luật mới, đưa luật sử dụng điện thoại trong trại giam mà bị lập biên bản nhiều lần có thể sẽ đưa ra khởi tố. Đó là 1 điểm quan trọng để xử lý nhiều trường hợp cứng đầu. Chúng mình thì hoàn toàn bị động, nằm nghe ngóng xem từ 1/7 này, ngày mà luật có hiệu lực thì sẽ như thế nào? Mình thì xác định chắc là sẽ bỏ đi, ko dùng điện thoại nữa.

Mình vẫn nhớ như in cái lần mình thực sự làm tổn thương em, đó là khi em chẳng còn ai để chia sẻ, em nhắn cho mình kể về việc em rất thích nuôi chó, 1 con poodle, em bỏ tiền ra mua nó và có vẻ rất hạnh phúc, cho đến khi mẹ em nhất quyết ko cho em nuôi, em phải mang nó đi cho và khá buồn. Cái thằng khi đó tán em, sau khi nghe được câu chuyện về mình, thì ngày hôm sau nó biến mất như chưa từng xuất hiện, mình chả dọa dẫm, hay làm gì nó cả, ấy thế mà nó sợ... Em suy sụp lắm, có lẽ khi nhắn cho mình chỉ mong chút sự đồng cảm, nhưng mình lại nhắn lại rằng: “qua bao nhiêu năm, quen biết em, nhưng bây giờ nghĩ lại, anh cảm thấy mình lắm lúc cũng ko bằng con chó của em” Em trả lời rằng thực sự em bị sốc và chỉ mong chia sẻ với mình, em xin lỗi vì đã làm phiền mình.

Phần 26: Chuyển buồng – tách quầy

Mình suy nghĩ khá nhiều về em. Có lẽ, ở đời, có những nỗi đau khiến ta từ từ mới thấm.

Ngày mình gửi tới em lời chúc hạnh phúc, mình cảm thấy trống rỗng và vô vị.

Ấy thế mà, càng về sau, mình càng cảm thấy khó chịu, khó chịu đến không tưởng. Tại sao, đến bây giờ, khi đã trải qua biết bao nhiêu chuyện, mình lại để trái tim mình yếu đuối như vậy???

Phải làm sao đây?

Do hay mượn đt của ông H cán bộ, nên ngày trước lắm lúc cần nhắn cho em, mình lại nhờ ông H nhắn hộ, vì thế, em và ông H lắm lúc cũng chém gió với nhau đôi câu. Và khi mình ko nói chuyện với em nữa, thì em hay hỏi han về mình qua lão, lắm lúc nhờ lão gửi lời nhắn nhủ đến mình, biết vậy mình đành bàn với H rằng, bắn tin cho em rằng mình vừa tán được 1 con bé, đang học cấp 3. Để em ghét mình, và từ hôm ấy, không thấy em liên lạc với mình nữa.

Ở đây, có lẽ bọn mình thích chính là Chủ Nhật, vì không những được nghỉ mà hôm còn được ngắm gái, nhiều người nên thăm gặp trong đó có Người yêu, con gái, bạn bè hay em gái – rất

nhiều gái xinh luôn. Mà cứ có ai xinh lên là cả lũ bọn mình lại cứ toàn giở vờ cầm sổ lên căn tin để mua hàng, nhưng thực chất toàn đi qua đi lại xem mặt nhau nó như thế nào. Mình cũng hay hóng nhưng hay bị mấy ông ở phòng đòi đuổi về, thực ra tại vì mình có mấy cái quần đùi khá mỏng, mà ở trại mặc quần sịp làm gì cho nó bí hơi, lắm lúc đi lên đúng lúc ngược nắng thì nó hơi sexy một tí nhưng kệ đi, mặt mình chai rồi nên chả sợ.

Ở chỗ mình có 1 ông anh mới vào, làm ở trên bếp cán bộ, có cô con gái sinh năm 97, hơi mập 1 chút nhưng rất thích ăn mặc sexy, lúc nào cũng quần đùi bò ngắn 30 cm thôi, lên là hay xin ăn cơm cùng, toàn ngồi chỗ ghế đá uống nước của cán bộ chém gió với mấy ông quản giáo trẻ, có vẻ khá thân thiết. Chả biết vô tình hay cố ý nhưng toàn ăn mặc hở hở xong rồi ngồi toàn dạng háng ra thôi, anh em lúc đầu cũng hào hứng lên tám chuyện lắm, vì thực ra ở trại, thị nở vào cũng thành xinh hết. Ấy vậy mà mình gặp vài lần thì ớn đến tận già vì cái thái độ kênh kiệu và coi thường người khác, gặp ai tù nó cũng chỉ trỏ thẳng này thẳng kia Ko chấp nhận được. Chả bù cho nhiều nhà lên, gặp ai họ cũng chào hỏi rất đàng hoàng lễ phép.

Một buổi sáng mình nghe tin thầy Đ sắp chuyển công tác, chết thật vậy là cái ô dù của mình sắp đi đứt rồi, đúng lúc ấy thì ông K cũng quyết liệt hơn trong việc muốn chuyển buồng. Và ý ông anh muốn ra ngoài và bỏ luôn ko làm đội trưởng đội giấy nữa, ông anh muốn ra xin cái bãi ruộng trống ở trước cổng trại để trồng rau. Đùng 1 cái, thầy Đ chuyển luôn công tác, khi mình còn đang bơ vơ thì anh K cũng ra ngoài, ở buồng cùng ông T quả thật mình ko hợp cho lắm, vì cái kiểu sống ở trại chính quen rồi, ko thể mang ra áp dụng với ngoài này được. Mình tìm cách sang bên buồng 2 vậy. Dù sao thì ở bên đó cũng có ông H đội trưởng đội hương, ông ấy với mình quan hệ cũng khá tốt trong công việc, mỗi khi ổng đi vắng thì mình sẽ phụ trách đội giám sát đội cho ông. Thế là mình tìm cách đi xin, thầy Đ đi bàn giao lại toàn bộ công việc cho thầy L. Về phía thầy L đó là 1 thầy khá trẻ nhưng kín tiếng, bọn mình ít tiếp xúc nên cũng khó đoán, nhưng theo kinh nghiệm của nhiều người thì cũng nên cẩn thận... Mình đành nhờ xin sang buồng, nhưng chưa được thầy đồng ý.

Mình có lên gặp hẳn ông X, nhưng mà thật sự ông X tuy là trưởng trại, nhưng cái công việc sắp xếp lại là việc của ông L, ông cũng ko muốn can thiệp nên chỉ xuống nói xem xét cho mình chuyển buồng, và ông L vẫn trì hoãn. Đến vài hôm sau, mình nóng ruột quá, lại gọi điện về nhà nhờ ông cậu mình can thiệp, chiều hôm đó sau 1 hồi trao đổi thì mình cũng được chuyển sang buồng 2. Mình háo hức về buồng ôm đồ sang bên đó, và từ ngày hôm sau mình ko một lần nào bén mảng sang buồng cũ nữa.

Sang đây bọn mình bắt đầu bàn chuyện tách mâm, và mình sẽ nấu cơm. Mình bắt đầu làm chân đầu bếp chính của mâm từ đó, bắt đầu vào bếp, H “đen” phụ trách việc đi chợ và phụ bếp cho mình, còn mấy đứa ở nhà sẽ phụ trách việc rửa xoong nồi khi nấu và rửa bát khi ăn. Còn đến chủ nhật là chúng nó sẽ ko cho mình vào bếp mà sẽ ngồi đó để bày vẽ những món phức tạp giết thời gian. Mình vừa nấu, vừa hỏi mấy đứa ở các mâm khác để học hỏi cách nấu ăn, ngót ngét 1 tháng mình cũng nấu nướng khá ổn. Cuộc sống cứ tưởng sẽ êm đềm, và mình thì đang chỉ mong lần giảm án này, qua 2/9 năm nay, mình sẽ biết chính xác được thời gian mình hết án. Năm ngoái là lần giảm đầu tiên của mình, được 8 tháng.

Ngày làm hồ sơ giảm án đã đến, mình rất háo hức vì đây là lần giảm cuối cùng của mình rồi, ấy thế mà đời không như là mơ.

Tối hôm ấy, mấy anh em đang ngồi chơi, thấy thằng bạn nó ngồi nghịch điện thoại, mình cũng ngứa chân ngứa tay, bảo vút tao mượn 1 tí, vừa cầm lên, bật camera quay 1 vòng quanh buồng, đến lúc quay ra cửa sổ thì thấy ông L đã đứng ở đó từ bao giờ, ông thò tay vào, bảo đưa đây. Mình đành cúi đầu và đưa cái điện thoại ra. Thằng bạn có vẻ không vui, 10 phút sau nó lẩm bẩm

chửi ông ấy mấy câu rồi mượn ông anh H cái đt để gọi về nhà, vừa mới rút được cái sim ra ông L lại xuất hiện bảo mày lăm bắm cái gì, đưa nốt cái đt đây. 2 anh em nhìn nhau có vẻ đồng cảm, hôm sau 2 thằng bàn với nhau mang tiền lên xin lỗi ông ấy.

Hôm sau mình gọi ngay về nhà thông báo để ông cậu can thiệp, ông cậu tức tốc gọi điện ra không quên kêu gào một trận là đã bảo ko được dùng điện thoại rồi cơ mà....

Mình bảo thằng H “đen” xuất ngay cho 1 triệu, mình đi thẳng lên phòng ông đang ngồi, ông chỉ xuống ghế, mình ngập ngừng trình bày rồi dúm vào tay ông 1 triệu, nhưng ông ko lấy. Rồi ông giải thích, đây là công việc, thu thì vẫn thu nhưng không phạt, mình vẫn đang là tự quản, vẫn làm công việc giúp đỡ cán bộ còn việc thu điện thoại thì chỉ là để cho mọi người nhìn mà làm gương thôi. Rồi ông đưa cho mình cái mẫu bản kiểm điểm để mình viết. Bây giờ mình mới nhận ra đây thực ra là 1 bước đi của ông. Cái chính ông muốn nắm được điểm yếu của mình để có thể áp chế khi cần thiết. Mình đang ở cửa dưới nên mình cũng ko ý kiến gì, thực ra mình cũng chả trách gì các ông ấy, mỗi người một việc, ai cũng muốn hoàn thành công việc của mình. Mình viết bản kiểm điểm và có chút an tâm hơn, nhưng vẫn gọi điện về nhà bảo chú ý cho mình cái việc giám án, cứ phải đề phòng phương án xấu nhất vì chỉ cần trình cái bản kiểm điểm này vào trong trại chính, thì tất nhiên, là việc giám án năm nay của mình có thể sẽ bị tụt hơn dưới mức 8 tháng là cái chắc.

Cuối cùng thì mọi việc cũng tạm ổn, mấy hôm sau, đích thân ông L thông báo rằng mình được đưa lên là 11 tháng, lúc đầu ở đây đưa vào là 10 tháng. Thế là ổn, chỉ cần chờ trước 2/9 là sẽ có kết quả.

Năm nay không có đặc xá, nhưng sẽ chuẩn bị áp dụng một luật mới, đó là những ai đi đủ ½ mức án và đủ theo một số tiêu chuẩn và mức án còn lại dưới 3 năm, có thể sẽ được thả về với một mức án treo mới bằng với số thời gian còn lại của bản án, mọi người mong ngóng nó thi hành, nhưng chưa có văn bản hướng dẫn nên cuối cùng đến lúc đó nó mới chỉ có nằm trên giấy tờ mà thôi!

Đợt này, trại xây 1 phòng mới ở ngay chỗ chòi canh để tiện canh gác, chỗ đó trở thành phòng của ông L và ông H. 2 ông được dọn xuống ở với nhau, và đặc biệt, còn được lắp thêm cả wifi. Vì thế, cứ mỗi sáng đi làm, vào ca nào mà ông L nghĩ là tôi lại chui vào phòng ông H lúc rảnh rồi, lần lúc ông ấy vẫn còn ngủ như chó con say sữa, tôi cũng chẳng quan tâm cho lắm, mục đích của tôi chỉ là vào rút cái điện thoại của lão ở đầu giường rồi lên mạng check tin nhắn, đợt này, tôi đến về buồng là tôi quyết tâm không đụng vào cái điện thoại, có việc, thì tôi ra chòi để gọi điện thoại bàn. Lúc này trại vừa xin được lắp 1 chiếc điện thoại bàn để cho phạm nhân gọi, tiền sẽ được trừ thẳng vào sổ lưu ký với giá 2k 1 phút. Ở trong phòng lão nghịch điện thoại quả là 1 ý rất hay, vì đơn giản là ít người soi mói, và nếu trại chính có ra đập buồng bất ngờ, thì cũng chẳng bao giờ vào khám ở đây, và tôi thì cứ vớ đại một cái chổi rồi chả vờ quét dọn cũng được. Nếu hôm nào mà ông trưởng trại nghỉ, thì tôi càng được đà lẩn tới, chỗ nào cũng đi chơi được, lượn quanh trại không sót một chỗ nào, lên cả phòng mấy ông quản ngồi xem tivi cũng được, miễn sao công việc sắp xếp ổn thoả là được. Từ ngày ra phụ trách kỹ thuật, công việc thì nhàn hạ, tiếng nói thì lại có trọng lượng và điều đặc biệt là chả phải mất thêm một đồng tiền nào ngoài tiền ăn. Có lẽ mấu chốt của chuyện này là được việc, mình luôn làm tốt mọi việc được giao. Mà nói đúng hơn, là việc gì khó cũng đến tay.

Một hôm tự dưng lão H chạy đi tìm mình, lão đưa cho mình đoạn tin nhắn Th gửi cho lão, hỏi xem lão có về quê ko, em muốn gửi đồ cho mình. Em bảo biết mình có người yêu nên muốn gửi quà lên cho người yêu mới của mình. Câu chuyện có lẽ đi quá xa rồi, mình mới login nick rồi ib em bảo là mình nói dối đấy, không phải gửi gì lên đâu.

Bằng đi mấy hôm em bảo muốn nói chuyện với mình. Mình bảo mình dạo này không dùng điện thoại nữa. Em bảo em sẽ gọi đt cho H rồi nhờ H chuyển vào cho mình. Mình đành ra chòi đăng ký gọi cho em.

Quả thật, mình lại tủi lòng, qua những câu chuyện mình lại nhận ra rằng mình chẳng thể ghét em nổi nữa, mình thương em, thương em vì những gì em đã trải qua, thương em vì tất cả mọi thứ mà em phải chịu đựng. Hối hận vì mình đã làm sai nhiều, nhiều quá để bao nhiêu người xung quanh mình lo lắng cho mình. Và rồi một hôm, em bảo sẽ không liên lạc với mình nữa, vì dạo này em ổn rồi, em cảm ơn mình thì mình lại buộc miệng. Mình nói rằng, nếu có cơ hội, e có muốn làm lại ko?

Em bảo, em muốn gặp mình.

Mình bảo để mình sắp xếp.

Tháng ấy, bố mẹ mình lên thăm, mình giữ lại quyển sổ thăm gặp, bảo là để bạn bè nên thăm cho tiện, mình cứ vớt sổ ngoài căn tin, ai lên thì qua đó lấy mang vào sẽ đỡ bị vạ vao hơn, mình gọi điện cho em, bảo là muốn lên thăm thì phải có sổ, mà sổ bây giờ thì phải lên nhà mình mượn rồi ra phường xin xác minh là người thân của mình thì mới lên thăm được. Mình chỉ đùa thôi, nào ngờ em làm thật, em gọi thẳng điện cho mẹ mình và bày tỏ rằng muốn mượn sổ để ra phường xác nhận, mẹ mình bảo em là thằng Q nó lừa đấy.

Mình vẫn nhớ, một hôm gọi điện cho em thì mẹ em nghe máy, mình chỉ biết chuông vừa kêu thì một giọng bên kia khá lá, cứ Q à, có phải Q ko? Mình hỏi ai thì cứ Cô đây, mãi sau hình như mới nhớ nên giới thiệu, cô là M, mẹ Th đây.

Á, mịa, mình cứ ngỡ luôn, các bạn phải hiểu vào cái hoàn cảnh mình, gặp phụ huynh người yêu nó là cả 1 cái vấn đề đáng được suy nghĩ, tuy là chưa biết được cái mục đích của bên kia là gì, nhưng mình thấy cũng khá là băn khoăn, đang mãi mê suy nghĩ là chuẩn bị tinh thần thì mình nghe được thêm mấy câu, mà mình ấm cả lòng. Ở trong đấy nhớ ăn uống đầy đủ và giữ gìn sức khỏe nhé, đây, nói chuyện với Th đi.

Em bắt máy rồi cười hì hì. Em kể, mẹ em bao lần cứ đòi nói chuyện với mình, mẹ em còn bảo để mẹ bắt máy xem mình có nhận ra giọng mẹ em không? Mình thấy thật kỳ lạ, mình và cô chưa gặp nhau bao giờ, ấy thế mà mẹ em chẳng hề ghét mình khi biết mình vẫn còn đang trong thời gian thi hành án tại đây. Em nói rằng em đã thu xếp được công việc rồi, tuần sau, chủ nhật em sẽ lên thăm mình. Vậy là tính ra cũng đã hơn 1 năm kể từ ngày 2 đưa gặp mặt, mình lại cảm thấy hồi hộp.

Hôm đó, mình dậy sớm lắm, tắm rửa rồi nằm xem tivi mà tâm trí rối bời. Bảo thằng H “đen” đưa mình mấy trăm ngàn để chuẩn bị lót tay cho buổi gặp mặt qua trưa, cẩn thận hơn mình còn nhờ ông H cán bộ đứng ở đó trợ giúp nếu có vấn đề gì. Em lên cũng khá sớm, mới có 8 giờ em đã lên tới nơi. Mình đi ra, em nhìn mình gật đầu mỉm cười.

Phần 27 – Kết thúc – ra trại

Đó là một sự lựa chọn khó khăn, nhưng hoàn toàn đúng đắn.

Mùng 10/3 âm lịch, mình được xếp lịch nghỉ. Mình đi làm ở bên mảng siêu thị, nên thường những ngày nghỉ lễ lại là những ngày đông khách do đó ít khi được nghỉ lắm. Mình cũng

chẳng quan tâm, cứ để mọi người đăng ký nghỉ thì còn trống ngày nào người ta tự xếp mình vào. Ấy thế mà, hôm ấy mình lại được nghỉ ngày lễ. Đang nằm ngủ thì điện thoại có tin nhắn, mình mở mắt ra với lấy cái điện thoại, tin nhắn của em. Lại thật, nửa năm nay sau cái lần em lên Hà Nội khám mắt, 2 đứa không hề liên lạc gì với nhau. Chắc là có chuyện gì rồi.

Đọc dòng tin nhắn, mình phải dụi mắt đến vài lần, lúc này thì tỉnh ngủ hẳn. Em báo rằng, chủ nhật này em làm đám cưới, đón dâu rồi, chỉ làm cỗ nữa thôi. Em chẳng nhắc đến việc với mình về, có thể em nghĩ rằng vì lý do nào đó có thể mình ko muốn đi, thực ra cuối tuần, mình cũng ngại xin nghỉ... Mình đành chúc em hạnh phúc, cuối cùng, ngày em lấy chồng cũng đến, nó sớm hơn những gì mình nghĩ. Dù sao, nhìn em yên ổn rồi, mình cũng nhẹ lòng đi biết nhường nào.

Mình nhắn: chúc em hạnh phúc rồi tắt máy!

Thời gian trôi qua là mình chứng rõ ràng nhất cho sự lựa chọn, em đã chọn đúng, khi chồng em cho em đầy đủ những thứ xứng đáng em được nhận, thì mình vẫn lông bông với những công việc không ổn định, chả dám tán gái vì cái đồng lương 3 cọc ba đồng.... Nhưng đó là chuyện của sau này, bây giờ ta quay lại cái khoảng thời gian năm ấy, cái hôm mà em đi lên gặp mình.

Trời hôm đó thật đẹp, có nắng nhưng có gió nên khá mát. Mình đi lên cầm theo quyển sổ thăm gặp, kẹp vào trong đó **100k** rồi đưa cho em, em đi vào đưa sổ với chứng minh thư ra để làm thủ tục thăm gặp. Xong rồi 2 đứa ngồi 1 góc nói chuyện. Hôm nay em mang rất nhiều đồ lên cho mình, mình bảo đừng bày vẽ, nhưng em bảo em đi làm, em có tiền. Mình hiểu cái cá tính của em nó rất mạnh mẽ, nên cũng không nói gì. Thế rồi em lại hỏi han công việc của mình như nào, sức khoẻ ra sao...v.v.. 2 đứa cứ ngồi chém gió đến hơn 10 giờ, chả hiểu sao thời gian trôi qua nhanh quá. Tôi bị giục chuẩn bị hết giờ. Mình liền đứng dậy, cầm 200k đã bỏ sẵn trong túi túi cho ông P, cán bộ hôm nay trực, bảo rằng cho mình ăn trưa ở ngoài với em. Phải giới thiệu là em họ, chứ ko được giới thiệu là người yêu, không thì tất nhiên là sẽ chẳng có chuyện ngồi ăn ở ngoài với nhau. Ông P cầm tiền nhưng vẫn lắc đầu, bảo dạo này quy định nghiêm lắm, lại hay đi kiểm tra, nên ngồi thêm 1 lúc nữa rồi vào. Xong rồi ông đứng dậy bỏ đi cho chúng mình ngồi nói chuyện riêng tư một lúc. Mình mượn điện thoại em gọi ngay cho lão H, bảo lên ngay chỗ này mình nhờ chút chuyện, lão lọ mọ lên, chào em rồi ngồi xuống chém dăm ba câu chuyện, mình bảo lão lên tìm cách xin cho mình ở ngoài, vừa mình xin không được.

Lão lên rồi đến nửa tiếng sau quay lại, bảo mọi người ai cũng xúm vào xin hộ mình nên cuối cùng cũng xin được, nhưng với điều kiện là trưa lúc nào cũng phải có cán bộ trông và nếu ai có hỏi thì bảo là gặp đến lúc ăn cơm là vào buồng, kể cả người hỏi là ông X, trưởng trại.

Mọi người vào buồng, mình với em ngồi gần lại với nhau, mình cầm điện thoại em chụp vội 1 tấm để up lên FB làm kỷ niệm, mấy ông cán bộ thì đang bận ăn cơm mất rồi. Em mang ra bánh mì với nguyên một cân giò, đây là giò mẹ em mua gửi cho mình, mẹ biết em lên đây thăm nên gửi quà lên mình thật sự khá bất ngờ với thái độ của mẹ em, haiz, mình nghĩ mình lại mắc nợ thêm một người nữa rồi.

Đang ăn, bỗng dưng em quay sang hỏi mình, vậy bây giờ, mối quan hệ của 2 đứa mình là gì?

- Hãy cho anh thời gian suy nghĩ.

- Đối với em, bây giờ có là gì đi nữa, hôm nay dù anh có quyết định như thế nào thì sau này em cũng sẽ không còn nuối tiếc gì nữa, hôm nay, lên đây muốn gặp anh, để trực tiếp nghe từ chính miệng anh nói rõ ra.

Quả thật, lúc ấy mình cũng khá rối, mình không biết nên trả lời như thế nào nữa, rồi mình bảo, hãy xem mối quan hệ của chúng mình sẽ tiếp tục được đến đâu... Em sẽ chờ anh chứ. Tính ra còn 6 tháng nữa thôi. Đã 5 năm đợi chờ, sắp đến lúc 2 đứa có thể được ở bên nhau rồi, em gật đầu nhìn về nơi xa xăm.

Ăn cơm xong là lão H phải lên trông mình, lão cũng ngồi xuống chém gió với chúng mình, một lúc sau lại 1 lão nữa đi qua rồi cũng ngồi chém gió. 2 lão cứ ngồi tầng bốc mình lên mây, em thì cứ cười típ cả mắt. Hơn 1 giờ, ông P lên bảo sắp mở cửa rồi, để lần khác rồi gặp.... Em đứng dậy chào mọi người rồi về, mình ra tận cổng dắt xe cho em.

Thế nhưng cả buổi hôm ấy, mình không ôm em một cái nào cả.

Lần đầu tiên mình gọi điện cho mẹ em, đó là vào một buổi chiều. Mình nghe em nói mẹ có chuyện gì muốn hỏi mình. Mình xin số của mẹ, em cho luôn. Vì chiều mẹ hay ở nhà nên mình gọi. Cũng chẳng có chuyện gì, mẹ hỏi han tình hình án tù, rồi ăn uống sinh hoạt trong này ra sao. Sau đó mẹ động viên mình phải cố gắng, vì em, tuy rất chi là ương bướng khó để người khác phải ép làm như thế này thế nọ, ấy vậy mà lại rất nghe lời mình. Nửa tiếng đồng hồ nói chuyện mình chào mẹ và hẹn khi khác gặp lại.

Lần cuối mình gọi điện, là sau khi mình ra trại, thực sự mẹ em ấy rất muốn gặp mình. Mẹ em cũng nghe ngóng được khoảng thời gian mình ra trại, chỉ là không biết chính xác. Trước hôm về thì mẹ em gặp bà bác mình ngoài chợ, chạy theo để hỏi thăm bằng được về mình và dặn, nó về nhớ bảo xuống đó chơi.

Ấy thế mà, mình chẳng còn dám có mặt mũi nào để gặp mẹ em, vô cùng xấu hổ, công việc thì lỏng lẻo, nhưng mình cũng tự hứa, sẽ có một ngày mình về thăm mẹ. Hôm ấy, mình gọi điện hỏi thăm sức khỏe và việc xây nhà của mẹ, rồi hỏi thăm chút tình hình của em. Mình chả dám nói chuyện với em, vì có vẻ em ghét mình lắm.

Ông anh K “TH” của mình thì dạo này cứ miệt mài trồng mấy cây rau xong rảnh lại chui vào bụi chuối để online đọc báo xem film. Được cái ở đó cũng hay, ngồi trong đó quan sát được cả cái khoảng đường dài từ ngoài làng vào trại, nên nhìn thấy có xe đạp buồm đi ra là cứ lẳng điện thoai ra góc vườn rồi đi vào, chờ đến khi kiểm tra xong lại ra nhật về, anh bảo, tối vào buồng anh cũng chả cầm điện thoai theo nữa, càng đỡ bị soi. Ông anh trồng nhiều rau lắm, nhưng chỗ mình thì đồ mua được ở chợ nên thực ra chỉ cần nhận cơm thôi, rau thường không ăn hàng trại cho, nhưng kể từ khi ông anh mình ra làm được cái vườn khá tốt, mình lại hay đi ra xin rau về ăn. Cứ buồn là lại cầm con dao ra ngồi chém gió với ông anh một lúc rồi về ôm theo 1 đồng, đủ để cả nhà ăn vài ngày.

Nguyên 1 năm cuối cùng mình ở trại, được cái là mọi việc đều trôi qua khá êm đềm chỉ trừ chuyện tình cảm mà thôi. Mình luôn cố gắng để chẳng ai bắt lỗi mình được, lại luôn cố gắng làm vừa lòng mọi người, nên gần như cả trại ai cũng quý, ai muốn nhờ vả mình gì là mình đều làm ngay chứ ko kiêu hãnh lêu.

Ở trại mình, có nhiều người được ra ngoài làm, mỗi ngày đều có giấy cho trích xuất người đi làm. Nó cũng khá vui tuy nhiều lúc hơi vất vả, như đội xây, hay là đội đi đánh cá. Ông Giám thị có cái đầm cá lớn lắm, bình thường ở đó sẽ có 2 người thay nhau nuôi và ở tại đó luôn, nhưng đến đợt đánh bắt thì sẽ phải huy động nhiều người. Và thường huy động ở chỗ mình ra đánh. Năm đầu tiên mình ra trại, bên mâm nhà mình có 1 ông anh đi theo đội đánh cá, vì nhiều lắm lên về

hôm nào cũng được cho đủ các loại cá lớn cá bé, nhưng đa phần toàn bằng bắp chân. Hôm nào ông anh ở nhà mình cũng mang về đến cả cân tôm to như ngón tay cái, anh em tối đến là mang bếp dầu và chảo vào đợi ông anh về là vừa chao mỡ vừa ăn, cá to thì bọn mình thả vào xô nước rồi thịt dần, cá bé thì cả lũ cùng mổ rồi mang ra sân phơi khô, đánh hết cả cái đầm đó, bà vợ ông giám thị còn mang cho bọn mình cả cân sái sùng – nó ngon mà cực kỳ đắt, nhưng nhà vợ chồng bà có vẻ nó quá nhiều đồ ngon nên ăn không hết, bà hay mang đi cho phạm nhân làm ở khu nhà bà nhiều lắm. Sau này, khi mình gần về ông anh ở cùng mình cũng xin được ra đó cải tạo, hằng ngày cứ cắt cỏ rồi cho cá ăn, ra đó được cái gặp vợ con dễ hơn trong này nhiều.

Đợt ấy, mình cũng được ra ngoài 3 ngày liền, đó là lúc ông trưởng phân trại chuyển nhà, ông xin được 3 đứa đi ra dọn nhà cho ông. Ông bán cái nhà chính ngay cổng trại chính, hôm ấy bọn mình được ông L đánh ô tô chở hàng đưa đi, bốc đồ ở 3 tầng rồi chuyển sang một cái nhà mới cách đó tầm 5 – 6km gì đó, chuyển nhà mất gần 2 ngày, đến ngày thứ 3 là dọn dẹp nhà mới, sửa lại điện nước và các thứ. Ra ngoài chợ để mua mấy cái bóng điện mà mình cảm thấy nó lạ lắm với mình quá. Được cái vợ ông trưởng trại ở nhà bán tạp hoá nên mình ăn kem và uống nước ngọt thoải mái, duy chỉ có việc là mình đá vỡ mất cái tấm gương trang điểm mà bà vợ ông ấy rất quý.

Tự dưng đi về trại mới thấy rằng, ở lâu rồi, ra xã hội thấy nó không quen cho lắm.

Thế rồi, khoảng trung tuần tháng 10, em bảo với mình rằng đang rất áp lực, nhà em đang có ý định đưa em sang hàn theo đường du học, vì có bà chị ở đó. Tại vì công việc của em ở đây có vẻ không có tương lai cho lắm. Mình bắt đầu suy nghĩ rất nhiều về việc đó.

Mình lại nhớ. Lẽ ra nhà em đã cho em đi từ lúc em vừa học xong đại học rồi, nhưng đợt ấy, em bảo rằng, vì mình nên em sẽ ở lại và nhất quyết không đi, vậy mà tưởng rằng gia đình sẽ không đề cập tới, thì bỗng dưng đợt này, mọi người lại đưa ra lời đề nghị đó lại. Mình hỏi rằng ý em như thế nào, em bảo rằng cho em thời gian để suy nghĩ.

Mình mất 3 hôm liền để suy nghĩ về những lời em nói, em phải suy nghĩ, có lẽ em đã có chút lung lay. Vậy là, cuối cùng mình cũng đưa ra được quyết định cuối cùng...

Mình gọi điện cho mẹ em, mẹ em bảo nhà cũng chỉ đưa ra ý định chứ ko ép em phải đi, và bảo mình đừng lo lắng, em chỉ thương có mỗi mình mà thôi. Mình bảo rằng cô cứ yên tâm, cháu sẽ có cách của riêng cháu.

Vì hôm ấy, đến ngày thứ 2 em chưa rep mình, mình nhắn cho em rằng: “Tại sao anh nhắn tin em ko thèm rep, em coi thường tình cảm của anh đúng ko? Có được rồi nên giờ em không coi trọng nó chứ gì? Vậy thì tốt nhất là chúng mình dừng lại đi, anh mệt rồi!” thế rồi mình tắt máy và ném sim đi.

Mấy hôm sau, ông H chạy vào hỏi mình có chuyện gì, 2 đứa cãi nhau hay sao, mình chỉ cười bảo rằng, như thế là tốt nhất cho cả 2. Dù sao cũng cảm ơn em, em đã phải chịu đựng mình cả mấy năm trời rồi, bây giờ, đó là sự giải thoát cho em.

Lại một mùa đông nữa đến, cái mùa đông cuối cùng, cái Noel cuối cùng, cũng là cái sinh nhật cuối cùng trong trại.

Tôi mua ít bánh kẹo về, với cái có là đón Noel, nhưng trong lòng tự chúc mình những lần sinh nhật sau sẽ bớt buồn hơn.

Mình đón sinh nhật bằng cách tự mình mua một món quà, đó chính là cái sim mà ngày xưa mình dùng, trong 1 lần buồn mình ngồi tra số sim, và thấy cái số ngày xưa mình dùng có thể đặt được, thế là mình bảo nhà đi phô tô chứng minh thư đặt vội cái sim đó, rồi gửi thẳng về trại qua ông H.

Mình bảo nhà mang lên cho mình 1 chiếc điện thoại đen trắng. Bình thường trưa mình sẽ mang vào dùng, vì chẳng có ai đập buồng vào lúc đó cả. Tối mình lại vớt ra xướng hương. Cái nhà trộn bột của mình toàn bột than, bần và bày bừa lăm, thành ra dầu đồ rất dễ. Mình thì chọn cái chỗ bụi thừa đọng xuống ở ngay dưới cái chỗ mấy cái bánh răng mô tơ, bình thường ít ai thò tay vào vì đơn giản chỗ đó khi máy chạy mà thò vào chỉ có xác định là mất tay luôn. Mình kiếm 1 cái hộp đựng kính cũ, nhét vào đó tiền và điện thoại. Cứ đến tầm trưa về nấu cơm thì dắt vào cạp quần. Ấy vậy mà có một hôm, đang nấu cơm thì ông P kéo mình đi sửa điện, đi giữa sân sau lưng ông ấy, thì vì cái cạp quần nó lỏng quá nên đt nó rơi luôn xuống sân. Bung bét hết ra. Ông P đi đằng trước tầm hơn 1 mét thôi, ông nghe thấy cũng khựng lại, rồi giả vờ ko nghe thấy gì và bước tiếp. Mình vội chạy lại gom mấy mảnh rồi nhét lại vào cạp quần hú hồn hú vía.

Nhưng có điện thoại cũng chả dùng mấy, vì rảnh thì toàn mượn máy của mấy ông online rồi, chỉ là cầm vào có việc gì gấp thì gọi thôi.

Cả lũ lại chuẩn bị được đón tết.

Đó là cái tết cuối cùng của mình, cái tết lần thứ 6 trong trại giam.

Buồng chúng mình vừa xin mua được cái tivi mới, cái tivi LCD tích hợp sẵn đầu kỹ thuật số dvb và có sẵn cả khe cắm thẻ nhớ và Usb, vậy là mình có thể cop phim rồi cắm thẳng vào tivi để xem rồi. Gần tết, ông H mang theo laptop lên chỗ làm, tuy trong trại chính cử thêm 2 ông nghĩa vụ nữa ra để tăng cường trông trại dịp tết. Nhưng mình thì được đà lên cứ nhòn, các ông ấy nằm ngủ trên phòng, mình vẫn chui vào bật máy tính lên rồi ngồi tải phim, cứ chọn 1 loạt phim tải về rồi để máy đó, tầm khoảng 1 -2 tiếng lại chui vào xem, vì thế tết năm nay mọi người xem phim tẹt ga.

Năm nay có vẻ buồn hơn năm ngoái, đơn giản vì người cũng đi nhiều, đội mới ra cũng không vui lắm, cán bộ cũng vài ông chuyển đi, được cái mình ở chỗ này nó thân quen nên vô cùng thoải mái, không ngại ngần gì lắm.

Tết xong, anh H đội trưởng đội hương chuẩn bị hết án, cái bọn tôi lo lắng là chuẩn bị bước chuyển giao quyền lực, nếu không nhanh, đội khác sẽ lên nắm quyền, cục diện trong buồng sẽ thay đổi. Anh bảo rằng sẽ cố gắng đưa thằng V “què” lên, vì nó nói được và làm được. Nhưng cuối cùng thì tạch vì đơn giản thằng bạn tôi nó không có đầu óc tính toán lắm. Nó chỉ làm chân đao búa thì hợp.

V què là 1 thằng cao to, nó cao tầm 1m78 người đô con, cơ bắp cuồn cuộn. Ấy thế mà lên tạm giam 6 tháng thì teo mất 1 chân vì chỉ được ngồi 1 góc, nó mất gần 1 năm trên trại để có thể đi lại bình thường. Ngày xưa ở nhà chơi đá nhiều lên bị ngáo, suốt ngày quậy phá. Đến 1 ngày nó chui lên chùa bê mấy cái bát hương đổ lên đầu thì cả nhà quyết định đưa nó đi cai tự nguyện. Được vài tháng nó lại bắt đầu chống đối, vì trong đó kham khổ quá. Nếu đi tù khổ như thế nào thì có lẽ đi cai, nhiều trại còn khổ hơn nhiều. Thằng bạn mình nó nhịn ăn. Sang ngày thứ 3 thì cả nhà phải đón lên đưa nó về. Có lẽ nó cũng tu tâm được 1 chút, ít chơi với đám bạn nghiện hơn thì lại chuyển sang nghề bảo kê cầm đồ, và nó chém con người ta mấy cái vào đầu rồi lĩnh án 3 năm.

Anh H về, một ông anh tên T lên thay. Ông này cùng vụ với đội ông Đ, ông L trước giam với mình ở trên T16. Ngày xưa ở trên đó mình có nghe về lão nhưng chưa được gặp mặt. Mãi đến tận đợt đặc xá năm trước, ông T mới nhờ người quen là 1 ông anh trước ở cùng buồng với mình xin về đây. Ông anh lại đến nhờ ông Đ xin hộ, hôm ấy ông Đ có vào hỏi mình về ông T, mình biết là người có chút quen biết nên mình cũng hết sức tăng bốc lên, ông anh được chuyển về không lâu sau đó. Nhà cũng có điều kiện nên quả này bơm để lên chức buồng trưởng với đội trưởng

luôn. Được cái cũng dễ tính nên khá dễ thở. Mình thì chả lo, chỉ lo cho anh em nó ở lại chứ mình thì có nhiều người đỡ đần và cũng chỉ còn ngót 2 tháng nữa là về rồi.

Mình dặn nhà mang cho mình 1 bộ quần áo mới, mình nhờ ông H lên Lazada đặt cho mình 1 đôi giày, rồi cất hết vào trong cái tủ đồ của mình ngoài xưởng. Chỉ cần có giấy thả thoi là mình sẽ tắm rửa mặc thật đẹp để về. Có nhiều người khi về họ chuẩn bị rất kỹ, nhưng người ở nhà sẽ mang quần áo lên đón người ở trại về, trên đường về họ sẽ thuê nhà nghỉ, tắm rửa thay quần áo rồi mang quần áo cũ vứt xuống sông, nhưng mình nghĩ nó cũng chẳng cần thiết lắm.

Chuẩn bị về là tới lúc chuyển giao công việc, ông X giao cho mình việc tìm người thay thế, sau khi đi một vòng quanh trại ngẫm nghĩ về mọi người, rồi bàn bạc lại với mấy ông cán bộ thì cuối cùng công việc của mình lại giao hẳn cho 2 người, 1 người phụ trách về mảng điện, và 1 người phụ trách việc trộn nguyên liệu. Mảng điện sẽ giao cho một ông có nhà ở ngay gần khu trại, ngày trước ở nhà ông là dân chuyên sửa chữa tivi tủ lạnh, còn mảng trộn nguyên liệu thì giao cho H “đen”, cái này mình cũng tính từ rất lâu rồi vì thằng bạn mình án không dài nhưng sẽ ko được đặc xá, nó cần có công việc nhàn hạ hơn để làm. Duy chỉ có một số việc ở xưởng mình chả dạy ai, vì không có thời gian cũng như nhu cầu làm không nhiều, chỉ không biết sau này, ai sẽ phải làm. Đơn giản như là con dao của cái máy trộn bột, nếu mua ở ngoài nó sẽ rơi vào 500k 1 bộ, nhưng dùng được khoảng 1 năm là hỏng. Mình thì sẽ cắt sắt ra rồi hàn thay thế bằng một thanh kim loại dày rồi mài sao nó vừa khít, tuy nói là dễ nhưng làm và mài sẽ rất mất thời gian, và nó đòi hỏi phải thật chính xác. Chỉ cần lệch 1 chút lưỡi dao có thể gây hư hại đến cả các chỗ khác của máy luôn.

Lại rục rịch một cái tết nữa đến, cũng như bao năm khác, buồn chán, tuy đông vui và luôn quây nhiệt tình, nhưng nó vẫn cứ có một cái gì đó thiếu vắng. Có thể bạn chỉ ngồi 1 chỗ nhìn mọi người vui rồi mỉm cười, nhưng sâu trong tim bạn vẫn thấy nó trống vắng một cách khó chịu

6 cái tết, biết bao nhiêu con người đã gặp, biết bao nhiêu kỷ niệm chẳng thể nào quên, biết bao nhiêu thứ mất mát, cái mà mình còn chỉ còn là gia đình và những người bạn dù có như thế nào cũng không quay mặt lại với mình, đó là những thứ vô cùng quý giá mà đến những lúc bạn đang chênh vênh trên bờ vực mới có thể nhận ra.

Tết xong thì ông anh H cũng về, trưởng buồng để lại cho ông Tr, ông ấy lên làm cả đội trưởng đội hương luôn. Bọn mình lại phải dọn sang góc bên đối diện để ăn cơm, còn lại vẫn đa phần sinh hoạt như vậy chứ không thay đổi gì nhiều. Mình vẫn ra vừa làm vừa chơi, mình chỉ còn đếm ngày là về.

Hôm ấy vừa ngủ dậy thì nhận được tin có người lên thăm, hoá ra đó là một ông em xã hội ngày xưa quen ở ngay cạnh khu trọ, nhà cu em cũng có dãy nhà cho thuê ngay bên cạnh, nhà nó giàu vì đơn giản là làm về mặt trái, được cái mấy anh em chơi với nhau không tính toán gì, nên bao nhiêu năm thằng em nó vẫn rất quý. Nó đưa người yêu nó đi về quê mình làm mấy cái lễ, nó nhớ tới mình liền đánh xe qua nhà, nhớ nhầm lịch nên tưởng mình hết án về rồi, nào ngờ biết tin sang tháng mới về liền đánh xe lên đây. Nó bảo anh về phải lên với em, anh em mình cùng nhau làm, có gì ăn nấy.... Trước khi về 2 anh em ôm nhau thật chặt, rồi nó dúi vào tay mình 1 triệu bảo em đi vội quá, chẳng có gì.

Bình thường mọi người về ngày trước thì hay mua thuốc lá, hôm nào về thì mang đi mời từng người một lấy may. Nhưng sau này lứa mới cái kiểu chào như thế bắt đầu được bỏ mà thay bằng việc liên hoan, ai về sẽ bỏ tiền ra mời cả buồng ăn một bữa, không cần linh đình lắm, chỉ cần vui là được. Mình thì không uống được bia rượu nên quyết định sẽ chuyển tiền cho H “đen” để cuối tuần sau hôm mình về sẽ tổ chức ăn uống, còn mình thì dẹp. Không có hứng lắm. Đợt ấy,

trại có thêm một lão quản giáo mới tên T. Lão đeo lon trung úy, trước dẫn một đội ở trong trại chính được đưa ra tăng cường ngoài này vì ở đây nhiều người nghỉ hưu, có vài người thì chuyển đơn vị công tác nên ở đây thiếu nhiều cán bộ. Lão ra đây và ngày đầu tiên đã đi soi mới. Cách sinh hoạt, cũng như quan hệ Phạm nhân – Cán bộ ở trong trại so với ở ngoài nó khác nhau một trời một vực. Ở đó, 2 bên thường cách xa nhau và ít khi có chuyện quan hệ thân tình, trừ khi phạm nhân phải là 1 người có quan hệ hay thế lực đủ lớn.

Vừa ra đến đây là lão đã giở bài đi nhòm ngó, nghe ngóng rồi bắt đầu giở dạng dọa nạt. Mình thì sắp về rồi lên kệ, mà thực ra, đối với mình tầm ấy, với mình lão chả là cái đinh gì.

Trước ngày về một hôm, mình xin nghỉ buổi chiều để dọn dẹp các thứ, những đồ kỷ niệm quan trọng mình đã gửi hết về nhà rồi, chỉ còn bộ quần áo đẹp mới cứng cùng đôi giày và chút tiền để đi về, thế là đủ. Chiều hôm ấy, ông L bảo rằng trong ca đã hẹn sáng hôm sau 7 giờ ra thả mình. Đợt này trại thả người khá sớm, ngày xưa bình thường ở chỗ mình sẽ rơi vào tầm 8 giờ đến 8 rưỡi mới thả người. Có những trường hợp các nơi đông quá thì delay đến 9 giờ 10 giờ trưa nhưng khá ít. Tối hôm ấy, bên ngoài căn tin mời mình ra ăn cơm chia tay. Ở ngoài căn tin đợt này có 2 anh em đang ở, cả 2 đều ở Hải Phòng. Một người bằng tuổi mình, 2 anh em chơi với nhau cũng khá tốt, còn một ông anh mới về trại, trước là hải quan, ông anh chả có gì ngoài cơ to và lăm lăm. Ngày trước, ở trong trại lớn, ông anh ngày ngày có cán bộ rót nước mời uống ăy chứ đừng nói là phải làm gì. Hôm đó, 2 anh em bày vẽ khá nhiều món ngon, mình thì chả uống bia rượu lên chỉ làm lon bò húc, bữa cơm hôm ấy còn có mấy ông cán bộ trực tối hôm ấy. Đủ các món, từ thịt trâu gác bếp, bò gà lợn, đến bia nhập khẩu... Nói chung, các anh em chả có gì ngoài cái điều kiện, và mình hiểu rằng anh em quý mình lắm mới làm bữa cơm như vậy để mời. Bữa cơm khá là vui vẻ cho đến khi lão T xuất hiện, vài hóp rượu vào và lão bắt đầu lên cơn. Xong lão bỏ về phòng nằm, lát sau gọi mình ra bảo gọt cho mấy quả dưa chuột ăn cho giải rượu.

Mình cũng gọt tạm vài quả rồi chào mấy anh em, xuống phòng đưa cho lão thì lão gọi lại, giả vờ hỏi han xong rồi lên giọng dọa nạt, lão dọa rằng nếu mình ko nghe lời lão, thì mai lão sẽ can thiệp cho trong trại tận cuối giờ chiều mới ra thả mình. 😞 quả thật, lúc ấy mình khá bức mình, nhưng cố nhẫn nhịn, vì nếu mình xướng cồ lên, thì mình biết mình chả sao cả nhưng sẽ ảnh hưởng đến những người khác ở đó, cả từ cán bộ đến phạm nhân, nên mình phải thật cố kiềm chế, chứ nói toẹt ra, hấn hiện tại cũng chỉ đang là lính dưới quyền ông cậu mình, và trắng ra là hấn chẳng có cái tuổi gì. Ở trong trại, hấn chỉ bắt nạt được đội nghiện ngập mà thôi. Hấn nhiều lúc lơ đi cho chúng nó hút chích, với điều kiện là phải nắm và chỉ điểm cho hấn những người vi phạm ở trong buồng, mà cái chủ yếu toàn là điện thoại. Có lẽ ra đây, hấn muốn lập công để tỏ vẻ, nên dọa mình, tiếc là hấn dọa nhằm người. Mình nhìn hấn và mình bảo mình chịu, không biết gì cả.

Mình xin phép về buồng, đi lang thang ra chòi canh gặp ông L và ông H, 2 ông đang xem tivi, mình gọi ông L ra bảo rằng mình vừa bị ông T dọa, chắc là ông ấy sẽ soi mới mọi người, bảo ông L dặn mọi người làm gì cũng nên chú ý. Ông L gật gù bảo rằng sẽ lưu tâm, xong quay lại bảo mình vào chơi với ông H, lúc nào chán thì bảo ông cho về buồng. Mình vào, nằm lên giường, cả 2 cùng tâm sự với nhau lần cuối. Từ mai là 2 đứa chả còn được gặp nhau nữa rồi.

Hơn 9h mình mới về buồng. Mình tiếp tục cảnh báo ông anh Tr trưởng buồng, bảo là phải thật chú ý và phải nghe ngóng, đừng để bị bắt lỗi, hôm ấy, mình leo lên giường ngủ thật sớm.

Mở mắt dậy, khi mà mọi người đã chuẩn bị ra để xuất đội thì mình mới lóc cóc đi đánh răng rửa mặt, vệ sinh cá nhân. Mặc nguyên bộ Juventus rồi đi chơi loanh quanh. Chưa đến 7 giờ đã có 1 bà chị đi xe máy ra mang theo giấy tờ, sau khi kiểm tra kỹ nhân thân rồi lấy vân tay vào mấy tờ giấy. Mình được nhận 1 giấy xác nhận là đã chấp hành xong án phạt, ngoài ra còn được hơn

400k tiền mặt, bao gồm 70k tiền đi lại, và hơn 300k tiền hỗ trợ theo quý cải tạo – cái này bắt đầu có từ năm 2015 thì phải. Như vậy mình chính thức trở thành người tự do, mình vào khu tắm giặt rồi thay quần áo mới, trong túi còn gần 2 triệu, thế là đủ dùng, mình gọi điện lên một cửa hàng trên HN để đặt một chiếc điện thoại cảm ứng đều, để về còn có cái mà dùng. Ăn mặc nguyên bộ quần áo mới, mình lên gặp ông trưởng trại và mấy ông cán bộ rồi chào trước, rồi về xưởng chào mấy anh em, xong rồi gần chục người kéo lên chỗ thăm gặp ngồi uống nước nói chuyện với mình. Gần 8 giờ, 1 thằng bạn ở gần nhà mình lóc cóc phóng xe máy lên, cũng nhập cuộc ngồi chơi. Đến đúng 8 giờ, ông anh M “béo” cùng bố mình đánh ô tô lên đón mình. Xe là ông anh M “béo” mượn của ông anh ông ấy lên để đón mình. **Mình quay lại chào mọi người rồi bước lên xe.....**

The end

Các kênh của Đi tù có gì vui?

Kênh Tiktok: <https://tiktok.com/@ditucogivui>

Kênh Youtube: <https://youtube.com/@ditucogivui>

Kênh Instagram: <https://instagram.com/ditucogivui>

Kênh Twitter: <https://twitter.com/ditucogivui>